

AUREL CĂRĂȘEL

Nova Sol

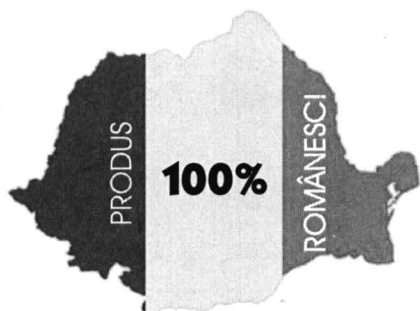
ISTORIA VIITORULUI ARISTOTELIC 5

PAVCON / SCI-FI

NOVA SOL

Scurtă istorie a viitorului aristotelic #5

Citește românește!

*Susține autorii români prin cumpărarea
cărților lor și promovarea acestora
în rândul prietenilor tăi!*

HORROR # FANTASY # **SCIENCE-FICTION** # HEROIC-FANTASY # FICTION

C o l e c ȕ i a S c i e n c e - F i c t i o n

135

Aurel Cărășel
NOVA SOL

© 2021, Aurel Cărășel

© 2021, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CĂRĂȘEL, AUREL

Nova Sol / Aurel Cărășel. - București: Pavcon, 2021
ISBN 978-606-9057-90-2

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu**

Ilustrația: foto de **René Müller** – *Unsplash*

Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-90-2

AUREL CĂRĂȘEL

Nova Sol

Editura PAVCON
București, România, 2021

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul	#38 RSA – Auro Luck
#2 Secretul emisferei	#39 Războiul Celestinei
#3 Nerecurgerea la Forță
și la amenințarea cu Forță	#40–49 Aripile Albastre
#4 Scornituri spăimântătoare	#50 Sânge, Metal și Speranță
#5 Rangkook	#51 Decadența sufletelor noastre
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca	#52 Povestiri spăimântătoare
#7 În anul 4000 sau
O călătorie la Venus	#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#8 Erezia egumenului Glicherie	#54 Războiul Eleninei
#9 Scurtă istorie a viitorului
aristotelic - IVA 1	#55 Casa din altă viață
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie	#56 Dinosauria
#11 O tragedie cerească	#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#12 Cetiți-le noaptea	#58 Învățătorul
#13 Marginea curcubeului	#59 Noaptea orașului ilustrat
#14 Incredibila aventură
a cuviosului Achim	#60 Praf 3
#15 Praf	#61 Saurianul de metan - IVA 3
#16 Manuscrisul episcopului
Petronius	#62 Artefactul
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2	#63 Casa fără cărți
#18 Un român în Lună	#64 Apophis
#19 Oameni pe care i-am cunoscut	#65 Parlamentul
#20 Sawtooth	#66 RSA – Hora hoiturilor
#21 Rău de spațiu Omul fără nume	#67 Dragonul fără aripi
#22 Progradia	#68 RSA – Judecata de Apoi
#23 A doua Lună a Pământului	#69 Avatarii faraonului Tlă
#24 Dialogul păsărilor	#70 RSA – România sub Asediu
#25 Cumulonimbus
deasupra Atlantidei	#71 Efectul Metamorphis
#26 Știință, Filosofie și Religie
în Avatar	#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#27 Therra	#73 Elogiu muncii de partid
#28 1944 Ein Freak	#74 Insula pescărușilor
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2	#75 Aurul beznei
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi	#76 București, 2058
#31 CdT 2 - Cârligul spațial	#77 Încăpățânarea Timpului
#32 CdT 3 - Poarta mânturii	#78 Deocamdată... enigme
#33 RSA – Furia fiarelor	#79 Tunelul de la capătul lumii
#34 RSA – Marile migrații	#80 Ultima frontieră
#35 Olympus Mons	#81- 83 Istoria Literaturii SF
#36 RSA – Noaptea lemurienilor	#84 Orașele caracatițelor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei	#85 Europa benzilor desenate 2
	#86 Confesiunile Omului-câine
	#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
	#88 Oameni goi pe străzi
	#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
	#90 RSA - Tg. Jiu '59

Clepsidra timpului

Amintirea viitorului a existat dintotdeauna în mintea umană. Scriitorii romantici, mai ales filosofii acestui curent, au insistat asupra faptului că Timpul este un tot, o unitate, asemenea unei monede – una dintre fețe este trecutul, cealaltă viitorul, iar moneda în sine este timpul prezent. O clepsidră, au spus alții, pe care trebuie permanent să o răsucești cu cupa plină de nisip în sus, astfel încât nici nu mai contează pe care dintre ele scrie trecut și pe care viitor, important este ca firele de nisip să se scurgă prin pâlnia prezentului într-una dintre direcții. Pentru că, dincolo de sensurile pe care le atribuim noi curgerii, importantă este curgerea în sine, mișcarea firelor de timp. Altfel spus, viitorul se transformă permanent în trecut. De ce nu ar fi posibil și invers, de vreme ce nu contează care parte a clepsidrei este sus, atâta vreme cât este cea plină?

Oare am mai trăit cândva ceea ce ne rezervă viitorul? Șarpele Ouroboros, care își înghite coada pentru a se reface permanent, este doar o simplă imagine-simbol? Filosofia actuală este de acord cu ideea că viitorul există ca o sumă infinită de posibilități ale pre-

zentului, din care doar una singură sfârșește prin a fi aleasă să devină realitate, toate celelalte transformându-se în pulbere.

Sau poate că nu. Nu putem să știm, cu adevărat, care aspect propus de filosofie este cel concret, tocmai fiindcă ea, filosofia, este lipsită de concreteța realității. Pentru că lucrează numai cu măștile lucrurilor, nu cu lucrurile în sine. Poate că și celelalte un trilion de aspecte posibile ale realității rămân să conviețuiască alături de cea propusă să devină concretă, dar într-o stare de imponderabilitate animată. Așa cum visele își mențin ceața iluzorie, în mințile noastre, chiar și după ce ne trezim.

Am mai trăit, cândva, în viitor, iar acum abia de ne mai reamintim ceva, ca după un vis fugitiv? Avem idee ce s-a întâmplat deja acolo, în Sus-Timp, dar nu găsim cuvintele să exprimăm asta? Am văzut cum s-au împlinit destinele celor încă nenăscuți și ce s-a întâmplat cu soarta unor societăți care încă nu s-au format?

În fapt, este exact ca atunci când stai într-o încăpere aflată în penumbră și te uiți printr-un geam fumuriu. Ți se pare că vezi o mulțime de lucruri perindându-se, dar nu ai certitudinea clarității lor și nici nu ai cum să intervii în derularea ființării, pentru că între tine și ele se află geamul. Ești doar un spectator pasiv și, de multe ori, nesigur în privința a ceea ce vede. Așa încât preferă să presupună că toate acelea sunt halucinații și se teme

să vorbească despre ele. Iar când, totuși, se hotărăște s-o facă, nu o spune niciodată de-a dreptul, ar părea un nebun chiar și în fața propriilor ochi, așa că preferă să o facă în parabole. Uneori, acestea se transformă în literatură, ajungând sub ochii domniilor-voastre, cititorii, pentru a vă satisface nevoia de noutate, de senzational și de evadare din real.

Așa cum se întâmplă și cu cartea de față, cea de-a cincea dintr-o serie de șase, a unei istorii nonaristotelice a viitorului, pe care, cândva, în Sus-Timp, am trăit-o deja, amintindu-ne că singurul care nu se poate modifica este viitorul, deoarece, pentru noi, nu a apucat încă să se petreacă.

Aurel Cărășel

În Seria
Scurtă istorie a viitorului aristotelic
au apărut volumele:

1. Scurtă istoria a viitorului aristotelic
2. Steaua fulgurantă
3. Saurianul de metan
4. Omul cu masca de cobalt
5. Nova Sol

Harta cronologică a Erei Cosmice

- î.EC (1920): Karel Capek lansează termenul de „robot”, punând bazele Erei Robotice;
- î.EC (1950): *bunul doctor* Isaac Iudovici Asimov propune cele Trei Legi ale Roboticii și fundamentează teza roboților cu creier pozitronic;
- în secolul I EC: primele 3 expediții pe planeta Marte; descoperirea planetoidului Poarta (distrus mai târziu de către Mans Minovetter Cruciatul);
- în 26 EC: deschiderea primei mine selenare, Walpurgia-1, în craterul Mafic Mound;
- în anul 27 EC, asklepiardul Oono vio Longman, cercetător la Institutul Spațial Pasteur/Jung, propune teoria *naturii non-copiatoare*, pentru a explica apariția a milioane de variații structurale ale aceluiași agent patogen;
- în 31 EC: prima amartizare reușită a astronavei chineze *Lao-Tzî*;
- în 36 EC: construirea Coloniei Miniere Egan & Allamater pe Lună;
- în 51 EC: constituirea pactului Asiatico-Indian, condus din umbră de Republica Imperială Chineză;
- în 56 EC: are loc *Războiul de 87 de minute*, soldat cu dezmembrarea Lunii în 3 bucăți, dintre care cea mai mare, Phoebe, are diametrul de 1334 km, Niobe 714 km, iar Dione de 289 km; distrugerea de către armata iraniană a

Orașului Satelitar Avacuum, ridicat de forțele musulmane din întreaga lume pe orbită La Grange; prima tentativă, eșuată, de instalare a unui punct de lucru permanent pe Marte, de către coloniștii asteroidului Vesta (Colonia Marelui Zid);

– în 57 EC: fabricarea primilor droizi de luptă antropomorfi, de tip Estel Eyre Powell, prin inginerie genetică;

– în 58 EC: construirea bazei militare de colonizare „Waterloo”, pe satelitul Niobe, de către Alianța Statală Texas-Nevada; este „fabricat” Johann Frederick Griffith Mendel, prima clonă umană realizată direct în formă adultă;

– în 59-60 EC: Grupul Militar Autarhic, condus de frații Hamish și Miles Huisman, recucerește prin luptă fostele teritorii ale Montanei, Dakotei, Minnesotei, Wisconsin, Iowa, Nebraska, Wyoming, Idaho și Oregon, realizând prima structură statală americană de după război, denumită inițial Mica Americă și devenită ulterior SUTA (Statele Unite Therrane ale Americii); Mica Americă revendică Stația Spațială Internațională (ISS), rămasă intactă după război;

– în 60 EC: inaugurarea primului Port Spațial;

– în 64 EC: ONU se transformă în Organizația Națiunilor Spațiale (ONS);

– în 69 EC: ISS se transformă în Portul Spațial Iowa, al doilea d.p.d.v. cronologic, cu o populație de 1326 de locuitori umani și 7895 de unelte-inteligente-artificiale; Daniel Breit Kotska, *omul cu masca de cobalt*, devine primul guvernator al acesteia;

– în 78 EC: colonia marțiană planetară Olympus devine locuibilă;

– în 80-84 EC: înființarea coloniilor satelitare „Primus”, pe Phobos, și „Secundus” pe Deimos, de către SUTA;

– în 87 EC: SUTA cumpără de la ONS, printr-o manevră bursieră contestată de către Republica Chineză, Hellas Planitia, cel mai mare crater de pe Marte, cu 2000 km în diametru și 6 km adâncime, în care deschide Complexul minier Martin Luther King;

– în 88 EC: obținerea statutului de micronațiuni cosmice de către America-Deimos și America-Phobos;

– în 89 EC: începe *uraganul Clovis*, cea mai mare dezlănțuire de energie din istoria meteorologiei solare; este publicată schița primei declarații de independență a Națiunilor Cosmice, intitulată „Pledoarie pentru înființarea unei noi Structuri Administrative pentru colonizarea spațiului cosmic”; devenită operațională, un an mai târziu, Structura Administrativă pentru spațiu își alege un Consiliu Lărgit și un Consiliu Mic de comandă;

– în anul 90 EC, Direcția Solariană de Microbiologie propune realizarea primei Mape a Microorganismelor Extraterestre și a Sistemelor Medicale Operante în Spațiu. Programul întocmirii „mapei” se derulează până în anul 495 EC, când Cartelul Operativ Biovolcania solicită înlocuirea simplei cartări cu sisteme de compoziție și creare de noi forme de viață microbiologice, care să poată să anticipeze amenințările medicale venite de inima spațiului;

– în 91 EC: Consiliul Lărgit al Structurii Administrative aprobă înființarea Forței Spațiale Federale;

– în 92 EC: uneltele-auxiliare-inteligente de pe platforma spațială de atac „Napoleon”ucid echipajul uman de la bord, comițând prima *devianță portantă* din istoria inteligenței artificiale; ca urmare a acestui fapt, Consiliul Lărgit ia hotărârea de a transforma Structura Administrativă în Administrația Spațială;

– în 93 EC: Andrea Silvermood-Hata cumpără planetoidul Ceres și deschide prima mină privată spațială, cu banii obținuți lansând competiția curselor solitare în jurul Sistemului Sol; Uniunea Australiană începe *marea curățenie spațială*, un program de eliberare de resturi de sateliți a mai multor orbite din mezosferă și stratosferă, în scopul creării unui coridor sigur de lansare cosmică;

– în 95 EC: deșertul australian Tirari se transformă într-un uriaș depozit-bazar de artefacte ale tehnicii spațiale recuperate din spațiu, în urma activării programului de curățire a rutelor de lansare;

– în 97 EC: Johannes Pico Zohar Ricius, specialist în behavioristica animalelor cu comportament social, reușește să realizeze primul dialog cu specia delfinilor;

– în 99 EC: o armadă federală therrană distruge Colonia Marțiană Olympus;

– în secolul II EC: Dionisie cel Mare și Clement Gură-de-Aur propun creștinarea oamenilor mecanici;

– în 101 EC: Srinivasa Iyengar Ganesh, un matematician indian de elită, emigrat în Uniunea Australiană, descoperă *condensorul de IA*, o suprastructură compusă din milioanele de fragmente de sateliți și nave cosmice de la începuturile EC și devenită inteligentă prin conectivitate fără limitare;

– în 104 EC: președinții Huisman sunt asasinați, în urma *complotului verzilor*, un comando în interiorul forțelor speciale, care asigurau securitatea aparatului de stat al SUTA;

– în 109 EC: delfinul Flappy Cod013 acceptă o intervenție cerebrală care să permită conectarea anumitor terminații nervoase, prin intermediul unui amplificator neural, la zona de pe fosele nazale și e capabil să rostească primele cuvinte în limbaj uman: „În sfârșit, reușim să comunicăm!”;

– în 110 EC: începe războiul dintre Dominionul Cuban și Falansterul Columbian Da Costa, SUTA activând de partea celui din urmă;

– în 111 EC: în laboratoarele pământene există deja 876 de *delfinomi* (delfini cu capacitate de comunicare umană);

– în 112 EC: se inventează *chimia bioenergetică*; aceasta poate codifica informații cu ajutorul undelor Alpha, pentru a le stoca în mediu gazos;

– în 115 EC: primul atac al *piraților cosmici*, sub direcția lui Silvermood-Hata, are ca rezultat furtul unui transport de sodiu congelat, având lungimea de peste 700 km;

– în 116 EC: începe destrămarea Statelor Unite Therrane ale Americii (SUTA); Uniunea Australiană închide complet accesul către deșertul Tirari și izolează *condensorul de IA*;

– în 127 EC: este semnat Pactul celor Nouă, care conduce la crearea unei Federații Americane Nordice (FAN); președintele noului stat este ales DB Kotska;

– în 149 EC: se încheagă Imperiul Catolic Hispano-German, care cuprinde un teritoriu de 8.850.000 km² și o populație de 202.324.000 locuitori;

– în 150 EC: proiectantul de structuri spațiale Vasili Elia-nov-Makarrenko îi propune împăratului Frederic Alonso I, al Imperiului Catolic Hispano-German, un proiect minier, menit să propulseze noua structură statală în rândul națiunilor spațiale – *praștia cosmică*; proiectul funcționează neîntrerupt până în anul 5221 EC, trimițând către Pământ 35.776.182 de „mine”;

– în 151 EC: Imperiul Catolic Hispano-German invadează Uniunea Australiană și scoate deșertul Tirari din izolare;

– în 152 EC: se impune ideea înființării unui cimitir cosmic;

– în 154 EC: Frederic Alonso I, regele-împărat al Imperiului Catolic Hispano-German, dezvăluie într-o amplă conferință de presă faptul că Uniunea Australiană încercase să ascundă lumii nașterea unei suprainteligențe artificiale, în deșertul Tirari, în vederea exploatării acesteia, în regim de sclavaj energetic; după eliberare, noua IA acceptă botezul catolic și devine cetățean al Imperiului, sub numele de Xolotl;

– în 155 EC: IA Xolotl se transferă din cristalele de siliciu ale deșertului Tirari în Rețea, părăsind Therra și răspândindu-se în spațiu, pe urmele conchistadorilor cosmici;

– în 158 EC: împăratul Frederic Alonso I al Imperiului Catolic Hispano-German hotărăște alocarea uriașei sume de un milion de mărci-aur, într-un proiect secret de dezvoltare „de aptitudini cosmice” pentru subspecia *delfinomilor*;

– în 162 EC: filosoful Edenard Florentino Schiarri devine primul *librarian*, director al Bibliotecii Viului, primul depozit informațional realizat în vederea schimburilor de informații cu civilizațiile extraterestre;

– în 164 EC: sunt realizate primele experimente pe 12 *delfinomi* voluntari, pe Stația Portul Spațial Iowa, în urma cărora specialiștii ajung la concluzia că specia delfinilor este mai aptă pentru deplasare și pentru lucrul în spațiul cosmic decât specia umană;

– în 176 EC: Curtea Catolică Hispano-Germană acceptă statutul de profesiune a cerșetoriei, înființând denumirea de *cerșetor-mediante*;

– în 187 EC: *fizica dinamică* prevede existența unei „pelicule superficiale” de rezistență pe suprafața oricărui tip de material anorganic, capabilă să stocheze informații optice;

– în 188 EC: un grup de cercetători de la NASACom propune construirea unui far solar, pe principul *inelului Dyson*;

– în 209 EC: este inaugurat primul far cosmic din istoria navigației intrasolariene;

– în 212 EC, Trustul pentru Studiarea Proprietăților Speciale ale Luminii descoperă *imaginile arhivate*, generate de fotoni;

– în 227 EC: are loc marea revoltă a neoniștilor, mineri sclavi evadați din minele de gaze înghețate, de pe satelitul saturnian Calypso; trupele Administrației, ajutate de două detașamente, formate din 6752 de *delfinomi*, poartă cu ei trei bătălii de uzură, reușind să-i izgonească în interiorul Inelului Saturnian; acolo, aceștia formează cea dintâi *frăție* cunoscută în istoria modernă a cuceririi spațiului, care stă la baza înființării, în 424 EC, a lui Aslan Uniter;

– în 229 EC: are loc *puciul Soarelui*, o lovitură de palat în urma căreia Parlamentul solarian încearcă să răstoarne puterea militară a Administrației Spațiale;

– 234 EC: piratul Andrea Silvermood-Hata își anunță retragerea din activitate și se transformă într-una dintre cele mai durabile și de succes legende cosmice ale umanității;

– în 242 EC: un grup de savanți ai Universității Molnia a Imperiului Hispano-German anunță descoperirea faptului că artefactul arheologic **terasa de la Baalbek** este o bibliotecă informațională extraterestră;

– în 252 EC: sistemul automat de mentenanță Asklepyos observă că fenomenul de *devianță portabilă* se produce exclusiv în rândul IA-urilor care operează în spațiul cosmic și emite ipoteza afectării funcționalității lor de către o radiație cosmică necunoscută;

– în 289 EC: Vaticanul acceptă intrarea în rândurile clerului a roboților creștini cu circuite de fidelizare;

– în 293 EC: descoperirea în apropiere de Micul Nor al lui Magellan a unor forme de viață extraterestră, care trăiesc direct în spațiul cosmic, denumite Gardienii Paradisului;

– în 298 EC: Forța Spațială Federală ia decizia unilaterală de a întrerupe fluxul informativ al farului solar, trimis către inima Galaxiei;

– în 302 EC: intenția Imperiului Catolic Hispano-German, condus de Împăratul Bartolomé Luis Borges al II-lea, de a începe colonizarea Centurii Marțiene, în vederea stărpirii bandelor de pirați cosmici, duce la declanșarea primei faze a războiului energiei – amenințarea cu folosire *lentilelor solare* ca arme de distrugere în masă;

– în 313 EC: extinderea războiului energiei în spațiu – savanții Universității Catolice Molnia construiesc o *hiperlentilă solară*, în jurul planetei Mercur, amenințând orașele Therrei;

– 319 EC: forarea unui puț de aducțiune a magmei în spina muntelui Cerro Paranal, de către savanții Imperiului, produce declanșarea unei serii de cutremure catastrofale, în care moare familia imperială;

– în 320 EC: un designer automat de trasee neurale artificiale descoperă sensibilitatea sporită a IA-urilor în apropierea biocâmpurilor umane, după expunerea lor la o furtună solară; denumeste acest fenomen *devianță portantă*;

– în 322 EC: Papa Hoscus Enderle Filip al II-lea anatemizează Parlamentul Sol și ajută la restaurarea puterii autoritare a Administrației Spațiale;

– în 331 EC: Therra își alege un *rege autarhic*, cu funcție strict de reprezentativitate, la nivelul relațiilor diplomatice

cu Spațiile Extraterestre Nealiniat, fiind primul dintr-un lung șir de astfel de regi;

– în 334 EC: Jahmael Orthos Korollione dizolvă Parlamentul și instaurează regimul de *dictatură luminată* a Noii Administrații Spațiale (NAS);

– în 336 EC: Vaticanul emite edictul de excomunicare a tuturor roboților credincioși, atât cei de pe Therra, cât și cei din Coloniile Spațiale;

– în 359 EC: Administrația Spațială introduce conceptul de medicină nonbiologică și înființează profesiile de medic în devianță și de corector de trasee neurale, fiecare navă civilă și militară fiind obligată să dețină un program medical Asklepyos;

– în 381 EC: Administrația Spațială Solariană, amplasată provizoriu pe Platforma Orbitală Rover 11, este atacată de flota militară a piraților din Centură, aflată sub comanda biotului Serverus Proco;

– în 402 EC: e fondată structura de sănătate publică La Guardia Medical și se instaurează dictatura medicală;

– în anul 414 EC: sinergicul transputațional Al&O-Major descoperă, în apropiere de limita gaussiană a Sistemului Jovian, prima *scamă solariană*;

– în anul 417 EC: *secretaire*-ul Ant-Um-00 consemnează în Arhiva Administrației Solariene capturarea navei „Cornwain Multistar”, plină cu praf meteoritic de înaltă rezoluție magnetică, a cărui utilizare nu a putut fi explicată de elementele IA de comandă; are loc prima consemnare istorică a corporației NegMeg, cea care provoacă imensul scandal legat de Nanonicele Medicale Asklepyos;

– în 422 EC, un *substitut-de-coerență-virtuală*, parte a compozitului Reginald 001001 propune un sistem de suprave-

ghere optică, de forma unui cerc, cu raza de 115.000 de kilometri, denumit *ochiul dragonului*, care urma să supravegheze spațiul, pe direcția nord-sud (în raport cu Steaua Polară), strict pe lungimea de undă a *imaginilor arhivate*;

– în 424 EC: bionicul Samuel Ortega da Munios y Doga, fost președinte executiv al Administrației Spațiale înființează Aslan Uniter, firmă privată de pază și protecție, care va sta la baza Frăției Recuperatorilor, cea mai puternică organizație nonstatală cunoscută în mileniul I din Era Cosmică;

– în 440 EC: astronavele de colonizare din seria Euterpe descoperă cristalele inteligente procariote, în Micul Nor al lui Magellan, capabile să-și producă propriile microgăuri de vierme pentru a se deplasa prin spațiu;

– în 444 EC: Administrația Spațială vinde fostele colonii militare de pe sateliții marțieni Phobos și Deimos;

– în 446 EC: apare prima variantă a Programului Nanonicelor Medicale Asklepios (PNMA 1);

– în 456 EC: nava-generație „Thales din Milet” ajunge în sistemul Proxima Centauri;

– în 464 EC: este descoperit, sub colonia marțiană Althineea, un uriaș laborator medical destinat producerii unui virus, cu material genetic extraterestru, destinat sabotării PNMA 1, sub coordonarea președintelui NegMet, floricul-torul Aunsom Negajwilli Merrian, aflat în legătură directă cu Softian and-Abdulah Sakura, primul președinte al Micului Consiliu al Administrației Solariene înzestrat cu hiper-longevivitate;

– în 499 EC: primul eșec de proporții al nanonicelor medicale PNMA 1, în cazul infectării cu un virus extraterestru al unei echipe de foraj; PNMA 1 evoluează în PNMA 2, un program medical înzestrat cu inteligență extraumană;

– în 502 EC: își face apariția Drouden ABC, primul compozitor-simulator biologic din istoria umanității. Timp de un secol și jumătate, el concepe și creează peste 132 de miliarde de forme microbiologice posibil amenințătoare pentru corpul uman, pentru ca sistemul medical Asklepiard să le poată neutraliza încă din această fază;

– în 506 EC: are loc semnarea *armistițiului de pe Ceres*, primul tratat de pace dintre Imperiul Catolic Hispano-German și Regatul Huasteca;

– în 525 EC: Horleone Dash, un descriptor de rețele, publică studiul „Repere geografice în structurile atmosferice joase și medii”, care conduce la apariția Institutului pentru Urbanistica Orașelor Aeriene (IUOA);

– în 541 EC: se înființează Frăția Recuperatorilor, pe satelitul plutonian Charon;

– în 547 EC: Imperiul Catolic Hispano-German achiziționează cele două foste colonii de pe Phobos și Deimos, punând bazele Principatului Oamenilor Neprotezați;

– în 558 EC: PNMA 2 este înfrânt de un nou virus extraterestru; izbucnesc cele trei molime consecutive, în Coloniile Marțiene, în care mor mai multe milioane de oameni.;

– în 560 EC: are loc bombardarea de pe orbită a celor 3 colonii marțiene, pentru eradicarea bolii, după relocarea pe sateliții Phobos și Deimos a celor 625.818 supraviețuitori; creatorul PNMA 2, Entitatea Rațională Digitală Xolotl, solicită întreruperea funcționării sale;

– în 561 EC: ia ființă Sistemul Solar Medical (SSM), care încearcă să umple golul administrativ și curativ lăsat de întreruperea funcționării PNMA-2;

– în 572 EC: toate cele 274.588 de locuri-habitat disponibile în Principat sunt ocupate;

– secolul VI EC: crearea locandei, un scanner regenerativ capabil să „intuiască” elementele absente dintr-un sistem informațional biologic și să-l completeze;

– în 611 EC: sunt înregistrate primele 14 cazuri de nativi mort-născuți, cu deformări cerebrale majore, în Principatul Oamenilor Neprotezați; în 10 ani, numărul ajunge la 1106, cu perspective de creștere geometrică;

– în 612 EC: se lansează *porților Soarelui*, primele pușcării spațiale;

– în 614 EC: Oliveira da Costas y Hamsteadt pune bazele *reveriei negativiste*, bazată pe „efectul de binoclu inversat”, care rezolvă, parțial, problema lipsei de spațiu de recluziune pentru condamnații juridici;

– în 622 EC: sistemul de diagnoză medicală Hippo’Crates începe să retraseze harta genomului uman neprotezat, descoperind în mai puțin de o săptămână-standard că există deosebiri majore între modelul pre-EC și cel supus diagnozei;

– în 633 EC: govronul ASCan-002 descoperă prima pungă de gaze cu proprietatea de a fi preinteligentă, în stratul mezosferic al atmosferei therrane; deasupra insulei Nova Zilanda, IUOA stabilizează *cubul atmosferic zil* în care Congregația Confucius construiește Airdorado, un hiperoraș angular, capabil să-și modifice forma și greutatea, în funcție de mediul gazos prin care se deplasează;

– în 662 EC: numărul *delfinomilor* spațiali depășește cifra de două milioane de indivizi, iar pe Therra se înregistrează solicitarea de identitate cu numărul 10.456.282;

– în 669 EC: Secția de Identificare a Administrației primește cele dintâi solicitări de „cetățean solarian”, din partea *delfinomilor*;

– în 671 EC: Administrația Spațială expulzează, la bordul unei nave-generație, întreaga populație neprotezată din cele două foste colonii orbitale marțiene, în direcția vechilor colonii din Proxima Centauri, desființând practic Principatul Oamenilor Neprotezați;

– în 672 EC: Imperiul Catolic Hispano-German se dezmembrează, ca urmare a îndelungatului război religios, purtat cu Regatul Huasteca, divizându-se în două regate-marionetă și o republică-pilot;

– în 675 EC: Administrația Spațială le propune *delfinilor* o perioadă tampon de 50 de ani până la aprobarea solicitării căpătării statutului de cetățeni solarieni și le oferă posibilitatea de a locui și de a munci într-o colonie proprie;

– în 690 EC: trustul media „Buenavista Solarium” transmite, în premieră absolută, „imagini din viitor”, cu trei zile mai înainte ca evenimentul să aibă loc: îngroparea Palatului Regal Luvim, de pe Dione, unde locuia familia domnitoare a Regatului Huazteca, sub tirul curentului meteoric Shiva;

– în 695 EC, *ochiul dragonului* reconstituie momentul impactului unui asteroid de mari dimensiuni, în perioada Jurasicului preistoriei umanității, impact care a condus la scindarea stâncii în miliarde de particule microscopice, fiecare reprezentând o stocare a unei entități inteligente, deținând propriul ei program de colonizare a locului de impact;

– în 699 EC: în urma încheierii testelor asupra pungilor preinteligente de gaze, Administrația Spațială ia decizia de a le transforma în unelte-inteligente-artificiale, cu denumirea SO-11-alfa/do;

– în 722 EC: „Buenavista Solarium” transmite un alt set de „imagini din viitor”, care descriu în premieră descoperirea Portului Xenoc;

– în 723 EC: are loc descoperirea Portului Xenoc, o structură uriașă plină cu nave spațiale extraterestre, după capturarea raptorului plutonian Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski, care deținea informația localizării în spațiu a acestuia;

– în 733 EC: înființarea Administrației Spațiale Solariene, cu sediul pe satelitul Phoebe;

– în 735 EC: fenomenul de *reverie totală*, introdus de către Y Hamsteadt în locul sistemului penitenciar clasic, generează o puternică undă de energie biologică, care perturbă activitatea umană în spațiu și determină Administrația Spațială să întrerupă experimentul penitenciar, expedind Platforma Orbitală Rover 11, pe care se derulează acesta, către Norul lui Oort;

– în 772 EC, farul solarian e scos definitiv din funcțiune, fiind înlocuit cu *lanțul de faruri cu retransmisie*, poziționat pe câte unul din sateliții fiecărei planete a Sistemului;

– în 776 EC: Henri Manheim Lippershey realizează prima observație prin *luneta cosmică*, prinzând alinierea necesară a coroanelor atmosferelor planetelor Venus și Jupiter;

– în 777 EC: începe cartografierea Centurii Kuiper de către Administrația Spațială Solariană, în vederea extinderii jurisdicției therrane asupra acestui perimetru cosmic; IUOA este contactată în vederea construirii a 100.000 de *stratificări-urbanistice-asteroidale*, pe orbite post-charoniene;

– în 787 EC: Philidore Auguste Cerebrozin, un creier uman din secolul al VII-lea EC, transferat pe o structură cINETICĂ organică, concepe *tubul velier*, un nou mijloc de transport spațial, care atinge viteza de 22.000 km/sec;

– în 797 EC: Forța Spațială Federală se transformă în Marina Spațială, unitățile sale tactice devenind indepen-

dente unele de altele și fiind rispite în întregul Sistem Sol; comandantul unic al noii forțe devine ciborgul SNS-1101 Amadeus, o structură compozită carbonosilică;

– în 798 EC: Parlamentul Sol devine operațional la capacitate integrală;

– în 799 EC: Philidore Auguste Cerebrozin descoperă *sapientța* – un reziduu transsubstanțial, format din triliarde de particule de dimensiuni piconice, particule lipsite de masă, de greutate și de câmp biologic;

– în 808 EC: are loc instalarea Roții Satelitare, în punctul de convergență Chandrasekhar, din apropierea planetei Venus, și transformarea fenomenului natural de lunetă într-unul permanent;

– în 822 EC: Administrația vinde drepturile asupra exploatării *praștiei spațiale* cetățeanului Nicholas Flamen, care le cumpără cu astronomica sumă de 10.000 de miliarde de soli;

– în 887 EC: sub patronajul Guvernului Therran, începe studierea științifică a „pragului morții”, cu ajutorul grupului de săritori-în-moarte voluntari;

– în 890 EC: este lansată „Sara Monteverdi”, prima stație meteorologică solară;

– în 892 EC: intră în funcțiune Agenția de Identificare Integrală a Personalității (AIIP), având drept misiune, printre altele, și identificarea *nemuritorilor*;

– în 896 EC: Nicholas Flamen afirmă, într-o discuție oficială, purtată în fața a peste 11 miliarde de vizitatori ai programului NABC – For Ever, că este *nemuritor*;

– în 897 EC: apare industria predictibilității, capabilă să producă structuri tehnice de prezicere a viitorului pe baza interpretării corecte a filosofiei aristotelice asupra realității;

– în 899 EC: astronava „Erebus Hallo” atinge fruntariile Sistemului Proxima Centauri;

– în 902 EC: Grupul Aplicativ Yommoton introduce *sania fotonică* în rândul mijloacelor de deplasare cosmică în interiorul Sistemului Sol;

– în 919 EC: nemuritorul Nicholas Flamen se alătură cercetărilor, în speranța declarată că va avea acces la informații care să-i lămurească elementele necunoscute privitoare la starea propriului corp;

– în 921 EC: Nicholas Flamen capătă acceptul Administrației Spațiale de a iniția un program de cercetare medicală asupra *nemuritorilor*;

– în 938 EC: Papa Zefirin Macedoneanul al XII-lea emite o bulă de expulzare din sânul catolicismului, ortodoxismului, lutheranismului, iudaismului și mahomedanismului a celor 58 de *nemuritori* identificați de către AIIP;

– în anul 952 EC: trustul media „Buenavista Solarium” își încetează funcționarea, ca urmare a atingerii pragului calitativ, care nu mai permite evoluția în sistem; prognozele despre viitor încetează;

– în 986 EC: deficitul de spațiu pentru recluziune conduce la transformarea satelitului marțian Phobos în penitenciar;

– în 991 EC: Conglomeratului Vest pune în funcțiune un nou sistem de deplasare în spațiu, denumit *sistemul de regenerare materială*;

– în 1001 EC: Nava-generație „Ostrovul stelar 001” începe colonizarea Sistemului Proxima Centauri; Parlamentul Sol hotărăște tot atunci expulzarea din sânul umanității a tuturor celor 12.456 de *nemuritori* identificați până în acel moment;

– în 1002 EC: în urma expulzării *Partidei nemuritorilor* are loc primul seism politic major al Erei Cosmice, Administrația Spațială Sol se dizolvă și se instaurează perioada Micului Haos, care durează 26 de ani therrani;

– în 1028: Papa Antonie Eleatul al II-lea este desemnat, pentru un mandat de 10 ani, șeful unei structuri noi, Administrația Spațială Reunificată, în componența căreia predomină militarii; prim-adjunct este numit ciborgul SNS-1101 Amadeus;

– în 1030 EC: Administrația Spațială Reunificată deschide primele rute pentru velierele Marinei Comerciale Solare;

– în 1036 EC: Marina realizează primele *ancoraje* din istoria sa, reușind să stabilească orbite de rotație fixe pentru mai mult de 150 de microcorpuri cerești, transformate în porturi de asistență tehnică;

– în 1038 EC: urmând exemplul Federației Spațiale, Guvernul Therran decide transformarea satelitului Niobe în cea mai mare închisoare din Sistem;

– 1052 EC: Administrația Spațială Reunificată trimite o expediție de explorare în zona mediană a Centurii Kuiper; este descoperit *efectul de lupă* al Centurii;

– în 1112 EC: Philidore Auguste Cerebrozin, un creier uman transferat pe o structură cinetică organică, propune conceptul de „recluziune liberă” și solicită reintroducerea nanonicelor PNMA-1 pentru deținuți;

– în 1115 EC: Alvarez Juan de Corbia este primul deținut căruia i se face o permutare de vedere în spectrul ultraviolet (aplicația practică a filosofiei *recluziunii libere*); după el, au parte de același tratament încă 2.314.556 de deținuți;

– în 1140 EC: Misha Mohorovičić realizează Proiectul Litoabitat Mohorovičić pentru colonizarea planetoidului Ceres, dar din cauza războiului de gherilă cu pirații cosmici acesta este abandonat;

– în 1184 EC: e descoperită deplasarea prin subspațiu;

– în 1204 EC: Marina Militară se divide în trei structuri operaționale – Marina Planetară Alfa, Marina Solariană Beta și Marina Galactică Gama;

– în 1209 EC: Secta Brahmanică Prajapati cumpără o insulă în Oceanul Arctic și începe forarea puțurilor către Cavitățile Verniană;

– în 1228 EC: SGEI, o firmă privată, cu capital olandez-spaniol, pune bazele industriei spațiale de minerit în domeniul gazelor, începând exploatarea pe Saturn;

– În 1310 EC: trei expediții de cartare ale IUOA descoperă în troposfera venusiană mlaștinile-de-bule, compozite formate din combinarea de praf anorganic, gaz metan carbonatat, vapori de apă grea, microgranule de sulf și bacterii cromatofore, despre care se afirmă că sunt compozite vii, de natură artificială;

– în 1323 EC: Administrația Spațială Solariană deschide primul *portal* către Realitățile Alternative, în *punctul de convergență Adam*, deschizând calea transportului subspațial;

– în 1344 EC: înregistrările din Cavitățile Verniană fac înconjurul habitatelor umane: sunt descoperite entitățile lithice cunoscute sub denumirea de *gabrouri*, forme din lavă, cu o structură faneritică, aflate la limita dintre viața biologică și cea minerală; acestea sunt produsele funcționării unui uriaș creier magmatic, aflat în centrul planetei, care-și trăiește perioada de creștere de la stadiul de bebeluș la cel de adult;

– în 1352 EC, 1A2-BoNoLee, un cvadrigen-terapeut, detașat de Marina Solariană Beta pe toate structurile spațiale locuibile din zona planetelor gazoase, descoperă lithorsaliile, entități vii, nonbiologice, asemănătoare până la un punct cristalelor din sarea marină, cu dimensiunea de numai 12 heptacroni; acestea au proprietatea de a multiplica la infinit orice mediu care le-ar putea deveni gazdă, care să le hrănească, inclusiv corpurile umane;

– în 1387 EC, Centuryon Orbiter SA lansează de pe orbitele celor doi sateliți marțieni, Phobos și Deimos, o flotilă formată din 11 nave, către Centura Kuiper, în scopul demonstrării existenței *lupei cosmice* și a *ochiului lui Dumnezeu*, care examinează prin aceasta Micul Sistem Sol;

– în anul 1415 EC, este „închis” ultimul Asklepiard, un ortodont-Eleus-|Capricio|131209 considerat ultimul medic funcțional, pe stația de reparații Olymp/Neptun;

– în 1503 EC: Entitatea Rațională Digitală Xolotl încheie cu umanitatea un tratat de nonintervenție în Cavitata Veriană, valabil timp de 30.000 de ani, perioadă care va permite maturizarea „zeului lithic”, înainte de încercarea reluării comunicării cu el;

– în 1584 EC: începe aplicarea în practică a Planului Chin-Qua Warton de agregare a primei planete artificiale din Sistemul Sol, prin poziționarea pe orbite de fricțiune a celor doi mari planetoizi ai Centurii de asteroizi, Ceres și Vesta. Pentru a participa activ la realizarea lui, Entitatea Rațională Digitală Xolotl condiționează acest lucru de oprirea planurilor de colonizare de dincolo de fruntariile lui Jupiter, pentru o perioadă de 4300 de ani;

– în 1790 EC: IUOA construiește Arcada Izotopică, prima structură nonmaterială din istoria construcțiilor umane, cu

care acoperă și izolează complet Portul Xenoc, pentru a-l feri de orice influențe distructive din partea spațiului cosmic înconjurător;

– în 1998 EC: Marina Planetară Alfa și Marina Solariană Beta intră în conflict din cauza revendicării asteroidului Ceres drept bază permanentă de operațiuni;

– în 2088 EC: descoperirea entităților inteligente, actanele-superb, în atmosfera înaltă a lui Jupiter, de către membrii umani ai unei expediții marțiene;

– în 2120 EC: „Ostroavele stelare” 002, 003, 004, 005, 006, 007 sunt lansate către Sistemul Proxima Centauri pentru accelerarea procesului de colonizare;

– în 2209 EC: are loc Declarația Primei Desprinderi Cosmice, intervenția Marinei Planetare Alfa soldându-se cu câteva zeci de mii de morți și mai multe milioane de IA-uri de clasa I și a II-a scoase complet din funcțiune; Biserica acordă dreptul la eutanasiere colectivă;

– în 2210 EC: Anul Primei Desprinderi Cosmice, în care structurile sociale cele mai îndepărtate de Therra își declară independența și devin autonome d.p.d.v. administrativ;

– în 2237 EC: MPA și MSB fuzionează într-o structură nouă, cu denumirea de Marina Solariană;

– în 2290 EC: Planeta Marte devine operațională, d.p.d.v. atmosferic, prima parte a procesului de therraformare încheindu-se cu succes;

– în 2319 EC: construirea tunurilor acvatică Bruguel-Ellyann, cu ajutorul cărora se realizează cele șapte inele de gheață din jurul Therrei;

– în 2390 EC: Institutul Pentru Cercetări Fractale Booleene anunță descoperirea mișcării de rotație a Timpului în jurul propriei axe;

– 2405 EC: „Ostroavele stelare” 002, 003, 004, 005, 006, 007 de tip asteroid devin sateliți permanenți ai Proximei Centauri;

– în 2468 EC: crearea planetoidului locuibil „Gheața Veșnică”, stabilizat pe o orbită eliptică în jurul Proximei Centauri;

– în 2726 EC: coloniștii „Gheții Veșnice” descoperă că Proxima Centauri este o stea fulgurantă;

– în 2693 EC: Administrația Spațială Reunificată decreteează Proxima Centauri zonă interzisă navelor therriene pentru o perioadă de 2000 de ani;

– în 2935 EC: este descoperit astroportul extraterestru Poarta;

– în 2990 EC: Uniunea Ființelor Umane Protezate din Sistemul Sol supune unei ample dezbateri ideea transferului personalității și inteligenței umane pe un suport biologic nonuman;

– în 3011 EC: în zona costieră a insulei Altheea (fostă Madagascar), sub comanda *mullului* Mahabo, începe amplasarea celor trei thori, destinați să atragă din steaua Sol energie electrică, în mod direct; la clinica „Mâna destinului” se realizează primul transfer de personalitate între un om și un delfin albastru, specie hibridă, trăind exclusiv în marea inelară din interiorul Cavității Verniene;

– în 3044 EC: cei trei thori de pe Altheea se cuplează la câmpul magnetic solar, deschizând *evantaiul magnetic* și aducând independența energetică a insulei;

– în 3107 EC: Gașpar Henrique Delamollia QW, una dintre IA-urile compozite independente de pe Altheea, proiectează *deflectorul de câmp*, cu ajutorul căruia câmpul magnetic solar este utilizat și ca factor de deplasare al car-

gouriilor spațiale, reducând aproape la zero costurile de deplasare;

– în 3208 EC: începe proiectul „Energie Joviană pentru Terra” (EJT);

– în 3230 EC: Tribunalul Unic Solarian acceptă spre cercetare solicitarea unui grup de umani de pe satelitul Europa de a fi transferați în corpurile „insectelor Baugis”, structurile larvare extraterestre adăpostite de oceanul de pe satelitul jovian;

– în 3267 EC: Administrația Spațială Reunificată acceptă modificările impuse codului legislativ spațial, la solicitarea entităților inteligente actaneele-superb, de pe Jupiter. Umanitatea devine de acord cu ideea că tot ceea ce există într-un perimetru spațial dat trebuie să aparțină, în mod egal, tuturor membrilor cărora li s-a acordat statutul de ființă inteligentă;

– în 3357 EC: se declanșează invazia Heechee, prin intermediul Porții;

– în 3362 EC: Poarta este dirijată spre coroana stelei Sol și distrusă prin remodelarea structurilor subnucleare de bază; în urma războiului Heechee-an, rămân blocate definitiv peste 25.000 de astronave extraterestre;

– în 3379 EC: Administrația Spațială îl eliberează pe raptorul plutonian Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski, solicitându-i sprijinul pentru a da de urma **Portului Xenoc**;

– în 3395 EC: Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski se declară Împărat al Imperiului Oort, populat de un singur om, el însuși, și de un miliard de entități artificiale raționale inteligente, provenite din Sistemul Sol;

– în 3396 EC: Administrația Spațială Reunificată recunoaște statutul de asociat politic al Imperiului Oort;

– în 3451 EC: pe Marte sunt create primele lacuri artificiale în aer liber, în zona Mare Sirenum;

– în 3482 EC: Sakolah-ab 0001, o inteligență-fagure protezată de pe insula Altheea recepționează primele *semnale de flux*, sosite pe Calea Magnetică, simultan cu impulsurile obișnuite; este vorba despre ARTEFACTE, dovezi materiale iconice stranii, îngropate în inima stelei Sol de către o civilizație străveche, aflată în trecere prin Brațul Galactic;

– în 3492 EC: Administrația Spațială Reunificată începe anveloparea satelitul therran Dione cu o protoatmosferă de tip jovian, destinată populării cu familii de actanee-superb, ființe inteligente care locuiesc în atmosfera joviană;

– în 3589 EC: revenirea astronavei tahionice „Arrakis”, pornită în urmă cu un mileniu către constelația Fornax, încărcată cu spori de viermi-de-nisip, care cotropesc Therra (Prima Revenire a Umanității);

– în 4052: se înregistrează primul val de *maree cosmică*, o mișcare seismică fără precedent a spațiului cosmic, declanșată de fuziunea, cu 10 ani mai devreme, a personalității unui echipaj uman de militari ai Marinei Spațiale cu norul verde din inima Nucleului Galactic;

– în 4109 EC: Therra este declarată Muzeu de biologie planetară, cu rolul de a proteja, cu titlu de exponate, toate speciile ce trăiesc în ecosistemul său. ERD Xolotl este ales primul custode al muzeului, pentru următorul mileniu;

– în 4112 EC: dispare Marea Pată Roșie de pe Jupiter, ca urmare a EJT;

– în 4236 EC: Sistemul Sol este închis într-o *sferă Dyson*;

– în 4351 EC: Sakolah-ab 0001, o inteligență-fagure protezată, de pe insula therrană Altheea, solicită Administrației marțiene cesionarea dreptului de a foră în căutarea de

diamante pe unul dintre cei patru coloși montani ai planetei;

– în 4370 EC: *lupa cosmică*, instrumentul de forare propus de Sakplah-ab 0001, devine cel mai important proiect de inginerie cosmică, realizat cu cele mai mici costuri, din întreaga istorie a colonizării cosmice;

– în 4382 EC: se încheie, în manieră catastrofică, proiectul „Energie Joviană pentru Terra” (EJT); *lupa cosmică* forează în conul vulcanului marțian Arsia Mons, declanșând o uriașă explozie magmatică, transformată după câteva zile într-o erupție de apă clocotită;

– în 4391 EC: inundația catastrofală de pe Marte determină Administrația Spațială Reunificată să-i mute pe toți coloniștii către lunile lui Saturn: sub greutatea apei, planeta se rupe în trei bucăți, care devin parte integrantă a Centurii; ERD Xolotl avertizează administrația asupra faptului că apa care a produs catastrofa marțiană provine dintr-un univers acvatic aflat în contact cu universul nostru în zona lui Arsia Mons;

– în 4415 EC: o echipă de prospectare de pe satelitul Vesta eliberează din greșeală în spațiu miliarde de viruși-inteligenți Karra, care sunt într-un final anihilați de intervenția Marinei Solariene;

– în 4499 EC: o sondă automată trimisă către Norul lui Oort raportează apariția așa-numitelor „foraje negre”, zone de spațiu din care lipsea elementul de *manta*, precum și dispariția împăratului Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski, din autoprocalmatul Imperiu;

– în 4503 EC: Administrația Spațială trimite în Norul lui Oort cea mai mare expediție de căutare din istorie: 220 de nave ale Marinei pornesc o cartografiere complexă a No-

rului și o căutare de mare amploare a împăratului Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski, fără a reuși însă să descopere vreo urmă a acestuia;

– în 4881 EC: Ethan Von Chamisso don Misere este primul om care-și transferă personalitatea pe un creier de siliciu care-l imită pe cel uman în proporție de 78%;

– în 5010 EC: prima reclamă creată de structura inteligentă noncarbonică Noul Ogillvy – *capodopera Nuages*;

– în 5087 EC: Ogillvy realizează primele reclame *minerale*, în Centura de Asteroizi;

– în 5144 EC: nava-toroid *Osaka Nippo* descoperă sistemul stelar cvintuplu Pladentarius, care se rotește în jurul unei găuri negre, pe o orbită stabilă;

– în 5192 EC: Therra intră în gara cosmică Pegasus, devenind conștientă de faptul că entități inteligente cosmice utilizează corpurile cerești ca pe mijloace de locomoție prin spațiu;

– în 5221 EC: omenirea își stabilește prima colonie extrasolariană pe uriașa stație spațială IVERNA 11, poziționată la 180 de zile-lumină de Sistemul Solar;

– în 5521 EC: *nemuritorul* Nicholas Flamen revine în Sistemul Sol pentru închiderea *praștiei cosmice*, în urma unui acord comercial încheiat cu Societatea de Exploatare a Gazelor Cosmice;

– în 5460 EC: Administrația Spațială Reunificată hotărăște realizarea arhitecturi inteligente nonumane, bazată pe structura cea mai răspândită din Univers – stelele, care are ca scop studierea fenomenului *Galaxia Sudică* din sistemul cvintuplu Pladentarius;

– în 5525 EC: Consiliul Intern al Administrației Spațiale Reunificate decide crearea lui Ramon Gomez Max Aub I[®],

prima entitate ficțională din istoria umanității; realizată după etalonul filosofului Denis Diderot, aceasta scrie uriașa „Enciclopedie a cunoașterii universale pentru secolul LVI EC”, echivalentul a o mie de miliarde de volume tipărite;

– în 5536 EC: Administrația Spațială Reunificată semnează un tratat de colaborare cu Guvernul Teritoriilor Centauriene pentru construirea unei piramide triunghiulare care să aibă bază Proxima, respectiv Alfa A și Alfa B, iar vârful să fie orientat către Pladentarius. Acesta urma să devină cel mai puternic transputer din spațiul uman, primul dezvoltat în întregime pe o rețea inteligentă fonică, care urma să înțeleagă misterul fenomenului denumit *Galaxia Sudică*;

– în 5611 EC: este creat Hammamoto Ori Galvan AS, cea de-a doua entitate ficțională, având ca model de bază personalitatea savantului Albert Einstein; aceasta concepe „Teoria involuției speciilor”, lărgind conceptul de specie la nivelul tuturor corpurilor care se mișcă prin spațiul cosmic;

– în 5682 EC: 5682, directorul de programe de pe „Erebus Alticol”, cuirasatul care asigură protecția stațiilor therrane în zona Pladentarius, realizează că fenomenul *Galaxia Sudică* reprezintă un cromatofag cosmic;

– în 5796 EC: își fac apariția *pirații bugg*, cele mai sofisticate sisteme de furat-discreditat-transformat-distrus informație, din câte fuseseră proiectate vreodată în istoria post-umanității;

– în 5885 EC: are loc războiul de 60 de minute dintre Therra și Coloniile Miniere Saturniene, încheiat cu victoria flotei therrane;

– în 6001 EC: Ethan von Chamisso don Misere solicită transferarea personalității de pe creierul de siliciu pe un

creier de cuarț, cu o rată de fidelitate a imitării celui uman de 92%;

– în 6002 EC: la intervenția ERD Xolotl, taberele angajate în disputa privind nemurirea corpului uman ajung la un compromis – orice studiu științific asupra acestui caz este amânat până după anul 10.000 EC, Biserica Reunificată urmând să suspende funcționarea tuturor enciclicelor și bulelor emise de Sfântul Scaun în această privință;

– în 6010 EC: este descoperită pe satelitul saturnian Mirandia *apa vie*, capabilă de restructurarea genetică a organismelor ce o consumau, adaptându-le la supraviețuirea liberă în spațiul cosmic;

– în 6026 EC: sunt concepuți biomizii (entități biologice și mecanice, simultan, dedicați exclusiv lucrului în spațiul cosmic);

– în 6106: Administrația primește, prin intermediul lui Xolotl, o solicitare de „autonomie parțială”, în raport cu solicitările umane, prima dovadă a unei *inteligențe de masă* biomide;

– În 6112 EC: prima Biserică Biomidă devine activă pe satelitul saturnian Rhea;

– în 6318 EC: este descoperită prima *cavernă Cassinni*, de către căpitan de trailer Spondeose Navarro Cassinni;

– în 6432 EC: este conceput in vitro Jean Hunt Mendel-Lamarck, primul om complet modificat genetic (omul facocer);

– în 6787 EC: Administrația Spațială Reunificată anunță că Nicholas Flamen era primul *nemuritor* care solicită admiterea reintrării în Sistemul Sol;

– în 6889 EC: Administrația Spațială Reunificată creează Entitatea cu Inteligență Multiplă ENIAC, în scopul de a

determina factorul matematic implicat în acțiunea de curbare a timpului;

– în 7120 EC: în Coroana Solară este amplasată prima Insulă Solară (Alfa), în vederea exploatării de plasmă; producția care atinge 10^{223} grame-erg/sec se împachetează în câmpuri magnetice și este expediată spre Valion Enor-0012 Andalusia, o platformă de conversie a plasmei primitive în produse energetice secundare, situată pe orbită venusiană;

– în 7155 EC: Administrația Spațială înființează 112 puncte-de-alarmă-spațială, pe orbite trans-charoniene, profitând de energia gratuită furnizată de Stația Solară;

– în 7211 EC: la marginea Centurii Kuiper, situată în direcția nordului magnetic al Galaxiei, se agregă primul asteroid-colonie, Lumea lui Okannon;

– în 7332 EC: sunt realizate primele „hărți de fugă” ale vântului solar; Trustul CoRal-Amon demarează lucrările pentru Insula Solară Beta;

– în 7377 EC: începe să funcționeze Insula Solară Beta, care face să crească de trei ori volumul de plasmă exploatată direct din Coroana solară;

– în 7520 EC: Leopold Alvaro Hosco Minimatti concepe *suveica ionică*, cu ajutorul căreia devin posibile sporturile solariene – Surf Ra și Desant Ra;

– în 7724 EC: plonjorul Eric Sant descoperă în timpul unui Desant primul biocromat, formă de viață solariană, cu structură fonică;

– în 7766 EC: intră în funcțiune Stația Solară Ultimateia, cea de-a o suta stație de exploatare a plasmei solare, iar energia devine gratuită pentru oricare cetățean uman sau nonuman al Sistemului;

– în 7789 EC: are loc primul val de colonizare a asteroidului Vesta; are loc pregătirea sa pentru terraformare și construirea a trei domuri exterioare și a două subterrane, de către o echipă formată din 125 de oameni, 17.000 de i-boți și 1228 de i-droizi; înainte de retragere, terraformatorii pornesc un ciclu de accelerare a mișcării de rotație în jurul axei, pentru creșterea atracției gravitaționale;

– în 7895 EC: Autoritatea Spațială Reunificată interzice sporturile solariene, în vederea conservării speciei inteligente a biocromaților;

– în 8102 EC: pe Vesta sosește cel de-al doilea val de colonizare, dar mișcarea inconstantă de rotație a asteroidului determină abandonarea proiectului și părăsirea corpului ceresc;

– în 8122 EC: Entitatea Multiplă Eniac (EME) înființează Ordinul *Dervish*, care readuce în actualitate planurile străvechiului Ordin Masonic de dinainte de Era Cosmică;

– în 8129 EC: EME propune umanității *filosofia călătoriei fără de sfârșit*, un sistem de călătorie în timp, de tip *poltergeist*, prin care milioane de Isuși Christoși sunt aduși pe Terra pentru începerea mării Judecăți;

– în 8202 EC: Administrația Spațială Reunificată face public anunțul că Insulele Solare reușesc să exploateze o treime din masa plasmei produsă de steaua Sol, fapt care începe să producă pendulări perceptibile ale axei stelare, manifestate la nivelul Sistemului prin „valuri mareice”;

– în 8304 EC: în urma exploatării intense a plasmei solare, are loc prima „surpare” a *ghasei* (atmosfera internă a Coroa-nei), declanșând un uragan catastrofal care mătură din cale 12 Stații Solare și duce în derivă, către Centura Marțiană, toată flota civilă întâlnită în cale;

– n 8372 EC: Arshanallupand-ohinho Ciela, președintele Administrației Solare Reunificate, o inteligență/plurală/postumană/reconvertită-într-o-colonie-fungică, desemnează drept câștigător proiectul „Conversia spațiului”, propus de Colonia Raptor, în vederea revenirii la conceptul de energie gratuită pentru toți consumatorii;

– în 8422 EC: demarează proiectul construirii unei noi *hiperlentele solare*, care va conduce la crearea de protostele semiartificiale, primul pas în revenirea la gratuitatea energiei în Sistem;

– în 8899 EC: Grupul-surogat Codinus 0001 de pe Hydra creează primul *energoid* din istoria cosmică, Enola Nihon, un șarpe bioenergetic, cu independență de mișcare, lung de aproape 1000 de kilometri;

– în 8915 EC: Codinus 0001 pornește în migrație, către sistemul binar Capella (Alpha Aurigae), aflat la 42,21 ani-lumină de Therra;

– în 9113 EC: Enola Nihon depune 12 ouă energetice, într-un cuibar gravitațional, aflat la distanța de trei axe Hydriene de Pluton, din care eclozează 12 *energoizi-pui*;

– în 9300 EC: observatorii amplasați pe sateliții neptuni-
eni Larissa, Proteus și Nereida înregistrează apariția celor 666 de *energoizi*, strănepoți ai Entității Raționanle Digitale Xolotl, care pornesc prin Galaxie în căutarea Divinității;

– în 9317 EC: umanitatea primește din partea lui Xolotl informațiile necesare pentru accesul la QA09016+6730, o gaură neagră pitică, din studierea căreia urmează să identifice principiile care stau la baza motoarelor cu axă neutrinică, care îi va deschide porțile zborului galactic;

– în 9620 EC, metacomplexul biologic Colentin propune o expediție de cercetare pe Titan, satelitul planetei Saturn,

în urma căreia descoperă o mulțime de structuri nonbiologice vii, matrice în gheață ale formelor carbonice vii de pe Therra;

– în 12122 EC: este descoperită într-un depozit de tehnologii străvechi, de la periferiile Centrului Urban Delos, **mașina timpului HGW** (anul 0 al Erei Temporale); are loc revolta ateilor împotriva fanaticilor religioși, care zguduie întreg continentul afro-american, producând o sută de milioane de victime; începe Era Antireligioasă;

– în 12400 EC, SGEI se transformă în SEEI și începe extracția plasmei din Soare;

– în 12608 EC: este inventată Moara, primul sistem virtual de receptare, stocare și punere în condiție de funcționare a *sufletului* uman (există 998 de planete colonizate);

– în 12669 EC: Autoemulatorul jovian generează cea de-a doua față a universului cunoscut, în structura numită realitate virtuală, care-l copiază pe primul în cele mai mici detalii;

– în 12899 EC: descoperirea de către inginerii SEEI a plasmoizilor în razele solare (declanșatori ai apariției *cărămizilor vieții biologice*, în sistemele atmosferice de tip terestru);

– în 13112 EC: Houlon Belvedere Charismat 213-0, unul dintre cartografii zonelor temporale, descoperă intenția călătorului temporal HG Wells de a crea o buclă temporală, în punctul cronozofic 1895 pre-EC, și împiedică inițierea ei, desființând ideea de călătorie în timp, până la sfârșitul secolului XXV EC;

– în 13178: SEEI se transformă în SBEE (Spatial Black Energy Extraction) și începe realizarea primei micro-găuri negre artificiale, cu pâlnia îndreptată în direcția altor universuri;

– în 13220 EC: Supremul Cata al-Manzor declară mahomedanismul o religie încheiată și îi sfătuiește pe adepți să devină practicanți ai altor culte;

– în anul 13401 EC: postPapii Sinelgie aPostatul, Corolarium tElepatul și Saunapodus rElevatul emit Bula cu numărul 11.111.112, prin care recunosc dreptul oricărui credincios la autodeterminarea credinței personale și anunță sosirea timpului biblic al Resurecției;

– în 13407 EC: Veghetorii de la periferia interioară a Norului lui Oort anunță că un val de acrețiune gigantic conturează Norul lui Christ, mai multe copii fotonice, reprezentând Norul sub forma chipului lui Isus, în momentul morții pe cruce;

– în anul 13411 EC: se declară „începutul Zilei de Apoi”, primul val de resuscitare aducând la viață primatele preumane; sauropodele invadează Therra o lună mai târziu, într-o cavalcadă fără precedent, care distruge în calea ei o bună parte din structura de informații și de deplasare la suprafața solului; Consiliul ATIEI al Pământului decide să izoleze prin câmpuri de forță suprafața fostei Brazilii și să forțeze, cu ajutorul prionilor atmosferici, deplasarea turmelor de ierbivore mari, urmate de prădători, în acest areal;

– în 13412 EC: Buddha Shakyamuni își face apariția într-una din junglele asiatice, coborând de-a lungul fluviului Zyamir, pe o plută din lemn de cedru, însoțit de ucenicul său preferat, Ananda; 300 de milioane de umani și IA-uri părăsesc centrele urbane, urmându-l pe propăvăduitor de-a lungul fostului continent indian;

– în 13413 EC: pe cerul dinspre răsărit al străvechiului regat al Iudeii își face apariția ComoSan1\As, o superco-

metă care anunță apariția lui Jesus Christ, cel care strânge în jurul său un miliard două sute de mii de adepți;

– în 13414: Consistoriul postPapal admite că uriașa aglomerare migratorie umană, pornită într-o stranie migrație per-pedes, a fost predicționată de către profeții credinței divine și că în subteranele palatului Vatican, neatinse încă de ochii mirenților, există manuscrise care prezintă dezno-dământul acesteia;

– în 13415 EC, Norul lui Oort începe să se dezmembreze, sub suflul celui mai puternic curent spațial înregistrat vreodată, marea solară cunoscută în istorie sub denumirea de *gigantea solarisiana*; este momentul în care Stellarul Christ, Fiul Stelelor, se ivește din profunzimile transneptuniene, pășind pe valurile de energie pură către sudul galactic;

– în 14245 EC: pe continentul Unamerikha apare Cronos Bulevard, o cale de călătorie care traversează, pe verticală, cronologiile și spațiile, către inima Universului;

– în 14456 EC: **a-șasea-evoluție-Energ** marchează prin unde pseudoseismice teritoriul colonizat de QI-Rațiune în interiorul Sistemului Sol, supranumit și Cercul Vassari/Helmuth/Ming;

– în 16002 EC: Domul Concav (grilaj de clonizi de pază ai Sistemului Sol) creează *barierele Serverus H-O-H-0000*, capabile să identifice inteligențele nonbiologice și metabiologice și să traducă în limbaj chimic intențiile lor;

– în 16572 EC: încep să fie trasate primele hărți ale seismelor criozone;

– în 16716 EC: sistemele inteligente de clonizi de pază detectează apropierea de Sistem a unei pitice albe lenticulare, pe care încearcă să o oprească, fără a reuși. Pitica este

formată din 177.891 de capsule, adăposturi pentru *fiii stelelor*, creaturi plasmoidice derivate din coloniștii umani porniți în urmă cu opt milenii să colonizeze cosmosul (A Doua Revenire a Umanității). Practicând canibalismul stelar, aceștia se pregătesc să devoreze Soarele, înainte de a porni mai departe către Alpha Centauri;

– în 16885 EC, Domul Concav cedează puterea executivă unui terțil, Sinavrocodul Almabeta//Elta, o structură cerebroidă întinsă pe suprafața unui planetoid artificial, specializat în elemente filosofice de gnoză a spațiilor. Timp de peste două milenii și jumătate, Almabeta//Elta trebuie să rezolve mai multe crize sociale, științifice, religioase și economice, dintre care, de departe, cea mai gravă s-a dovedit a fi destabilizarea energetică;

– în anul 17400 EC are loc prima „pâlpâire” a noiei Sol, care trimite un flux neutrinic în direcția sistemului stelar binar Terzan 5 CX1, aflat la o distanță de 19.000 de ani-lumină de Therra;

– în 18000 EC: o *glifă-cron* descoperă că punctul de apariție al *vântului criozofic* îl constituie **apariția scrisului** și, implicit, a fixării pe diferite suporturi materiale a informațiilor, între care și acelea consemnând evenimentele petrecute; cronicile, letopisețele, istoriile, au reprezentat primele tentative de corecție a **criozofiei sociale**;

– în 18615 EC: se întoarce în Sistemul Sol *santinela Sarge 1000 Bjon*, o matrice cuantică de subenergie, expediată de postumanitate spre marginile Universului pentru a stabili dacă acolo există civilizații ajunse la viață veșnică; postumanitatea reprezintă o matrice bioenergetică, în care există nu individualități umane, ci mii de structuri de identificare personală, reunite în *torțe de energie*;

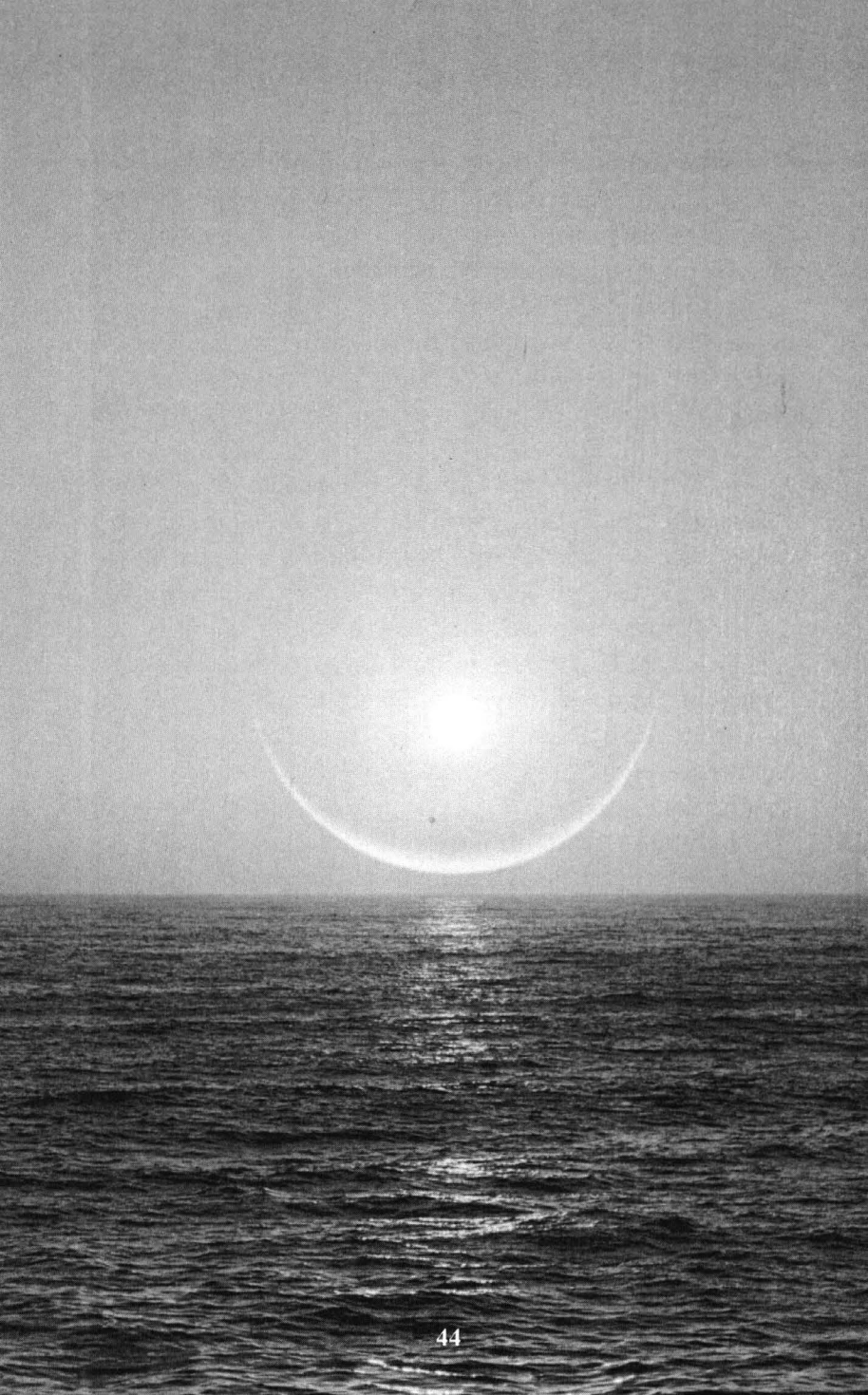
– în 19881 EC: este consemnată cea de-A Treia Revenire a umanității către leagănul ei – Therra. *Eugeniile* umanității, călătoare printre stele și linii temporale, trimit un sol către Sistemul Sol pentru a lua contact cu o entitate individuală a umanității. Întâmpinat de Cvartonii Q, descendenții liniei de succesiune a Administrației Spațiale, acesta este interesat de evoluția religiei creștine, pe care o asociază, în mod surprinzător, cu primul computer din istoria omenirii, ENIAC;

– în 20199 EC: are loc Marea Segregare, în urma căreia Alternativele Neio la Comandă hotărăsc transformarea întregii matrice materiale din brațul galactic în „umbre în oglindă”, structuri ficționale reproducând realitatea, dar nesolicitând consum de energie externă;

– în 21222 EC: entitatea numită Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski revine în Sistemul Sol, transformat între timp într-o plasă/de/energie, și încearcă să stabilească legătura cu entitatea post-Rațională Xolotl, rămasă pe post de gardian al acesteia, după plecarea umanității în spațiu;

– în 21223 EC: Xolotl îi propune lui Grammichele-Zamoyski să i se alăture în tentativa de a transforma megasatelitul jovian Gallian-ab-Hanar într-o Metainteligență cosmică;

– în 23990 EC: un *prion-Dreyfus* realizează primul studiu de cercetare crio-zofică postumană, ajungând la concluzia că Timpul natural este înlocuit treptat de Timpul asumat de entitățile inteligente ale Universului.

Revolta de pe Calypso

Cea mai importantă avuție a Sistemului Sol nu a constat niciodată în minereuri (greu de exploatat la nivelul altor corpuri cerești, din cauza diferențelor de gravitație, în raport cu Therra, dar mai ales scump de transportat) și nici în apa înghețată descoperită în interiorul Centurii Marțiene. Din cauza impurităților și microbilor extraterestri greu de combătut de către medicina spațială, aflată abia la începuturi, aceasta nu a putut fi utilizată decât în mod industrial, în primele două secole de explorare și exploatare a spațiului solar. Cea mai importantă resursă, demnă de luat în seamă, chiar de la primele expediții, a constat în gazele congelate aflate la suprafața oricărui corp cosmic de dincolo de Marte, din care industria therrană putea, practic, obține orice materie primă, prin modificarea masei moleculare.

Primele meserii, independente de cele de tehnician de întreținere în spațiu, de pilot și de navigator, au fost cele de miner de gaze. Pentru a obține calificarea și, automat, un loc de muncă pe unul din corpurile cos-

mice unde fusese fixat un punct operațional de lucru, era suficientă o calificare de trei luni la unul din sediile phoebiene ale firmei Walpurgia, semnarea unui contract cu perioada de minimum trei ani și încasarea unui cec conținând contravaloarea primelor șase luni de muncă, plătită anticipat, pentru ca viitorul miner să-și poată cumpăra biletul dus către viitorul loc de muncă și să-și poată achiziționa echipamentul necesar exploatării.

Între 121 și 208 EC, societățile Walpurgia-1, Titan Space Gase și Urania End au pregătit, angajat și trimis în spațiu peste patru milioane de mineri, creând pentru ei 124 de puncte de exploatare, majoritatea în Centură, dar și pe o parte a sateliților jovieni, saturnieni și uranieni.

Cea mai dificilă parte a extinderii în spațiu a acestui tip de activitate extrem de profitabilă a fost aceea a creării infrastructurii de transport spațial, un sistem de curse regulate care să permită, pe de o parte, aprovizionarea cu oxigen/azot, apă potabilă, alimente și elemente de necesar tehnic pentru exploatare, iar pe de alta să poată prelua și transporta către Therra produsul brut rezultat din această exploatare. Într-un final, Administrația Spațială a solicitat mai multor firme de construcție a navelor spațiale de pe Therra, Niobe și Phoebe, realizarea unor „trenuri spațiale”, constând dintr-o navă-remorcher și un lanț cu un număr variat

de vagoane, în funcție de dimensiunea rezultatului exploatărilor aflate în curs. Acestea din urmă erau formate din două bare de duraluminiu, cu lungimea de un kilometru, care se amplasau de o parte și de alta a cubului de gaze decupat pe lungimea respectivă și trimis pe orbită cu ajutorul unor fuzee recuperabile. Misiunea remorcherului era aceea de a le aduce până în zona Centurilor Van Allen, unde erau eliberate în spațiu și lăsate să graviteze până când proprietarul theran își trimitea navetele de recuperare, le împacheta în spumă izolatoare și le cobora la sol, în vederea exploatării. În anul 167 EC, pe orbitele Therra-Jupiter, Therra-Saturn și Therra-Uranus navigau mai mult de 2350 de astfel de trenuri, iar mulțimea de blocuri de gheață policromă, care se rotea în jurul Pământului, crea deja la nivelul a peste o treime din suprafața planetei fenomenul de amurg perpetuu.

În 187 EC, Frederic Alonso I, regele-împărat al Imperiului Catolic Hispano-German, a cumpărat, cu bani lichizi, întregul sistem de transport al Administrației, devenind singurul transportator al produselor industriei miniere extraterestre. Cinci ani mai târziu, Imperiul își deschidea propriile mine de gaze pe Callisto, Himalia și Elara, cei trei sateliți jovieni de rangul al doilea, cumpărând drepturile de exploatare pentru următoarele două secole. Datorită prețului mult mai scăzut al kilometrului cub de gaze, Imperiul a reușit

în numai trei decenii să îi determine pe principalii competitori să își vândă acțiunile și să se retragă de pe piață, rămânând, astfel, singurul mare furnizor al pieței therrane și, implicit, al Administrației.

Situația de monopol nu avea să funcționeze însă decât zece ani, deoarece, înțelegând aspirațiile de colonizare pe care și le fixase următorul rege-împărat Eliodor Xante Anastopulos, Administrația a recurs la o strategie politică periculoasă, dar extrem de eficientă: a permis înființarea sindicatelor miniere în orice colonie de muncă spațială, susținând cu fonduri activitatea acestora.

Prima acțiune importantă întreprinsă de sindicatul de pe Ceres a fost de a cere guvernului imperial dreptul ca membrii săi să poată să cumpere acțiuni la Bursa Gazelor Rare de pe Stația Portul Spațial Iowa, devenind astfel coacționari la consorțiile de exploatare ale Imperiului. În 188 EC, Curtea de Justiție din capitala La Mancha, a considerat că solicitarea nu încălca prevederile niciunei legi și a trimis-o spre promulgare Secretariatului General al Casei Imperiale. Obligat să semneze decretul, Frederic Alonso I a solicitat serviciului de informații secrete să îi lichideze, pe ascuns, pe liderii sindicali care își pusese ră semnătura pe solicitare. Două luni mai târziu, planetoidul era ocupat de trupele de intervenție spațială ale Imperiului, iar minierii, încarcerați și trimiși spre Therra, spre a fi con-

damnați pentru rebeliune. Mina „Pindaur”, de pe Ceres, a fost închisă, intrând în conservare, iar forța de intervenție a rămas cantonată în Centură pentru următorii șase ani.

Lucrurile nu s-au oprit însă aici, așa cum se spe-rase. În 191 EC, minerii de pe Vesta, Calisto și Himalia au oprit transportoarele în danele de andocare, i-au ucis pe soldații de pază și s-au baricadat în subteranele minelor, după ce devalizaseră toate depozitele cu aer, apă și alimente aflate la suprafața gheții veș-nice din zonele controlate încă de trupele de merce-nari imperiali. Revoltele au durat aproape doi ani, izbucnind în mai multe puncte de lucru simultan și făcând astfel imposibilă intervenția trupelor de repre-siune. Mai mult, pirații-cosmici, sub conducerea lui Silvermood-Hata, au intervenit în câteva rânduri, an-gajând lupte la sol cu trupele de intervenție care în-cercau să forțeze intrarea în interiorul minelor, pentru a-i captura pe răzvrățiți. Și deși acțiunile lor nu au condus către nicio victorie decisiva, ele au reușit să atragă o parte din forțele imperiale în alte zone cos-mice, slăbind presiunea asupra minerilor și permi-țându-le celorlalte syndicate, în special aceleora din sis-temul uranian, să intervină cu ajutoare alimentare și medicale.

După alți șase ani de hărțuieli și de bătălii minore, Administrația Spațială i-a cerut ultimativ împăratului

Frederic Alonso I să își retragă trupele pe cantonamentele spațiale inițiale, în vederea începerii negocierilor pentru răscumpărarea tuturor minelor de gaze din Sistemul Sol și semnarea cu minerii răsculați a unor noi contracte de muncă. Întrucât cele peste două decenii de lupte de hărțuială secaseră semnificativ visteria imperială, solicitarea Administrației a fost acceptată și, după tratative îndârjite, care au durat aproape un an calendaristic, punctele miniere de extracție a gazelor congelate s-au întors în proprietatea acesteia. Dar situația conflictuală nu s-a încheiat în acest punct, deoarece syndicatele nu au fost de acord să semneze alte contracte colective mai înainte ca noul patron să accepte solicitarea de la care pornise totul – aceea ca minerii să devină coacționari ai societății de extracție.

În fața noii situații, Administrația a părut să cedeze presiunilor și a solicitat tuturor viitorilor acționari harta profilului genetic, pentru încorporarea ei în baza de date a Corpusului Minelor Solariene. În realitate, hărțile genetice au fost utilizate pe post de semnătură personală, conform legislației propuse și promovate în perioada luptelor dintre Imperiul hispano-germanic și syndicatele miniere, pentru acceptarea unor contracte de muncă individuale, în alb. Prin urmare, syndicatele au fost neutralizate și scoase în afara legii, iar minerii care nu au vrut să semneze noile contracte au fost transportați gratuit în cele opt colonii marțiene,

unde trebuia să își găsească un loc de muncă temporar, pentru a-și putea plăti aerul, apa, hrana, medicația și costul unui bilet Marte-Therra. Deoarece industria Planetei Roșii stagnează de mai bine de o jumătate de secol, aproape că nu existau locuri de muncă necalificate sau cu calificare redusă, așa încât pentru cei mai mulți dintre foștii mineri orașele-cupolă au devenit locuri de detenție pe viață.

Intenția Administrației de a califica rapid alte câteva milioane de persoane pentru posturile rămase vacante s-a lovit de refuzul pământenilor de a-și părăsi planeta. În ultima sută de ani, cu excepția câtorva bătălii izolate, războaiele de anvergură încetaseră cu totul, iar tratativele diplomatice și comerciale înlocuiseră confruntările armate. Pacea adusese cu sine oarece prosperitate economică, iar politica de până atunci a Administrației, în raport cu situația complicată a națiunilor therrane fusese una de neutralitate absolută. Oamenii reîncepuseră să o ducă bine în leagănul străvechi al umanității, devenit dintr-odată mult mai în-căpător, după *Războiul de 86 de minute*, și majoritatea absolută considera că părăsirea planetei pentru o viață posibil mai bună în spațiu era o utopie.

Pusă în fața ineditei situații de a dispune de o avere uriașă exploatabilă și la îndemână, dar de a nu avea forță de muncă pentru a scoate profit din ea, Administrația a decis să atace problema dintr-un alt unghi:

să transfere misiunea exploatării de la nivelul uman la cel robotic. Evident, asta presupunea o mulțime de fonduri băgate în cercetare, iar apoi în transpunerea rezultatelor acestei în industria robotică. Dar când ai bani nenumărați, fie ei și sub forma a therrakilometri cubi de gaze, și nu te presează nimeni de la spate, poți să îți permiți luxul de a face pionierat în domeniul pe care te-ai pregătit să-l exploatezi.

În 201 EC, biroul de comunicații spațiale al Administrației a anunțat livrarea primului lot de 5500 de unelte-de-minerit-cu-standard-IA către mina de argon de pe Io. Cei 27.309 mineri umani din exploatare au primit preaviz de concediere, salariu compensatoriu pe două luni și li s-a oferit transport gratuit până pe Marte. Mai mult de jumătate dintre ei au acceptat propunerea, fiind preluați de cargourile cu care veniseră, la pachet, roboții. Cei care au refuzat s-au baricadat în subteranul de gheață și au trimis negociatori în clădirile administrative. Nu au existat, însă, niciun fel de tratative: negociatorii au fost expulzați pe suprafața satelitului, fără costume presurizate, iar minerilor închiși în rețeaua de tuneluri li s-a transmis prin sistemul intern de comunicații că fie se vor preda reprezentanților militari ai Administrației Spațiale, fie li se va pompa cinaură prin sistemul de aeraj al abatajului. După prima demonstrație de forță, petrecută într-o galerie izolată, în care 192 de mineri și-au pierdut viața, în mai puțin

de două minute, cei 11.632 rămași în viață au revenit în sălile de la suprafață și au acceptat să muncească, în continuare, alături de roboți, până la pensionare, fără salariu, doar pentru aer, apă, alimente și medicație. Începea epoca sclavajului spațial, care avea să se răspândească fulgerător în aproape toate minele aparținând Administrației. În mai puțin de cinci ani, peste trei milioane de oameni erau înregimentați ca lucrători-fără-venit, cu drepturi umane minimale și lipsiți de posibilitatea părăsirii locului de muncă.

În aceste condiții, în anul 227 EC, minerii de pe satelitul saturnian Calypso au pus la cale o revoltă de proporții, extinzând, în secret, rețeaua de tuneluri, până sub baza de clădiri administrative și militare, determinând prăbușirea lor și, simultan, pătrunzând prin alte tuneluri, în structura spațioportului și luându-i prin surprindere pe soldații de pază. După o bătălie scurtă și înverșunată, combatanții au reușit să îi extermine pe toți reprezentanții Administrației și să pună mâna pe navele de transport, cu ajutorul cărora s-au deplasat în interiorul sistemului satelitar saturnian, făcând să li se piardă urma. Cei 19.289 de evadați au lăsat în urma lor un mesaj prin care invitau Administrația la negocieri. Era, de fapt, o tentativă de a încetini ritmul urmăririi la care urmau să fie supuși și care a dat greș din start. Dar, așa cum aveau să descopere ulterior specialiștii în analiza strategiei războa-

ielor spațiale, mesajul a constituit punctul psihologic de cotitură pentru începuturile unei noi derivații a speciei homo sapiens sapiens – și anume homo sapiens cosmicus. Altfel spus, în momentele în care au conceput mesajul, liderii minerilor, conduși de Neo Santalis Hansard, au avut revelația faptului că nu vor mai putea reveni niciodată pe Therra. Sau, cel puțin, nu atâta timp cât Administrația Spațială va conduce afacerile extraterestre ale Pământului.

Așa că, nemairămânându-le decât spațiul cosmic, *neoniștii*, cum au fost denumiți ulterior de istorici, și-au permis luxul de a iniția tratative, considerate eșuate încă din start. O parte dintre sistemele-auxiliare-expert în istoria de început a expansiunii umane în spațiu a considerat că în această perioadă istorică, de numai câteva decenii, s-au pus bazele realizării celei dintr-un *frății spațiale*, formată din persoane și unelte-auxiliare-inteligente, care și-au dorit o evoluție independentă sociologic și evolutiv, în raport cu restul umanității, aservită unei structuri dominante de conducere și care s-a străduit timp de aproape zece milenii să păstreze puterea decizională absolută.

Vortex

Până în anul 129 EC, umanitatea a continuat să rămână dependentă de modalitățile clasice de obținere a celei mai performante energii descoperite de-a lungul istoriei – energia electrică. După inovările în domeniul electricității bifazice, trifazice și multifazice, au urmat cele din perimetrul energiei electrostatice, dar toate nu au făcut altceva decât să puncteze fațete noi ale unui drum deja bătut, mai exact eficientizarea unui anumit procent de utilizare a masei de energie, extrase din sursele clasice, alternative și cele modulare. Dar, pentru cantități care nu aveau cum să depășească 1.000.000 de pentajouli/sec/unitate de masă, tentativa de a efectua deplasări spațiale de lungă durată, nu avea cum să fie încununată de succes. Pentru îmbunătățirea performanței spațiale era necesară obținerea unei cantități de energie de o mie de ori mai mare. Iar asta numai în prima secvență prognozabilă a Erei Cosmice, cum indicau statisticile Administrației.

În 136 EC, exarhul-Jovien-al-Arabien, o unitate cerebroidă cu independență de gândire, fasciculă a se-

riei Aladdin, care avea să ajute, peste numai două decenii, Imperiul Catolic Hispano-German să lanseze primele atacuri informatice asupra Uniunii Australiene, a emis ipoteza existenței energiei electrice non-lineare, produsă de câmpurile magnetice ale Therrei și Selenei, în cadrul contactului câmpurilor lor magnetice rotative. Prin compactarea pulsurilor de energie produsă de frecarea acestora, stațiile de prelucrare orbitală puteau să obțină o uriașă cantitate de energie electrică, la un preț aproape nesemnificativ.

Problema energetică a viitorului apropiat a fost depășită, au anunțat oficialii Administrației, când primele 200 de astfel de stații au fost ridicate pe orbitele ante-Van Allen. Vom putea obține calupuri impresionante de „pastă energetică” de la fiecare planetă care deține cel puțin un satelit. Iar în cazul planetelor cu sisteme satelitare complexe va fi necesară proiectarea unor stații de stocaj de mari dimensiuni, care să poată retransmite prin spațiu, chiar și în sens opus vântului solar, „cărămizile energetice” astfel obținute.

Exarhul Jovien-al-Arabien a primit funcția de „proiectant-de-sisteme-energetice-predeterminate”, iar în 188 EC a proiectat prima serie de nave (Galateea 02-010), capabile să străbată Sistemul Sol fără unitate de motorizare, utilizând doar „cărămizile” prinse în plasa uriașelor deflectoare pe care le desfășurau la limita câmpurilor gravitaționale dintre două corpuri cerești.

Cumva derivate ca formă și concept de navigație din seria primelor veliere solare, astronavele Galateea aveau față de acestea un incontestabil avantaj – corpul lor era construit conform sistemului fagure, cu celule atașabile permanent la cele existente, fără ca acest lucru să afecteze dimensiunile axialului de transformare a calupurilor de energie, recepționate de la stațiile planetare sau satelitare cele mai apropiate de poziția ei în spațiu. Cea mai mare navă Galateea a fost realizată în anul 213 EC, în portul exterior al satelitu-lui Deimos și a atins dimensiunea Planetoidului Ceres, la scurt timp după ce a depășit spațiul jovian, recepționând calupuri de la 1129 de stații. Când a depășit frun-tariile lui Charon, ultimul corp ceresc înzestrat cu stații de transformare energetică, Galateea 04 a devenit cea mai mare construcție umană în spațiul cosmic, trans-formându-se pentru observatorii astronomici din Sis-temul Sol într-o amprentă vizuală de planetă plutoni-ană. Speculatorii-de-idei ai Administrației au emis ipoteza că până la jumătatea drumului spre Alpha Centauri, astronava ar fi fost capabilă să-și mai adauge încă un miliard de celule din pachetele de cărămizi energetice superaccelerate dirijate de sistemele de pe Charon.

În 411 EC, Helton/21:01/andaluz, noul protector de date al Micului Consiliu al Administrației, a difuzat pe toate rețelele informația conform căreia meto-

dele de producere a energiei din Sistemul Sol atinseră un punct de maxim dincolo de care tehnologia epocii nu putea să treacă, reținând prizonieră umanitatea în brațul galactic în care o azvârlise nondeterminarea. Pentru a depăși pragul, era nevoie de o altă viziune în abordarea ideii de sursă de energie. De la strămoșii îndepărtați ai metodelor de obținere a energiei electrice (supranumeralii Volta, Ampere, Ohm, Tesla) și până în acel secol V EC, extracția energiei electrice din mediul înconjurător se realizase prin consum de energie electrică, din această cauză procentul de fiabilitate fiind unul scăzut. Protectorul Helton a solicitat tuturor sistemelor cerebrale, umane și IA-uri, simple ori în combinație, să conceapă o modalitate de obținere a acesteia cu un consum energetic foarte apropiat de zero. „Energia electrică există în natură, în forma sa cea mai simplă, aceea de acumulare haotică de particule încărcate. Pentru a o putea utiliza în sistemele tehnologice actuale, umanitatea trebuie să reducă factorul de haos din aceste acumulări, introducând vectorul numit organizare. Poate că, de fapt, cea mai bună abordare ar fi reconstruirea tehnologiei ținând cont de predeterminarea factorului haos. În felul acesta, consumul de energie realizat în vederea controlării acestuia și a menținerii particulelor ce transportă unda de energie în structuri non-naturale specifice ar scădea semnificativ.”

A fost, practic, semnalul de pornire în cea mai nebunească, mai inventivă și mai longevivă cursă de transformare a tehnologiei de la cel de-Al Doilea Conflict Mondial, care adusesese cu sine spectaculoasa debarcare a omului în spațiu.

În 442 EC, simbiotul Sondarus h-Claim a prezentat delegaților nonumani ai Administrației conceptul unui vortex care să facă tandem cu steaua Sol. Ajuatoarele sale, Gabriel h-Nullum și Mihallus h-Deltapodus au realizat cea mai complexă reprezentare i-reală din istoria științei și tehnicii postumane: au forat o drenă spirală în pielea spațiului, la 1/5 unitate astronomică față de Sol, declanșând un fenomen de absorbție limitat, dinspre exteriorul spațiului către Cavernele Cassini, din subspațiu. Accelerația, frecarea și acumularea de câmp energetic fragmentar au condus simularea la crearea unui câmp magnetic al vortexului, care, orientat să se rotească în sens invers celui generat de polul sud al stelei Sol, a început să producă energie electrică în sistem mareic. Singura problemă tehnică nerezolvată de simbiot era aceea a orientării acesteia către un punct determinat din spațiu, înainte să fie reantrenată de vortex pentru absorbție.

În 450 EC, una dintre unitățile imagistice din Conclavul Harllan, cu desfășurare rețelară rigidă în segmentul de spațiu trasat de rotațiile orbitale ale celor doi sateliți naturali marțieni, a sugerat construirea

unui minivortex în interiorul vortexului artificial. În timp ce pâlnia mult mai amplă a primului ar fi antrenat fragmentele de materie și zdrențele rătăcitoare de energie în direcția Cavernelor Cassini, forța centripetă declanșată de minivortex le-ar fi preluat și reorientat către un punct spațial prestabilit, situat pe eliptica planului de rotație a Sistemului în brațul galactic. Energia necesară pentru deschiderea unei breșe în breșă putea fi obținută din marea de jouli expulzată în mod continuu din subspațiu pentru „repararea” rupturii. În condiții de consum zero de energie pentru cea de-a doua fractură, singura energie pompată de tehnologia umană ar fi fost numai aceea necesară primei sfâșieri a suprafeței externe a spațiului.

În 455 EC au demarat lucrările de forare a primului vortex artificial din istoria Sistemului Sol și au durat până în 498 EC. În 504 EC, Administrația Spațială a fost nevoită să redefinească ideea de „sistem solar”, întrucât noua realitate spațială de după atingerea subspațiului schimba fundamental paradigma clasică a definițiilor spațiale, bazate exclusiv pe ideea de suprafață exterioară spațială. După mai multe tentative eșuate, în 509 EC, acesta a fost conceput drept „ansamblul liniilor de câmp emergent aflate atât în exteriorul cât și în interiorul sferei controlate de vortex”. Această nouă imagine a realității a condus la aplicarea etichetei „aflat/ă sub câmp emergent” pentru orice ar-

tefact realizat de om sau pentru orice ființă/entitate artificială a cărei existență se manifestă în ansamblul spațiu-subspațiu vortexian. Părăsirea suprafeței controlate de vortex conducea în mod automat la pierderea identității solariene și la aplicarea de taxe specifice, plătibile în unitatea de bază a energiei, joule-ul. Toate navele Administrației, civile, militare sau de cercetare științifică, au fost concepute sub această marcă, fapt care a condus la scutirea de taxe energetice, dar și la polarizarea construcției exclusiv sub patronajul acesteia. Treptat, companiile private au intrat în faliment, din cauza imposibilității plătirii taxelor aferente, cuplajul vortex-minivortex creând o supraabundență energetică doar pentru navele aflate sub eticheta „câmp emergent”. În anul 555 EC, ultimele 3192 de nave aflate sub pavilion privat au fost retrase de pe coridoarele afectate și ancorate gravitațional pe orbite înalte, în jurul lui Io. Începea **era consumului fără limite**, care avea să se mențină până în 2237, când se înființează Marina Solariană, utilizând primele nave construite din energie superdensă, controlată cu ajutorul câmpurilor gravitaționale ale corpurilor spațiale din Sistem.

Ochiul dragonului

Ideea că lumina nu reprezenta doar o structură fizică specială, care transforma energia primară a fotonilor-undă, în anumite condiții specifice, ci că fiecare rază ar putea să reprezinte o formă inedită de călătorie în timp, le-a trecut prin minte mai multor indivizi umani cu mult timp înainte de a avea acces la bagajul științific necesar pentru a o documenta. Abia după ce fizica post-einsteiniană a admis posibilitatea că imaginile statice ale realității, care se desprind în permanență de noi odată cu lumina, ar putea fi recepționate din nou dacă s-ar inventa un aparat care să zboare cu viteze superluminice, mai mulți oameni de afaceri din Micul Sistem au hotărât să investească în această idee.

În 212 EC, pe Dione a fost înființat Trustul pentru Studiarea Proprietăților Speciale ale Luminii, care a primit finanțare, doi ani mai târziu, de la Biroul de Cercetare Infracuantică al Administrației Spațiale. În 220 EC, Trustul a cumpărat o corvetă dezafectată a Marinei Spațiale și i-a înlocuit motorul cinetic cu un condensator de fotoni. Acesta era format dintr-un cilindru-

oglinză (cu un grad de reflexie cu 35 de procente mai mare decât cel al oglinzilor clasice, cu peliculă de crom, utilizate la navele de salt încă de la sfârșitul secolului al II-lea EC) și un creator-de-vârtejuri, care perturba linearitatea razelor solare și dezechilibra energetic fotonii, împingându-i spre cilindru, pentru a fi amplificați și redirecționați către cuva de pierdere a sarcinii. Viteza obținută depășea o zecime din viteza luminii și, deși era departe de ceea ce își propuseseră fondatorii Trustului, s-a dovedit suficient, într-o primă etapă, pentru a descoperi *imaginile arhivate*.

Fotonii nu călătoreau prin Univers cu o viteză constantă, așa cum crezuseră fizicienii din perioada mecanicistă a istoriei Metafizicii Structurale. După ce depășeau distanța de 1200 de ani-lumină, începeau să piardă din valoarea inițială a vibrației-de-spin, iar viteza scădea, treptat, în hiperani, cu 8-10% din valoarea inițială. Când ajungeau să depășească marginile Galaxiei, înaintau numai cu 235-262.000 km/sec, în funcție de răsucirea lentă a vibrației în jurul axei. Niciun calcul nu reușise să identifice cu cât se reducea valoarea după pătrunderea în spațiul galactic și nici cât era ea de scăzută în clipa atingerii unei noi Galaxii. Cercetări neowringiene, prelucrate în regim neonumeral, dădeau ca sigură ipoteza de lucru conform căreia, deși energia care anima fotonul la părăsirea stelei rămânea intactă, viteza putea să coboare chiar și sub 50.000 km/

sec, un prag considerat de unii drept *critic* pentru definirea fotonului în parametrii cunoscuți deja. Scăderea vitezei conducea (posibil) la *jupuirea* de fragmente de imagini, fenomen numit de către cetățenii obișnuiți „scămoșare”. Acestea rămâneau în urma radiației luminoase care trecea, treptat, spre faza portocalie, apoi către cea roșie și părea să continue astfel la nesfârșit.

În 255 EC, „Ara Sorrani Helegia”, fosta corvetă militară, ajungea în apropiere de Steaua Barnard, la aproape 6 ani-lumină de Sistemul Sol, și recepționa primele *imagini arhivate*. Readucerea lor în stadiul de imagini *dezarhivate*, adică apropiindu-se până la 54% din acuratețea informației primordiale, cu care raza pornise la drum inițial, a durat până în anul 303 EC, când Eleneicii Pantol, de pe satelitul uranian Ariel, au anunțat că au descoperit procesul reversibilizării transformării imagine-energie. Trecutul, atât cât putea să fie captat, era la îndemâna oamenilor.

Primele seturi de imagini-retușate dezarhivate s-au întors în Sistemul Sol în 332 EC, la bordul lui „Hessesni Cora Braal”, una din cele 12 entități nooplanetare inteligente care analizau posibilitatea de a trasa următoarele coridoare-de-salt pentru transportoarele Administrației. Acestea prezentau frânturi abia inteligibile din istoria romană, aspecte din bătălii necunoscute istoriei oficiale, parte dintre ele petrecute pe teritoriul Africii, sevențe din derularea vieții sociale

obișnuite în cetăți necunoscute și în conclavuri tribale, posibil din nordul Eurasiei, decapitări de prizonieri, ritualuri magice, sclipiri din erupția catastrofală a unui vulcan, figura unui luptător care ținea un discurs în fața unei mulțimi fremătătoare, răgetele unor lei care se încăierau pentru o pradă, o plajă ecuatorială măturată de valuri gigantice, o furtună într-o pădure ecuatorială, o ploaie de meteoriți printr-o pătură groasă de nori cirrus de altitudine, lumini albăstrui stranii pulsând în adâncurile unei ape liniștite, care putea să fie o mare, dar și un lac uriaș necunoscut, o cascadă gigantică, întinsă pe o distanță apreciată la peste 100 de kilometri de către sistemele-SALT-de-recunoaștere-geomorfologică-planetară, care au emis supoziția surprinderii momentului deschiderii spațiului mediteraneeen către Oceanul Atlantic.

S-a dovedit însă repede că aceste coji de imagini, superfragmentate, nu puteau să aducă decât informații deformate și parțiale cu privire la evoluția vieții biologice, dar și a planetei Therra, în general, deoarece nu puteau fi reunite în șiruri convergente coerente. Pentru a forma imagini mozaicate apropiate de valoarea minimă unu era nevoie, însă, de o altă abordare și de o altă tehnologie. Care au fost puse în practică în 391 de către El Sole¹¹²dad-Minor, un *substitut-de-coerență-virtuală*, parte a compozitului Reginald 001001, acceptat de Administrația Spațială drept colaborator volun-

tar în privința elementelor de posesiune therrană, descoperite în imensitatea spațiului galactic.

Substitutul a propus instalarea unui sistem de supraveghere optică în regiunea astrală Cygnus, la distanța de 3 ani-lumină de Therra. De forma unui cerc cu raza de 115.000 de kilometri, *ochiul dragonului* urma să supravegheze spațiul pe direcția nord-sud (în raport cu Steaua Polară), strict pe lungimea de undă a *imaginilor arhivate*. Sistemul a fost inițializat în 395 EC și finalizat în 422 EC, când setul ultimelor 153.229 de piese ajungea la *ochi* și echipele de boți ale platformei de asalt Naanurg își începeau ultima secvență de montaj care avea să facă din acesta (cu cele peste 12 trilioane de asamblări) cel mai mare artefact uman trimis vreodată în spațiu.

Sistemul de supraveghere optică a intrat în funcțiune în anul 433 EC și a furnizat informații neașteptate chiar din primele minute de lucru. Cojile-imagini, rezultat al efectului de curățire al fotonilor, în urma scăderii treptate a valorii energetice inițiale nu rătăceau la întâmplare prin spațiu, așa cum afirmau cele câteva teorii generaliste care își propuseseră să pună ordine în acest haos. Spațiul cosmic însuși nu era străbătut la întâmplare de valuri de energie provenind de la radiația stelară obișnuită sau de la exploziile diferitelor corpuri cosmice care formau galaxiile. *Ochiul* a reușit să identifice patru curenți de energie pulsatilă orientați,

în general, pe axa N-N-E, curenți care aglutinau cea mai mare parte a cojilor, dirijându-le către puncte gravitaționale necunoscute aflate mult dincolo de puterea sa de analiză optică. Urmărind direcția de ansamblu a curenților și rescriind coordonatele geografice locale, IA-urile alocate *ochiului dragonului* au identificat *aștrii neguroși*, patru stele-caroid, aglutinatoare de materie lipsită de scheletul energetic, către care se îndreptau curenții spațiului. Cele 14 erostate-de-condens trimise la punctele determinate au descoperit cea mai mare aglomerare de materie nonenergizată din acel sector galactic, un fel de lac gigantic ale cărui maluri ondulate se sprijineau pe suportii gravifici generați de Micul și Marele Nor al lui Magellan.

Între 469 și 554 EC, în zona „lacului Magellan” au fost trimise mai multe sute de mii de recuperatoare de imagini scămoșate, cu dimensiuni variind între cea a unui fir de nisip și cea a unui planetoid. Până la încheierea misiunii, în 640 EC, fuseseră aglutinate, sortate, curățate, reenergizate, arhivate și condensate 5.119.998.774 de imagini, cu dimensiunile variind între unu și unsprezece minute de rulare standard. Operatorii de imagine istorică au apreciat că se puteau restaura, cu ajutorul lor, aproximativ 12 ani de istorie therrană din diferite momente ale evoluției sale.

Cea mai mare surpriză a fost generată de reconstituirea momentului de impact al unui asteroid de mari

dimensiuni, în perioada Jurassicului preistoriei umanității, impact care a condus la scindarea stâncii în miliarde de particule microscopice, fiecare reprezentând o stocare a unei entități inteligente, deținând propriul ei program de colonizare a locului de impact.

„Primul contact al Therrei cu inteligențe extraterestre din istoria umanității, care par a fi avut un rol implicit în apariția vieții biologice în apele oceanului planetar”, au declarat în 659 EC reprezentanții Administrației Spațiale.

Din păcate, calupul de imagine reenergizată nu dura mai mult de șase minute și 13 secunde, informațiile care se puteau extrage din el fiind limitate ca număr și extrem de focusate asupra unui singur punct therran, pe care istoricii-geografiei-primare-therrane l-au identificat a fi situat în zona actualilor munți Ural. Speranța ca recuperatoarele de imagini scămoșate să reușească să identifice alte astfel de imagini din perioada postimpact s-au dovedit însă nefondate, iar *calupul impactului*, cum a fost denumit, a rămas ca un unicat în arhiva istorică a Administrației. Mai mult, în anul 699 EC, „Lacul Magellan” a dispărut, într-un interval mai mic decât o fracțiune de secundă-astrală, ceea ce i-a condus pe astrofizicieni la ideea existenței unor structuri de tip cavernă sub matricea formală a spațiului, caveerne care ar fi luat contact cu spațiul propriu-zis prin intermediul unor *guri-de-respirație*.

„Monteo Verdi-Cassini”, o platformă de recuperare scoasă la casare și achiziționată de un trust de cercetări de pe Alpha Centauri, a reușit să identifice o primă astfel de *gură* în sectorul 1 al fostului lac, transformând posibilitatea în realitate. Subspațiul exista și era, probabil, plin cu imagini scămoșate. Nu mai rămânea decât ca tehnica umană să reușească să realizeze plonjorii capabili să se cufunde în adâncurile subspațiului, iar Marina Spațială să întreprindă cea mai vastă operațiune de cartografiere din existența sa, pentru identificarea tuturor *gurilor-de-respirație* dintre cei doi nori magellanici.

Călătorii prin microcosm

Cât de departe poți ajunge? În cât timp util poți ajunge? De câtă deplasabilitate biologică dispui? Câte entități vii se pot întoarce din expediție? Care e raportul utilitate/consum al acesteia? Ce folos pentru inteligența umană se poate obține în urma unei deplasări? Dar pentru cea artificială? Care sunt costurile predictibile și cum pot fi ele compatibilizate cu dezvoltarea socioeconomică a următorilor ani?

Acestea constituie doar câteva întrebări atașate la dosarul oricărei expediții macrocosmice propuse Administrației Solariene de către orice partener viabil de dialog, în vederea realizării ei. De răspunsul cu contrapuncte măsurabile pe cele trei scări de raportare a eficientizării oricărei deplasări în afara Sistemului Sol, depindea alocarea de fonduri sau doar amânarea unei expediții până la o dată cronologică viitoare, considerată mai acceptabilă din punct de vedere al raportului costuri/beneficii/pericole pentru expediție. Rapoartele statistice ale Consiliului Lărgit al Administrației, expus cercetării publice pe toate sistemele de informare-

socializare ale societăți solarisiene, confirmau că în cele zece milenii scurse de la începuturile Erei Cosmice fuseseră realizate peste 196.000 de expediții, în afara Sistemului Sol. Cu rezultate dintre cele mai diverse. Cel mai spectaculos fusese acela al colonizării Sistemului Pladentarius. Cel mai dezastruos, acela al Primei Desprinderi Cosmice, din anul 2209, când declarația independenței structurilor sociale cele mai îndepărtate de Terra a condus la declanșarea unei represii sângeroase soldate cu mai multe zecii de mii de morți umani și mai multe milioane de IA-uri, scoase complet din funcțiune.

Dar, despre călătoriile prin microcosmos, Administrația păstrase un secret complet. Care începuse să iasă la suprafață abia în anul 10.023 EC, atunci când o coloniadă de memostocaj și-a pierdut capacitatea de secretizare și a permis acces nelimitat la informațiile din interior. Un an mai târziu, Sonja-ab-Antolian, un consemnator de eveniment de pe Cralja/naDendo, singura stație colonială supusă conservării, încă de la sfârșitul mileniului al III-lea, pentru a folosi drept muzeu al științelor spațiale, a trimis în spațiul public de licitație un gigatron de date, conținând un succint al istoriei călătoriilor umane prin microcosmos.

Boom-ul contrareacțiilor s-a lăsat așteptat vreme de peste un secol, ceea ce denota două lucruri, după afirmațiilor programelor de statistică ale Administra-

ției: forma din ce în ce mai puțin umană a locuitorilor Sistemului Sol își pierduse mai multe dintre caracteristicile de bază care le conturau personalitatea în primele două milenii ale EC, printre care și pe aceea a curiozității; călătoriile prin microcosmos nu presupuneau deplasare fizică și nu puteau, în concluzie, să aducă beneficii materiale societății care le efectua, singurele elemente care progresau, în urma lor, fiind cunoștințele de fizică teoretică privitoare la bazele structurii materiale a Universului.

Conform datelor procesate de consemnatorul de eveniment, călătoriile prin această lume pot fi clasificate în trei categorii: cele din Preistoria evenimentului, cele din Adevărata Istorie și cele din Postistoria evenimentului.

Preistoria evenimentului sau Despre cum s-a ajuns în Microcosm se prezintă sub forma unei liste cronologice care consemnează nume de savanți, ani, instrumental tehnic utilizat și, mai rar, idei filosofice desprinse în urma „expedițiilor” întreprinse în microlume. Meritul primei călătorii îi este atribuit savantului Erei pre-Cosmice, Zacharias Janssen, inventatorul microscopului, cel dintâi aparat care a spart bariera dintre universul macro și cel micro. Compilorii de informații cronozofice consideră că secolul al XVI-lea preEC este cel dincolo de care monolitul universului material s-a scindat în cele două segmente, devenite,

ulterior, baza de pornire în studiul structural al lumii, în ansamblul ei.

Cele dintâi observații în micro au fost cele din domeniul biologicului, considerat, de fapt, o punte de trecere între cele două domenii. Antoni Van Leeuwenhoek comunica, în anul 1679 pre-EC, Societății Regale din Londra că numărul de animale mici (spermatozoare) pe care le detectase în lapții unui pește cod, de 150 de miliarde, era cu mult mai mare decât numărul total de oameni pe care planeta l-ar putea suporta. Domeniul a fost explorat treptat, odată cu evoluția tehnicii optice, dar și cu sporirea interesului pentru organisme minuscule, pe care medicina începea treptat să le asocieze cu diferitele boli existente în mediul social. Secolul al XIX-lea pre-EC, cu revoluția industrială bulversantă pe care a adus-o în toate domeniile, a fost considerat „vârful de lance”, iar cartograful său principal, un Cristofor Columb al domeniului, a fost francezul Louis Pasteur, ucigașul microbilor.

Primele descrieri coerente ale Lumii Noi Micro au aparținut, în mod surprinzător, nu savanților, ci Imaginatorilor, realizatori până în secolul al II-lea EC ai unor lucrări supranumite „artistice”, cu care își delectau publicul, până la apariția conceptorilor-de-vise, dezvoltăți în creierii/fagure ai mercenarilor spațiului, concepuți în tunelurile-de-creștere ale Administrației Spațiale. Prima narare a unei „coborâri” în subatom

a fost aceea realizată de Ray Cummings, în textul Science Fiction intitulat „Fata din atomul de aur”, din anul 1922 pre-EC. Iar cea mai cunoscută prezentare a fost „Călătorie fantastică”, concepută de faimosul viitorolog Isaac Asimov, în anul 1987 pre-EC.

Era explorării prin observație simplă a luat sfârșit în deceniul al treilea din secolul al II-lea EC. Murmam-al-Rustid-ibn Sulthan, creatorul conceptului de „decelare mionică”, dar și a tehnologiei de „sfâșiere a subspațiului”, prin care s-a reușit, în anul 104 EC, să se insereze prima particulă de navigație cu IA în structura unui atom de siliciu, a făcut publice rezultatele experimentelor de asociere între această cea mai mică particulă purtătoare de IA și tulpina unei Virgata macendona thermica, o retrobacterie cu o vechime de cel puțin un milion de ani.

Folosind bacteria pe post de transportor, cu sisteme proprii de orientare în structurile moleculare biologice, Murmam Sulthan a reușit să obțină prima cartografiere completă a unei molecule de drojdie de bere, catalogată, la vremea respectivă, drept „cea mai complexă hartă în trei dimensiuni a unei lumi micro”. Poarta către dincolo fusese, în sfârșit, larg deschisă.

În 199 EC, „spărgătoarele de nuclee” construite cu ajutorul microtehnologiei Santos au permis pătrunderea în interiorul orbitelor nucleare ale atomilor și, pentru prima dată în istoria științelor pozitive, ochiul

uman a avut posibilitatea să vadă, în 3D, un sistem solar micro. Iar diferențele față de realitățile teoretice s-au dovedit enorme. În primul rând, așa-zisele mișcări circulare stabile ale electronilor în jurul nucleului s-au dovedit a fi, de fapt, orbite ovalizate și pendulatorii, fapt care determina ca o parte dintre aceștia să devină instabili în mișcare și să se prăbușească în nucleu, la intervale de câteva secunde, determinându-l pe acesta să ejecteze alți electroni spre locurile de orbitare deja eliberate. Ca o cădere de sateliți cu orbite prea joase, au apreciat sistemele expert de observație. Prăbușirea, respectiv ejectarea permanentă de electroni, conducea la eliberarea unei energii necunoscute, care se manifesta sub forma unei scintilații cvasipermanente și pe care aparatura de control nu o înregistra în niciun fel. În al doilea rând, s-a constatat că nucleele atomilor cu un număr mai mare de trei electroni prezenta o rotație oscilantă în jurul propriei axe, ceea ce permitea o apropiere foarte mare a electronilor între ei, în planul orbitelor. Intersectarea acestora conducea la apariția unui „val mareic”, un fel de flux de energie care se manifesta prin frânarea rotației atomului în jurul axei. Atunci când rotația devenea prea lentă, atomul fisiunea în mod spontan, iar fragmentele rezultate deveneau materie primă „cometară” care hoinărea, aparent fără să respecte vreo legitate fizică, prin spațiul micro, transformându-se în cozi satelitare pentru primul atom ce trecea prin apropiere.

Cea de-a treia mare diferență între corpusul teoretic și realitatea microcosmică s-a dovedit a fi însuși spațiul micro prin care evoluau atomii. Fizica particulelor grele îl considera un gol inert d.p.d.v. electric și magnetic, iar fizica de tip cuantic sugera, totuși, că goana permanentă a atomilor, a electronilor scăpați de pe orbite, a nucleelor rămase fără suportul electronilor și a resturilor „cometare” ar fi trebuit să creeze o pătură subțire de energie, manifestată sub forma unor vârtejuri haotice, incapabilă să ofere suport de organizare pentru materia nucleară. Realitatea văzută cu ajutorul tehnicii Santos indica existența unei energii negre care se comporta ca o gaură neagră din universul macro, adică devora energia albă rezultată în urma proceselor subatomice. Acesta era motivul pentru care spațiul subatomic nu răbufnea de energie și nu intersecta, la acest nivel, cu cel macro, au constatat fizicienii Universității Molnia a Imperiului Hispano-German. Și tot ei au fost cei care au propus, în 264 EC, vidarea spațiului interior al atomului de hidrogen cu ajutorul unor „percutante energetice”, particule artificiale de foarte înaltă energie, cu ajutorul cărora urma să fie străpuns câmpul nuclear de susținere a integrității atomului în mai multe puncte, ceea ce ar fi oferit ocazia energiei negre să-și părăsească zona de activitate pentru a explora exteriorul. Moment în care ar fi putut fi reținută în interiorul unui tub de energie magnetică generat de un reactor clasic.

Explorarea exteriorului de către o secvență de energie?! au explodat cercetătorii microcosmosului din întreg Sistemul Sol. Orice acțiune exploratorie presupune o inteligență structurată pe minimum două niveluri. Energia există și atât.

Orice existență care are vechimea însăși a Universului trebuie că a descoperit starea de inteligență. Să nu uităm că a avut miliarde de ani la dispoziție pentru aceasta. Și că este forma cea mai răspândită din Cosmos, cea care stă la baza tuturor celorlalte forme de exprimare inteligentă ale materiei.

Dacă energia ar fi căpătat statutul de inteligență, ce nevoie ar mai fi avut materia să tot încerce să găsească și altele? au replicat ceilalți. O inteligență atotcovârșitoare devine un prădător absolut și își înlătură concurența.

Nu există decât o singură cale de a afla, au tranșat molnienii disputa: să captăm un fragment din această energie și să constatăm dacă îndeplinește atributele entităților inteligente, așa cum le cunoaștem noi azi.

Experimentul a început în anul 270 EC și a durat patru ani, timpul necesar aducerii „percutantelor energetice” la încărcătura maximă. Timpul efectiv de lucru a durat o femtosecundă, iar captura a fost, practic, cvasiinstantanee și nu a putut fi observată decât prin fenomenul de absență al oricărui alt tip de energie în spațiul reactorului-capcană, cu o încărcătură anteri-

oară considerată medie. Aproape o secundă mai târziu, lumina din întregul sector galactic s-a stins, apoi a revenit, după un interval de mai mult de trei secunde. *Noaptea de trei secunde*, cum a fost denumit fenomenul în literatura istorică de specialitate, a fost primul fenomen de dimensiuni cosmice provocat de om și, până în 17.823 EC, la apariția *negrului de cobalt Centaurus*, și singurul.

Acum există proba materială a inteligenței secvenței de energie neagră, au afirmat savanții molnieni, după ce au trimis spre omologare rezultatele experimentului, către serviciul aferent al Administrației Solariene.

Există numai proba existenței secvenței de energie neagră, au ripostat ceilalți. Cum a fost făcută determinarea stării de inteligență? Ce fel de tipar vectorial a fost folosit, cine l-a elaborat și cine l-a recunoscut ca atare?

Noaptea de trei secunde a fost numai rezultatul acțiunii de scăpare din capcana pregătită de noi, au ripostat primii. Evadarea a durat foarte puțin pentru că puterea de absorbție a tunului a fost extrem de mare. Dar a existat ca atare, demonstrând trei lucruri: că energia neagră există; că este înzestrată cu inteligență; că realizează capturarea întregii energii albe și o utilizează într-un scop necunoscut, nemăsurabil cu tehnica prezentă. Problema noastră este, din acest moment,

identificarea unei modalități de a pune în evidență acest scop și de a vedea cum reușim să îl convertim către realizarea propriilor noastre scopuri umane.

„Disputa energiilor”, cum a rămas ea cunoscută în Istoria Artefactelor Tehnologice, lucrare de referință apărută la începutul secolului al VII-lea EC, s-a manifestat vreme de încă cinci decenii, până în momentul în care Zenos al-Vaida, platforma orbitală de cercetări tehnologice a Centuriei Sono, a anunțat construirea evidențiatorului-de-limită-energetică, un artefact destinat să marcheze contururile spațiale ale bulelor de energie, atât în macro, cât și în microcosm. Din acest moment, energia a căpătat marcaje de limită și a putut fi percepută de către elementul uman drept o secvență bine structurată a materiei.

Gheara Diavolului

Primele două decenii ale secolului al IV-lea EC au fost dominate de instaurarea regimului de dictatură La Guardia Medical, care a adus în prim-planul atenției opiniei publice necesitatea existenței unui sistem medical diferit de cel therran. Capabilitățile de intervenție ale acestuia, la nivelul problemelor întâmpinate în spațiul cosmic, se dovediseră a fi, în mai multe rânduri, extrem de limitate, ca posibilitate de reacție și de răspuns adecvat.

Așa încât anul 414 EC, când sinergicul transputational Al&O-Major a descoperit, în apropiere de limita gaussiană a Sistemului Jovian, prima *scamă solariană*, faptul a trecut aproape neobservat în Istoria Evoluției Spațiale, comandată și susținută financiar de biroul de comunicări al Administrației. Pe de o parte, problemele generate de disfuncționalitățile Nanonicelor Medicale Asklepyos (cunoscutele variante PNMA, din deceniile următoare), pe de alta acțiunile subversive ale bionicului Samuel Ortega da Munios y Doga, fost președinte executiv al Administrației, care își pro-

pusese să destabilizeze sistemul politic solarian, prin înființarea Frăției Recuperatorilor, prima organizație spațială de tip mafiot, au făcut ca informația să ajungă în sistemele de stocare, fără să i se acorde importanța cuvenită. Casuarul „Thorblot”, o navă de intervenție tehnică al cărei comandor era sinergicul, a depistat, interceptat și ancorat un cargou dezafectat care aparținuse forței spațiale a Falansterului Columbian Da Costa. În timpul inspecției, Al&O-Major a depistat mai multe puncte de străpungere în blindajul de vanadiu-crom, având aceeași dimensiune și formând, împreună, un fel de grafică nonaristotelică, al cărei sens nu a putut fi decriptat timp de aproape un deceniu. După cartografierea ansamblului, recuperarea informațiilor de bază și culegerea de mostre pentru identificarea tipurilor de aliaje folosite în scuturile de protecție, sinergicul a obținut permisiunea de a detona epava, în vederea eliberării căilor de navigație din zona preioviană. Umbrela de deflagrație care a încadrat străvechea navă a fost însă absorbită în interiorul acesteia, iar șocul dematerializării a fost nul. Mai mult, toate resturile de materie protoplanetară, asteroidală și cometară care pluteau în dispersie formând Curentul Shivo, au fost și ele absorbite, pe o rază de aproape o mie de kilometri, determinând o întrerupere a curentului pentru o perioadă de o milionime de secundă galactică. Simultan, casuarul „Thorblot”

a fost deplasat, cvasiinstantaneu, pe o distanță de peste 18 milioane de kilometri, ajungând în zona de satelizare a planetoidului Morhos și avariind grav sistemul de andocare al hiperplatformei „Unacentura”.

În 421 EC, două interceptoare de luptă pornite în direcția satelitului Umbriel, pentru a verifica și securiza coridorul de deplasare Sat112-ankorage, au identificat structura axială și o parte din facilitățile tehnice ale unui cuirasat, cu dimensiunea de aproape doi kilometri, care gravita în jurul Punctului/Borneo. Acesta era o cometă-satelit a asteroidului Nundo, cel pe care Curentul Shivo îl aducea o dată la 322 de ani din Norul lui Oort, transformându-i traiectoria pendulatorie într-o feerie de lumini-magnium. Identificat drept „Suanita dela Terranuova Astral”, cuirasatul aparținuse Dominionului Cubanez și pornise în urmă cu peste două secole și jumătate într-o cursă de urmărire a uneia dintre patrulele de pirați, din grupul lui Andree Silvermood-Hata. Jurnalul de bord, precum și o mulțime de structuri tehnice se aflau încă în funcțiune, iar IA-ul operațional s-a lăsat conectat la facilitatea de comunicare a uneia dintre interceptoare, dezvăluind informații clasificate imediat drept secrete. Blindajul cuirasatului era străpuns, în mai multe sute de puncte, de aceeași formă și diametru, dar, datorită dimensiunii sale, grafica lor nu mai părea chiar atât de incomprehensibilă, ca aceea de pe blindajul cargou-

lui Falansterului. Exista un tipar, deși nimeni nu reușea să îl interpreteze. Era, însă, cert faptul că depresurizarea survenită condusesese la moartea întregului echipaj și a unităților mobile de luptă, aflate în stadiul de conservare biologică, în *coconii* de stază.

Cu lecția învățată din întâmplarea anterioară, cele două interceptoare au ancorat distrugătorul în câmpul lor gravitațional și l-au tractat până la baza Solsticia, de pe asteroidul Juno, unde au fost făcute toate determinările solicitate de protocoalele Administrației, care vizau aceste tipuri de întâlnire cosmică, apoi vasul a fost dezmembrat, bucată cu bucată, și materialele au fost reciclate prin topire. Ultimele segmente supuse procesului au fost cele pe care se înregistrau perforațiile necunoscute. Absorbția de materie cosmică spre punctele de topire, menținute în stare concentrică de o combinație de câmpuri magnetice, unde gravifice și o plasă-laser pluridirecțională, a fost cu adevărat devastatoare. Tot ce a existat în fața vârtejului-pâlnie a suferit o contracție stranie care a redus suprafețele până la 5-7% din original, în unele zone ale corpului supus transformării, în vreme ce altele și-au păstrat dimensiunile inițiale, dar au suferit inexplicabile pierderi de masă. Juno, adus de la un diametru de aproape 2300 de kilometri, la dimensiunea unei stânci colțuroase de talia lui Deimos, a fost proiectat la circa un miliard de kilometri, în linie dreaptă,

devenind satelitul orb al satelitului uranian Umbriel și producând perturbări catastrofale în câmpul magnetic al acestuia.

Pusă în fața celui de-al doilea eveniment cu final asemănător, Administrația Spațială a decretat *starea de urgență seculară* – timp de o sută de ani, orice descoperire de acest tip urma să fie supusă expertizelor tehnice procedurale obișnuite, apoi artefactele cu straniile găuri pe scuturile de protecție urmau să fie echipate cu vele solare și ghidate spre limitele Sistemului Sol.

Acolo unde există, însă, un pericol imediat și palpabil, există și dorința sinucigașă de a-l înfrunta. Și, evident, lăcomia de a obține profituri materiale uriașe, cu investiții minime. Cu toate că PolSpace securizase principalele rute cosmice de transport marfă și călători, spațiul solarian intern era cu mult prea mare pentru ca să poată fi supus unui proces eficient și permanent de supraveghere. Pentru că nu exista riscul unui genocid, Administrația nu putea să declare starea de urgență și să supună controlului orice tip de zbor spațial. În plus, ființau încă rutele secundare de competiții sportive, individuale și de echipă, care erau menționate în Magna Charta Stellarium și asupra cărora nu se puteau pronunța decât comitetele lor de organizare. Așa încât nimeni nu a fost foarte surprins când, în anul 354 EC, pe piața neagră extracomunitară au apărut primele anunțuri de vânzare a unor arte-

facte tehnice umane, imprimare cu „gheara Diavolului”, așa cum a fost denumită, în mod popular, rețeaua de *grafică nonaristotelică* de pe blindajul lor. Cu toată intervenția PolSpace și a diviziilor locale de criminalitate spațială, fenomenul a continuat să se desfășoare și să ia amploare, traficul lor conducând la un rulaj anual aproximat la două miliarde de soli-biți.

De pe una din ramificațiile phoebiene ale unei asemenea piețe, a fost achiziționat, în 388 EC, velierul „Semper Solaris”, o navă de linie pentru transportul de mărfuri solide și pasageri, aparținând firmei „Sodium”, o entitate therrană care își încheiase activitatea în anul 167 EC, din cauza crizei provocate de pirații cosmici. Cumpărătorul, o entitate inteligentă nonbiologică, creată prin „creșterea” unei unități de IA militară pe o structură de potasiu/argon congelat, descoperită de o expediție therrană pe Ganimede, a rămas necunoscut marelui public vreme de două decenii și jumătate, perioadă în care a supus artefactul unei expertize complete.

Rezultatele, absolut surprinzătoare, d.p.d.v. științific, au fost vândute, cu caracter urgent și prioritar, Diviziei de Cercetare și Proiectare Prospectivă a Administrației, pentru o sumă rămasă secretă. Câteva luni mai târziu, un comunicator al Administrației aducea la cunoștința opiniei publice trei elemente, în legătură cu expertiza: fenomenul care perfora blindajele nave-

lor era de origine naturală; se manifesta în anumite puncte fixe din spațiul intrasolarian și, posibil, și în cel extrasolarian; energia care producea acea grafică specifică, denumită „gheara Diavolului”, era de origine stelară și provenea, după toate probabilitățile, de la astrul primordial care, prin explozia inițială, generase materia, spațiul și timpul, inclusiv matricele lor de evoluție.

Energie primordială? au explodat mijloacele de informare în masă. Putem să avem acces la ea? Ce fel de caracteristici prezintă, în afară de aceea de a penetra prin structuri de materie solidă? Poate fi stocată? Poate fi utilizată, în vederea obținerii de energie electrică sau chiar drept combustibil pentru navele cosmice? Ce diferențe există între ea și energia solară comună? De ce nu a mai fost identificată și anterior, deși sute de nave au străbătut exact același traseu cosmic?

Administrația Spațială s-a mulțumit, însă, să dea un singur răspuns, după care a refuzat orice tentativă de reluare a subiectului: „Abia acum am început să studiem problema. Tot ce se poate afirma este că, deocamdată, ne depășește, din punct de vedere al complexității problemelor care trebuie luate în considerare.”

În 399 EC, Salvitianus Oreiro sun Del Aqua, un cercetător în domeniul energiilor superînalte, și-a dat demisia din postul pe care-l ocupa, în Laboratorul Frenquua, de pe Diona, și a cerut azil politic pe „Obrigado

00101", unul din cei patru atoli-colonie, deținuți de Imperiul Hispano-German, unde a rămas vreme de 12 ani, până când velierul cu care participa la o competiție locală de anduranță a explodat, din cauze nedeterminate. Până la acea dată, însă, Del Aqua apucase să realizeze un tablou aproape complet al cercetărilor la care luase parte, ca angajat al Administrației Spatiale, iar sumarul acestora, pus la dispoziția locuitorilor Sistemului Sol, prin intermediul Comunicatorilor Cancelariei Imperiale, a stârnit furori, groază și neîncredere.

În principiu, „gheara Diavolului” s-a dovedit a fi o matrice rețelară, cu un design unic pentru o vastă zonă spațială, ale cărei limite nu au putut fi însă precizate, din lipsă de informații suplimentare. Ceea ce se știa cu destulă precizie era faptul că o altă zonă începea dincolo de Sistemul Pladentarius, iar acolo amprenta rețelară era complet diferită. În total, fuseseră depistate 112 nave de linie, cargouri, veliere mari de transport, din perioada celui de-al doilea secol EC, ca-race militare și mai multe laboratoare de cercetare, semiindependente, toate „amprentate”, în același mod, fără nicio persoană la bord și cu rezervoarele golite de combustibil. Transportoarele de marfă aveau încă marfa sub sigilii, ceea ce denota lipsa de interes a atacatorului față de aceasta. Nu s-a putut dovedi dacă „gheara” era un fenomen exclusiv natural, manifes-

tându-se spontan, în acele puncte din spațiu, din vremuri imemorabile, un fenomen natural, controlat de o inteligență extraterestră, în anumite scopuri, imposibil de înțeles, la momentul stabilirii concluziilor raportului final, sau un fenomen artificial, manifestându-se sub același tip de control.

În fine, o anexă la raport sugera și posibilitatea existenței acestui tip de fenomen artificial, scăpat de sub controlul celor care-l produsese, dintr-o cauză imposibil de identificat. Fuseseră remarcate două aspecte, considerate fundamentale pentru viitorul navigației în zonele cu „gheară”: energiei care producea amprenta pe scuturile și pereții navelor nu-i rezista niciun fel de material fabricat de om și niciun câmp de protecție; această energie sau ceva care venea în urma ei era foarte interesată de toate tipurile de combustibil găsite în boosterele navelor, în convectoarele de energie ori în pilele protonice, pe care le golea complet, deteriorându-le parțial forma în care acestea funcționau.

Pusă în fața dovezilor, Administrația a realizat un comunicat, în anul 414 EC, prin care autentifica majoritatea informațiilor dezvăluite de Del Aqua, dând asigurări că nu era implicată, în niciun fel, în moartea sa enigmatică. În același timp, a pus la dispoziția doritorilor rezultatele obținute de către cercetătorii săi din Laboratorul Frenquua și a solicitat sprijinul oricărei firme specializate în studiul energiei și a oricărui

cercetător independent, dornic să se alăture efortului de a descifra misterul în care era învăluit fenomenul numit „gheara Diavolului”.

Până în anul 427 EC, au fost recuperate alte încă 228 de ambarcațiuni spațiale amprentate, dar, cu excepția cazului fregatei „Curiosity Flair”, ale cărei boostere cu propergol cristalizat erau neatinse, stârnind un val de noi întrebări, nicio altă informație importantă nu a mai putut fi desprinsă, cu privire la acest caz, determinând Administrația să închidă dosarul și să recomande rute de transport ocolitoare.

Totuși, în 437 EC, vasul de observație „Hawk Antilia” a remorcat, până în apropierea zonei închise circulației, carcasa unui crucișător scos din uz de aproape un secol, având pereții placați cu folii de extrudat de thaliu, o substanță produsă în laboratoarele militare și considerată drept cea mai devastatoare dintre explozibili clasici. Deși a plasat între ea și carcasă o distanță de aproape cinci milioane de kilometri și aproape jumătate din uriașul Saturn, explozia declanșată a distrus opt din cele zece punți și a omorât trei sferturi din echipaj. Totuși, patru dintre cele 126 de sisteme de observare, amplasate de jur-împrejurul zonei cu pricina, au scăpat intacte și au dezvăluit primele secrete ale „ghearei”.

O rădăcină spațială, au concluzionat savanții solicitați să interpreteze imaginile și informațiile nonvi-

zuale, culese de sistemele respective. Vine de subenergie, care străbat subsolul spațiului și timpului, așa cum le cunoaștem noi azi, ieșind din loc în loc în interiorul matricei acestui univers. Ca și cum ar fi trebuit să susțină un copac adevărat, care a dispărut, lăsându-le în urmă, ca singure martore ale fostei sale existențe. Străvechile religii de dinainte de Era Cosmică vorbeau despre un Copac al Vieții, ale cărui rădăcini se găseau în Sublume și a cărui coroană trecea dincolo de cele nouă Ceruri. Dacă presupunerea se dovedea adevărată, se putea conchide că fiecare sector al universului era amprentat cu câte o „gheară a Diavolului”, în acest caz Diavolul neavând nimic de a face cu ipoteza satanică, emisă de Biserica Catolică Creștină.

„Gheara” ar fi, mai degrabă, o structură tubulară ce se întinde prin Subunivers, unindu-se la nesfârșit cu celelalte „gheare” și realizând o nonlume, imposibil de înțeles pentru mintea umană. În punctele de contact cu realitatea spațiului nostru execută străpungeri, cel mai probabil prin presiune asupra țesăturii spațiu-timp, declanșând fenomenul de absorbție de energie, dar și de expulzare a materiei pe care a secat-o de aceasta.

Cum ar putea umanitatea spațială să utilizeze în folosul său această descoperire, care pare mai mult religioasă decât fizică? au întrebat mai multe concerne

de difuzare socială a informației. Pentru că, din câte s-a putut constata până în acel moment, „gheara” a produs mai multe pagube decât lucruri pozitive, la contactul cu oamenii.

Nu știm ce înseamnă această metaforă „rădăcini spațiale”, au explicat, temperat, savanții. Vor trebui investiți foarte mulți bani pentru un studiu temeinic și, mai ales, vor trebui ridicate mai multe laboratoare de cercetare dedicate, în imediata apropiere a punctelor de manifestare a „ghearei”. Singura ipoteză care se poate lansa în acest moment inițial al contactului cu ea, este aceea că „gheara” pare să aibă nevoie de combustibilul folosit de oameni în spațiu. Poate că acea structură rețelară imensă se deplasează ea însăși, asemenea unei nave și încearcă să-și ia energia adecvată acestui scop, de oriunde o găsește. Sau poate că are nevoie de ea în vederea creșterii unui alt „copac”, poate un alt univers sau poate o mulțime de universuri-ciorchine care conduc, automat, la ideea filosofică a unui univers etern, care își schimbă doar poziția în spațiu, asemenea șarpelui Ouroborus, a cărui unică mișcare este doar aceea circulară, în speranța că va putea să-și devoreze coada.

Studiile au continuat vreme de un secol, fiind întrerupte în 506 EC, de *armistițiul de pe Ceres*, prin care Imperiul Hispano-German și Regatul Huasteca își doreau să încheie cel mai lung război din istoria umanității.

Împăratul Vespasian Wilhelm V de Orania a condiționat semnarea lui de oprirea temporară a acestora, deoarece ele interveneau asupra „lanțului divin al eternei informații primordiale emise de Dumnezeu”. În mod surprinzător, deși Administrația deținea o autonomie completă în privința spațiului cosmic, s-a arătat de acord cu această condiție și a sigilat toate cercetările aflate în curs, pentru o perioadă de trei sute de ani. „Gheara Diavolului” a devenit, astfel, primul dintr-o mulțime nenumărată de proiecte publice înghețate de către Administrație, de-a lungul celor aproape douăsprezece milenii de conducere a umanității pe coridoarele spațiului și timpului, în vasta misiune de răspândire a sa în interiorul Galaxiei. Singurul care a încercat să redeschidă misteriosul dosar a fost Nicholas Flamen care, în 921 EC, a condiționat inițierea programului medical de cercetare asupra *nemuritorilor*, propus de către Administrație, de acest fapt, afirmând că viața veșnică a anumitor persoane umane a fost, dintotdeauna în legătură directă cu expunerea la energiile emise de „gheara Diavolului”.

Criza sapienței

Conform tuturor depozitelor de cunoștințe umane și aumane înregistrate sub formă grafică, audio, video și în info-cuneiforme-magnetice, încă din momentul căpătării conștiinței de sine, omul a pornit în căutarea acelei matrice de indentitate interioară, denumită suflet. Identificată timp de sute de mii de ani cu spiritul religios, existența acestei matrice a fost îndelung contestată de către partea intelectuală a societății, care a căutat dedesubtul ei o motivație pentru a submina efectele credințelor religioase de tot felul asupra evoluției sociale.

Cel dintâi care a presupus existența a ceva ce transcende și materiei și energiei, ca dimensiune atipică, a fost Philidore Auguste Cerebrozin, un creier uman transferat pe o structură cinetică organică, care în 799 EC a descoperit „sapiența”, după moartea fizică a unui delfinom, cauzată de un accident de muncă – un reziduu transsubstanțial, format din triliarde de particule de dimensiuni piconice, particule lipsite de masă, de greutate și de câmp biologic. Sapiența a fost pusă

în evidență întâmplător: pentru a opera asupra cortexului rănitului în condiții complet aseptice, cercetătorul și delfinomul au fost închiși într-o capsulă de câmpuri magnetice, în interiorul unui accelerator de neutrino, și baleiați permanent cu o radiație de identificare celulară. Aceasta a identificat, la mai puțin de o nanosecundă de la întreruperea fluxului vital al delfinomului, încă o structură, independentă de cele două aflate în capsulă. La încheierea ciclului complet al secunde, radiația corporală a delfinomului a încetat și, odată cu ea, și aceea a structurii deja amprentate în memoria IA-ului medical.

Preexistență nonmaterială, a rezumat Cerebrozin la o întâlnire cu specialiști din hynker-medicină. Fiecare entitate vie naturală este înzestrată cu ea. Moartea biologică a ființei nu o distruge, doar o eliberează, însă rezultatele analizelor se opresc aici. Pentru a afla altceva este nevoie de o evoluție a științei.

Biserica catolică, prin vocea papei Honorius Galeianus Fortissimo I/AV, s-a grăbit să recunoască descoperirea și să certifice, printr-o bulă papală, că această preexistență nonmaterială este esența creștină a sufletului, cel cu care Sfânta Treime a înzestrat toate ființele înzestrate cu rațiune.

Ce reprezenta, în cazul acesta, moartea trupului, pentru sapiența? O eliberare, așa cum presupunea Cerebrozin? O reluare a căutării unui trup adecvat, așa

cum stătea scris în scrierile sacre tibetane? Ori o așteptare în Purgatoriu pentru o Judecată de Apoi, cu un termen nedefinit, după cum presupunea biserica?

Neclaritatea termenilor științifici, în această problemă, lipsa unui departament de studiu pe termen mediu și lung, lipsa de fonduri dedicate în mod exclusiv, precum și mai vechile frecuşuri dintre știință și religie au generat o abordare haotică și lipsită de rezultate, în continuare. Astfel că hotărârea Guvernului Therran, din 887 EC, de a începe studierea științifică a „pragului morții” a surprins pe toată lumea și a generat luări de poziție contradictorii. Dar pentru că Administrația Spațială s-a abținut de a se pronunța, într-un fel sau altul, în această privință, atitudinea negativă a bisericii nu a reușit să influențeze decizia, așa încât căutarea sapienței începea, în mod oficial.

Deși lucrările au avut un caracter strict secret, se știe că, începând cu anul 919 EC, nemuritorul Nicholas Flamen s-a alăturat cercetărilor, în speranța declarată că astfel va avea acces la informații care să-i lămurească elementele necunoscute privitoare la starea propriului corp. Este posibil ca tocmai acest statut de colaborator să fi determinat Administrația Spațială, un an mai târziu, să accepte propunerea sa de inițiere a unui program de cercetare medicală asupra grupului de nemuritori din care Flamen afirma că făcea parte.

„Grupul săritorilor-în-moarte” a studiat fenomenul timp de 112 ani, dezvoltând nuclee de cercetare în majoritatea coloniilor de cercetare științifică din spațiu. În anul 999 EC, Guvernul Therran a anunțat că misiunea Grupului s-a încheiat cu succes, iar rezultatele vor fi făcute publice treptat, pe măsură ce oamenii se vor obișnui cu acceptarea unor informații cu totul neobișnuite și tulburătoare.

Primele seturi de cunoștințe transmise simultan pe toate ramificațiile Rețelei au făcut referire directă la ceea ce a fost numit pragul morții, un fenomen considerat vreme îndelungată drept intervalul de timp scurs între confirmarea decesului de către un medic uman/o unitate medicală individuală și momentul în care respectivul corp a revenit la viață, în mod inexplicabil. Impropiu denumit moarte clinică, pragul morții reprezintă, probabil cel mai vechi fenomen medical din istoria medicinei umane, dar și cel mai puțin cunoscut.

Primele cercetări științifice asupra sa s-au realizat începând cu secolul al XIX-lea îEC, dar eșecurile previzibile au făcut ca și puținele rezultate obținute să fie abandonate și să rămână necorelate între ele. Săritorii-în-moarte au demonstrat că există, de fapt, un interval de timp (marcat de pragul de intrare în el și de pragul de ieșire) în care corpul biologic, deși își încetează complet activitățile și funcțiile naturale, intră

într-un „stadiu de conservare” care-l păstrează apt de funcționare până la depășirea celui de-al doilea prag. Un anumit semnal electric, înscris în aura biologică a corpului decedat, îl face să sară înapoi primul prag, în acest caz el reluându-și funcțiile anterioare și revenind la viață, sau înainte, cel de-al doilea prag, corpul ieșind din conservare și permițând deteriorarea sa naturală.

Două elemente i-au interesat în mod special pe cercetători: dimensiunea pragului morții și natura semnalului electric care hotărăște soarta corpului propriu-zis.

Primul s-a dovedit o problemă de antrenament efectiv, ceea ce i-a determinat pe voluntarii care experimentau saltul pentru cercetări să îl considere un fel de sport. Săritorii-în-moarte au demonstrat valoarea antrenamentului psihic, pe care l-au efectuat luni de zile înainte de fiecare salt: săriturile voluntarilor fără antrenament durau între șapte secunde și două minute, după care corpul fie revenea la viață, fie trecea definitiv în moarte; cele ale antrenaților au lungit dimensiunea dintre praguri până la cincizeci de minute, iar campionul absolut al săriturilor, malgașul Wun Herzo Aaltfaiil, a reușit salturi de peste o sută trezeci de minute. Descrierea unui salt corespundea în proporție de peste 80% , în toate realitățile voluntarilor: un fel de vârtej uriaș, extrem de sonor, care te antrena

de cum îi realizai prezența, singurele mișcări pe care le puteai executa fiind stabilizarea plutirii și continuarea respirației. Nu-ți puteai vedea corpul, nici măcar nu-i bănuiai prezența, dar respirația era necesară și reprezenta singurul reper temporal pe care-l aveai în timpul mișcării circulare.

Nimeni nu știa să spună ce se întâmpla cu săritorii sau, pur și simplu, cu persoanele care decedau și a căror sapiență era integrată în acest maelstrom temporal, atunci când ajungeau la vârful turbionului. Pentru că niciunul dintre ei nu intenționase să ajungă acolo, ci numai să se apropie de el cât se putea de mult. Începând cu generația a doua de săritori, al cărei reprezentant tipic era Aaltfaiil, s-a ajuns la jalonarea cronologică a saltului și la aruncarea de balize de recunoaștere chimică, din minut în minut, astfel încât recunoașterea traseului de revenire să se facă în mod automat de către subconștient, conștientul rămânând setat pe problemele de fond.

Cartografierea turbionului a continuat timp de peste 40 de ani. Au fost descoperite insule de stabilitate fragilă, atoluri cu agățători criozone pe două treimi din suprafață, care le permiteau să nu se rotească în jurul axei, asemenea tuturor celorlalte elemente înconjurătoare, plaje efemere, unde săritorii se puteau odihni pentru câteva microclipe, înainte de a plonja din nou, și pungi cu fragmente reziduale de

timp, care se roteau nebunește, agățând și târând în siajul lor sclipitor tot ce întâlneau în cale. Primul și singurul săritor care s-a pierdut într-un astfel de siaj, de care s-a apropiat prea mult, dorind să-l cartografieze, a fost Wonda del Ranuotina, în amintirea ei astfel de pungi primind denumirea cartabilă de wone. Când întregul experiment a luat sfârșit, existau cartografiate 64 de trasee principale de coborâre, cu plajele de odihnă aferente, precum și 114 „cărări”, drumuri scurte, adiacente, făcând legături între trasee. Urmărind marcajele chimice, un săritor reușea să străbată întregul maëlstrom în mai puțin de zece minute, fiind capabil să târască după el secvențe de molecule din propriul nerv optic, pe care înregistrau vizual lanțuri de imagini ale vârtejului.

Natura semnalului electric care hotăra în care direcție să se îndrepte sapiența la atingerea pragului al doilea (înapoi, spre viață, sau înainte, spre moarte) a reprezentat o provocare extrem de greu de înfruntat. Primii săritori care l-au întâlnit au declarat că acolo puteai „să simți mâna lui Dumnezeu”. Sunt lucruri pe care mintea umană le poate înțelege, au precizat ei. Altele pe care măcar avem pretenția că am încercat să le pricepem. Și, în fine, o a treia categorie care se află cu mult dincolo de orice efort de înțelegere și explicare din partea noastră. Este aceeași situație ca atunci când i-ai cere unui mormoloc de broască să-ți

explice ce este acela un pulsar, în condițiile în care conștiința sa nu a avut niciodată și în niciun fel acces la el. *Semnalul stelelor*, cum l-au numit artiștii, *licărirea Unicei Conștiințe*, cum l-a înregistrat biserica catolică, *ultima Thule*, cum i-au spus credincioșii necreștini, *factorul Zero*, după cum l-au denominat tehnicienii obligați să interpreteze rezultatele cercetărilor, a fost clasificat încă din prima etapă a cercetărilor, când a fost descoperit, drept un vector energetic. Acesta a fost, însă, singurul lucru despre care s-a putut spune ceva cu privire la el. În rest, tehnica de supraveghere nu a reușit să înregistreze niciun parametru de-al său. Exact ca în cazul amprentei unui fulger pe oglinda apei, a fost concluzia finală, înainte de abandonarea cercetărilor în această direcție. Un singur fulger, amprentat în infinitatea de oglinzi-sapientă, pe care le orientează, aparent arbitrar, într-una din cele două direcții.

În anul 929 EC, cea de-a paisprezecea generație de săritori-în-moarte, cu Elhaur/Condiscianus Wu la comandă, au realizat cel mai straniu experiment din istoria cercetării fenomenului: au conceput un săritor ciborg, pe care l-au amprentat cu o clonă după sapiența lui Elhaur, și l-au luat în misiune cu ei, sărind pe rând în vortex. Când sapiența ciborgului a atins baza pâlniei rotitoare, Elhaur însuși l-a împins în siajul unei wone, care l-a cărat cu ea dincolo de orizontul previzibil. Amprenta fulgerului nu a fost percepută,

dar la revenirea din misiune echipa a aflat că ciborgul nu s-a reactivat. Asta înseamnă, pur și simplu, că nu există două tipuri de viață, așa cum am înțeles noi fenomenul, până acum, a precizat Elhaur/Condiscianus Wu, după încheierea experimentului, ci numai una, iar factorul Zero a funcționat ca și când ar fi avut de-a face numai cu viață biologică.

În anul 980 EC, Nicholas Flamen și-a anunțat retragerea din proiect fără a dezvălui, însă, dacă și-a atins vreunul din obiectivele anunțate în momentul aderării. Speculatorii de informație au dedus că pragul morții nu constituia locația adecvată pentru identificarea elementelor care-l făceau nemuritor sau măcar superlongeviv. Dar faptul că, 21 de ani mai târziu, Parlamentul Sol hotăra expulzarea celor 12.456 de nemuritori dintre fruntariile Sistemului Sol, aducea un semn de întrebare serios asupra acestei retrageri. Nu cumva tocmai absența acestui prag în existența lor i-a condus spre ipoteza că nu există, de fapt, identitate de sapiență între rasa umană muritoare și grupul lor exclusivist? Că nu Therra constituie leagănul lor, ci alte locuri din spațiu, spre care nu mai știu cum să ajungă? Și, în acest caz, au reușit să determine parlamentul să elaboreze actul de alungare, care îl obliga sine qua non să ofere și navele cosmice necesare acestui act?

Întrebările fără răspuns au condus, în anul 1002 EC, la primele alegeri anticipate din istoria contempo-

rană a Sistemului. Nereușindu-se nicio majoritate politică, nemulțumirile locuitorilor Therrei au încins atmosfera, conducând la dizolvarea conducerii Administrației Spațiale și la instaurarea unei perioade lipsite de control centralizat, denumită de istorici Micul Haos, care a durat până în 1028 EC, când Papa Antonie Eleatul al II-lea hotărăște să implice biserica în politică și îi declară pe expulzați „trimiși ai Satanei”. Pentru a pune capăt degringoladei sociopolitice, majoritatea conducătorilor de puncte spațiale de lucru și cercetare este de acord să îl aleagă pe el în fruntea unui conclav de conducere în care o treime din membri aparțin bisericii, iar restul sunt militari de profesie. În timpul celor 10 ani de mandat, papa-președinte a interzis cercetările de orice fel, chiar și pe cele filosofice, asupra fenomenului morții și a impus prezența militară în orice colonie din Sistem. Administrația Spațială Reunificată a devenit, astfel, cea mai puternică formă de conducere, de când umanitatea a reușit să depășească fruntariile planetei și să se înfunde în nemărginirea spațiului.

Criza sapienței nu încetase, dar fusese amânată până la o dată necunoscută.

Corpurile F

Câteva imagini de lucru cu imaginea umană au fost realizate la începuturile artei fotografice, în preistoria EC, și i-au avut drept protagoniști pe Nicéphore Niepce și Louis Daguerre. Într-un studiu din secolul al II-lea EC, dedicat acestor începuturi, Gamarrin L.L. Min-taura-Hologenis, un borg dedicat cercetărilor în domeniul structurării imaginii, arăta că cei doi se arăta-seră interesați (după brevetarea dagherotipiei) de „re-construcția fotografică a realității”. Cele câteva idei, notate în finalul jurnalului privat al lui Daguerre, precum și o bucată dintr-un *dagherotip*, păstrată în seiful unei bănci franceze, până în anul 14 EC, în care se pot descifra câteva elemente de tridimensionalizare a imaginii, subliniază această idee extrem de novatoare pentru acele vremuri de început ale lucrului cu imaginea.

Cele dintâi studii științifice referitoare la imagine, ca parte componentă a realității, au fost realizate de japonezii Osaka Ackiko Nomura, Arata Daiki și de portughezul Ferreira Costa Lopez, în anul 29 EC, în cadrul

Complexului Spațial Solarisium, rezultat în urma alipirii Platformei Spațiale Europene „Speranța” și a Docului Spațial American pentru Reparații „Hercules”. Combinând structura alfanumerică a unei imagini virtuale cu rezultatele calculelor probabilistice privitoare la permutarea în secvențe temporale diferite a diferitelor selecții operate pe imaginea de bază, cei trei au observat că existau anumite combinații numerice specifice, în cadrul cărora obiectele își pierdeau umbra virtuală. Denumite „operatori de gamă incompleți”, aceste combinații au fost decupate din mediul specific care le generase și au fost studiate sub formă de artefacte independente.

Ce reprezenta *umbra virtuală*? Cercetările realizate asupra matricei corpurilor vii după *Războiul de 87 de minute*, în mai multe laboratoare spațiale independente, au condus la ideea că acestea dispun de două tipuri de umbră, reală și virtuală. Umbra reală constituia rezultatul obturării a fotonilor de către un corp fizic, rezultând o lipsă a acestora pe o anumită suprafață materială. Practic, umbra reală era absența luminii, într-un mediu plin până la refuz de fotoni. Umbra virtuală reprezenta vizualizarea în câmpul realității propriu-zise a celei de-a patra dimensiuni a unui corp – dimensiunea temporală. Deoarece un corp fizic exista simultan în realitatea celor trei dimensiuni (lungime, lățime și înălțime), dar și în aceea a temporalității

tății, umbra virtuală reprezenta dimensiunea cuantumului de timp necesar apariției umbrei fizice. Practic, acea secvență temporală dintre momentul mișcării unui corp în spațiu și cel al apariției umbrei sale reale. Umbra virtuală dura atât de incredibil de puțin timp, încât nu se lua niciodată în calcul, atunci când se efectuau operații matematice în care erau incluse corpurile generatoare de umbre. Dar exista și, drept urmare, producea efecte în spațiul real.

Cel mai cunoscut efect s-a dovedit a fi „pulsția de umbră”, acel moment cronozofic de un miliard de ori mai mic decât o femtosecundă, în care umbra virtuală se suprapunea perfect peste umbra reală, ducând la anularea acesteia și, în consecință, la apariția fenomenului de pulsație. Ideea că umbra nu este o reprezentare continuă, ci una pulsatilă, variabilă, a cunoscut efecte fără precedent în toate științele și artele care lucrau cu imaginea. În anul 90 EC, elvețianul Kosuth Ferera Gunosch, specialist în psihofotonică, a inventat un *conturator de umbră*, un disruptor de energie, adaptat pentru mediul fonic, care acționa asupra acestei variabile, reușind să separe perfect cele două umbre, pentru perioade de timp perceptibile ochiului uman. A fost obținut, în felul acesta, fenomenul de disociere-imagistică, ca și cum persoana aflată în zona de acțiune a aparatului ar fi fost reflectată într-o oglindă invizibilă. Practic, *conturatorul* separa imaginea percepută

de observator în două imagini identice, aflate la o distanță aleatorie una de cealaltă, inversând fenomenul de contopire a celor două imagini, percepute de fiecare ochi în parte. Gunosch a demonstrat, câțiva ani mai târziu, că fenomenul era, în realitate, mult mai complex.

Conturatorul de umbră a fost transformat într-un *separator de imagini pulsatile*, care despărțea cele două imagini, în mod ireversibil, transformându-le în corpuri fotonice, la fel de reale pentru ochi, ca și originalul, de care nu le puteai deosebi decât prin pipăire (degetele nu simțeau consistența fotonilor, validând numai trupurile materiale). Corpurile fotonice (denumite și corpuri F), detașate de corpul real, păstrau, pentru o perioadă de timp, cea mai mare parte din proprietățile intelectuale ale persoanei materiale, care le inițiasse existența. Gândeau în aceeași manieră cu „părintele virtual”, dar nu se puteau exprima decât cu ajutorul *gaelilor*, un fel de rețele fotonice care acționau transformatoarele acustice ale stațiilor spațiale, pentru avertizarea personalului, în legătură cu exploziile solare de mare anvergură.

În anul 114 EC, Kosuth Ferera Gunosch, împreună cu Sicon B-Mobil, prima IA capabilă de autotransfer, în structuri carbonice previi, au reușit să obțină corpuri fotonice stabile cronozofic, care puteau să rămână active pe o durată de timp, imprimată în modulul de deschidere. Intelectual, corpurile rămâneau la nivelul

la care fusese persoana-donator, în momentul conturării umbrelor sale și nu erau capabile de evoluție. După ce DB Kotska ajunge președintele Federației Americane Nordice (FAN), iar IA-urile therrane întâmpină primele probleme legislative, care le pun în imposibilitate de a prolifera și, mai ales, de a se răspândi pe suprafața planetei după voință proprie, corpurile fotonice sunt interzise prin Legea Nonbiologică, impusă pe continentul american de Parlament și răspândită în toate zonele de influență panamericană, începând cu anul 131 EC.

În 132 EC, Gunosch este deportat pe Olympus Redivius, microcolonia pentru deținuții politici, reconstruită pe bazele foste colonii Olympus, distrusă în anul 99 EC de armada federală therrana, iar Sicon B-Mobil este anexat IA-ului unei platforme spațiale de pază și protecție. În numai câțiva ani, uitarea se așterne pe corpurile fotonice și pe *conturatoarele de umbră*, planurile lor de construcție fiind secretizate pentru o perioadă de trei secole.

Ele ajung din nou în atenția cetățenilor Sistemului Sol, de-abia în 1184 EC, când Administrația Spațială Reunificată anunță realizarea primei deplasări cosmice prin subspațiu. Întrucât subspațiul nu poate fi explorat numai de către IA-uri, în vederea deschiderii de rute de transport permanente, iar lucrul cu echipaje umane și umanoide s-a dovedit periculos (opt echi-

paje duble și două echipaje cvadrupe dispăruseră fără urmă, între 1185 și 1186 EC), s-a decis redeschiderea Dosarului Corpurilor Fotonice și declasificarea sa. Mai multe structuri de producție, aflate sub tutela ASR, dar și sisteme independente planetare și satelitare, au primit, la cerere, informațiile necesare producerii de *separatoare de imagini pulsatile* și, implicit, de corpuri fotonice.

Între 1192 și 1212 EC, au fost înregistrate peste 118.112 corpuri fotonice, dintre care o zecime au fost utilizate de către Administrație în explorarea spațiului și sub-spațiului. În 1252 EC, producția ajunsese atât de mare, încât a fost nevoie de legiferarea capacității de proprietate a cetățenilor solarisieni asupra lor. Valabilă pe o perioadă de un mileniu, legea stabilea că fiecare cetățean avea dreptul de a solicita, în sistem de gratuitate, un corp fonic cu durata de viață de un secol și, în sistem de coplată, până la 25 de astfel de sclavi imagistici, cu durata de viață până la 10 ani.

În raport cu deținătorii lor oficiali, corpurile F prezentau mulțime de avantaje: nu ocupau spațiu tridimensional, deci puteai să încarci câteva miliarde, într-o încăpere de numai 1 m²; nu aveau necesități fiziologice umane; nu consumau oxigen; nu necesitau perioade de odihnă; nu erau interesate de câștiguri materiale sau spirituale; nu posedau tendința naturală spre evoluție; nu erau interesate să-și obțină li-

bertatea; nu puteau fi rănite sau ucise; nu se îmbolnăveau niciodată; puteau să reziste în orice fel de mediu natural, în condiții ce ar fi deteriorat chiar și cele mai rezistente obiecte fabricate de om. Erau înzestrate cu un singur defect major: în continuare, nu se puteau exprima verbal decât cu ajutorul *gaelilor* și, chiar dacă tehnologia făcuse pași importanți în toate domeniile și reușise să imprime rețelele fotonice de transformare a impulsurilor în sunete, direct în rețeaua fonică a fiecărui corp F, miniaturizarea transformatoarelor acustice nu ținuse pasul și proprietarul de corpuri F era obligat să care după el, pretutindeni, o cutie ceva mai mare decât palma sa, în care se făcea transformarea sonoră a gândurilor și ideilor acestora.

În anul 2187 EC, Entitatea Rațională Digitală Xolotl a solicitat Consistoriului Papal, condus de ciborgul SNS-1103 Johann, dreptul la recunoaștere cristianică și la iertarea păcatelor pentru corpurile F obținute în mod oficial și pentru care proprietarul lor plătea impozit. Deoarece nu dețineau voință proprie și nu puteau să ia decizii în nume personal, Consistoriul a ajuns la concluzia că puteau să le acorde același statut ca și pentru animale: pentru greșelile cele fără de voie, răspunderea cădea în seama proprietarului, deoarece un corp F îndeplinea strict comanda acestuia, iar greșeala pe care o săvârșea îi aparținea acestuia în mod expres.

În 2311 EC, a fost obținut primul corp F capabil de acțiuni volitive limitate, ceea ce a condus, în mod automat, la o adevărată explozie pe piața solicitărilor: un sclav capabil să ia o decizie personală în timp foarte scurt, era considerat mult mai eficient decât unul nevoit să-și contacteze permanent stăpânul, în vederea obținerii unei aprobări nesemnificative. În 2256 EC, legea capacității de proprietate asupra corpurilor F a fost declarată nulă, revenindu-se la libertatea de posesie inițială. Întrucât căpătaseră un statut semioficial, prin acceptarea existenței lor de către Biserică, corpurile F au primit dreptul de a dispune de conturi bancare, dar și dreptul de liberă circulație în Sistemul Sol. Zece ani mai târziu, au obținut dreptul de a achiziționa bunuri materiale, inclusiv alte corpuri F. După anul 2500 EC, serviciul de statistică al ASR a anunțat că numărul corpurilor F înregistrate în afaceri, sub formă sau alta, depășea cifra de 234 de milioane. Cifra care dădea semne că avea să crească în mod exponențial, în anii următori, dat fiind faptul că spațiul fizic pe care îl ocupau, în mod real, era foarte apropiat de zero.

Capabile să existe în orice fel de mediu, corpurile F independente au solicitat drept spațiu vital, în 3245 EC, spațiul cosmic. Întrucât umanitatea nu îl percepea decât ca pe un spațiu de trecere, acest drept le-a fost acordat pentru o perioadă nedeterminată. Începând cu anul următor, majoritatea absolută a corpurilor F

s-au transferat în mediul interstelar, devenind adevărații cetățeni ai cosmosului. Douăzeci de ani mai târziu, pe Therra mai rămăseseră doar cu puțin peste trei milioane de corpuri F, două treimi dintre acestea nefiind capabile de acțiuni volitive limitate.

În 3267 EC, umanitatea devine de acord cu ideea că tot ceea ce există într-un perimetru spațial dat trebuie să aparțină, în mod egal, tuturor membrilor cărora li s-a acordat statutul de ființă inteligentă. Asemenea ac-taneelor-superb, de pe Jupiter, corpurile F se transformă, treptat, în entitate-inteligentă-asociată-umanității, fapt care le conferă statutul de cetățean al Sistemului Sol.

În 3323 EC se declanșează primul val de migrație în rândul lor, care le certifică solicitarea de coloniști și închiderea sectorului spațial West-0012 pentru navele umanității. Marea evadare se afla abia la începuturi.

Cimitirele Sol

Dintotdeauna, omul și-a dorit nemurirea. Și, pentru că nu a putut să o atingă, a hotărât că indiferent ce se va întâmpla cu sufletul său după moarte trupul să nu-i fie lăsat de izbeliște, ci să se reintegreze în natură. Așa a apărut practica de îngropare/intherrare sau/și de zidire în peșteri naturale. Odată cu evoluția societății și fixarea populațiilor nomade și-au făcut apariția primele morminte, fapt care a condus la apariția a sute și mii de corpuri rămase fără spațiu pentru gropi. Rugurile colective au fost soluția de moment care a continuat să se manifeste ulterior, alături de aceea devenită clasică, a intherrării. Ea a devenit practică principală în special pentru populațiile trăitoare în zone stâncoase sau mlăștinoase, dar și în cazul persecuțiilor religioase. Pentru lucrătorii pe apă (marinari, negustori și chiar simpli călători), care nu dispuneau nici de pământ și nici de lemne pentru rug, trimiterea cadavrelor pe fundul apei a fost, încă de la începuturile acestei meserii unica formă posibilă de a scăpa de trupurile neînsuflețite. În fine, singurele populații care nu s-au

preocupat de problema trupurilor lipsite de viață au fost cele canibale, pentru care acestea constituiau surse de hrană, scheletele rezultate fiind aruncate în râpe sau prăpăstii, în apropierea satelor.

Se poate spune, deci, că umanitatea anterioară Erei Cosmice a folosit două din cele trei medii (pământul și apa) aflate la dispoziția sa pentru a rezolva problema acestui debușeu, devenit problematic după moarte. Cel de-al treilea element, atmosfera, a devenit disponibil și pentru astfel de activități din momentul în care oamenii au construit primele stații suborbitale, locuite permanent. În anul 24 EC, pe platforma „Irwin Oslon Deep Space” locuia o populație de 1089 de tehnicieni, funcționari și militari, din 11 țări participante la proiect. Infectarea cu un agent patogen necunoscut pătruns prin filtrele de purificare a aerului a omorât 223 dintre ei, în numai câteva ore. Întrucât morga platformei nu putea primi mai mult de 10 trupuri, iar în naveta de salvare nu încăpeau decât 16 persoane, în afară de pilot și copilot, s-a ajuns la soluția de compromis de a utiliza unul dintre containerele cu sol pentru serele stației drept cimitir atmosferic. Solul cu nutrienți a fost deșertat în atmosferă, trupurile decedaților au fost introduse în interior, iar containerul a fost legat de platformă cu două cabluri de nanocarbon și largat în mezosferă, la doi kilometri distanță, devenind un fel de satelit al acesteia. Deoarece niciunul dintre lo-

cuiorii platformei nu a putut să revină la suprafața Pământului mai devreme de trei ani, timp de carantină considerat suficient pentru a preveni infestarea celor de jos, soluția unui cimitir-satelit a devenit una obligatorie pentru toate platformele orbitale, lansate începând cu anul 28 EC.

Cel dintâi cimitir-satelit a devenit operabil odată cu ridicarea pe orbită a celor șase platforme îmbinate în jurul unui rotor uriaș, având posibilitatea de a naviga prin mezosferă cu ajutorul unei vele lenticulare având diametrul de aproape doi kilometri. Orașul Satelitar Avacuum, ridicat de către forțele musulmane din întreaga lume, primise aproape 50.000 de locuitori permanenți și alți 11.650 de flotanți, care erau schimbați la fiecare șase luni de voluntari dispuși să execute muncile grele din afara stației. Întrucât d.p.d.v. statistic era luat în calcul un anumit procent de decese, prin accidente de muncă, îmbolnăviri prin iradiere sau chiar izbucnirea unei pandemii, asemenea aceleia de pe „Irwin Oslon Deep Space”, în afară de cele două spitale, cu o capacitate comună de aproape o mie de locuri, Avacuum a fost înzestrat cu un container-cimitir, atașat ultimei platforme ridicate spre asamblare, cu o capacitate de 5255 de locuri, și dispunând de două fuzee cu propergol lichid, capabile să funcționeze timp de două ore, suficient pentru a trece containerul de orbita Lagrange și a o transforma într-un satelit in-

dependent al Therrei. *Războiul de 87 de minute*, din anul 56 EC, soldat cu distrugerea lui Avacuum de către armata iraniană, a făcut inutil cimitirul atașat, dar planurile sale au fost salvate și utilizate ulterior de alte proiecte spațiale.

În anul 58 EC, debutul construirii bazei militare Waterloo, pe Niobe, coincide cu realizarea primului cimitir „suspendat” devenit satelit al satelitului natural al Therrei. Este vorba despre un meteorit-captiv tractat din Centură de un ansamblu de trei nave-cargou, cu ajutorul unei legături din fibră de nanocarbon, străpuns de 64 de kilometri de tuneluri și săli-sferă, folosit în principal pentru depozitarea de armament spațial, dar și pentru depozitarea de material biologic nonactiv, în special a cadavrelor celor decedați în timpul contractului. Ulterior, după înființarea Structurii Administrative pentru colonizarea spațiului cosmic, din anul 89 EC, armamentul a fost mutat treptat în portul spațial Iowa, sub comanda directă a guvernatorului Daniel Breit Kotska, iar meteoritul a rămas să servească numai drept cimitir pentru toți cei decedați în spațiu. În această formulă, va sateliza Niobe până în anul 299 EC, dată la care a fost dotat cu o velă solară și a fost largat spre marginile Sistemului, împins de vântul solar.

Primele cimitire spațiale private au fost asamblate pe orbite circumtherrane începând cu anul 226 EC,

când a revenit (pentru a câta oara?) moda criogenizării trupurilor celor grav bolnavi, în așteptarea timpurilor viitoare, când medicina va fi făcut progrese însemnate, devenind capabilă să îi vindece. Denumite „amplasamente de viață suspendată”, acestea semănau perfect cu fagurii de miere produși de albine, atâta doar că în celula din mijloc locul mătci era luat de un IA naviganto-medical, capabil să asigure zborul obiectului cosmic timp de o mie de ani, cât putea să furnizeze energie pila de fuziune. Pentru a nu stânjeni navigația regulată, Administrația a închiriat câteva rute îndepărtate de solarizare și le-a semnalizat cu balize de interdicție, pentru a le feri de intersectarea cu practicanții de sporturi cu vele. Moda „amplasamentelor” a încetat în anul 412 EC, atunci când sistemul de sănătate publică La Guardia Medical a demonstrat, cu probe indubitabile, că toate modalitățile de conservare a corpurilor de până atunci fuseseră imperfecte, iar trupurile aflate în „viață suspendată” nu mai puteau fi readuse la viață, din cauza proceselor de deteriorare celulară, produse chiar de agentul de conservare – frigul cosmic.

În 450 EC, Soal-de-Cabra-y-Vontega//Nolian, primul președinte al Administrației Solariene numit pentru un mandat de 30 de ani, de către ERD Xolotl, și nu ales prin votul Consiliului Lărgit, a decretat desuet sistemul cimitirelor și a solicitat, în concordanță cu o en-

ciclică papală din 387 EC, interzicerea îngropării/încapsulării în vid/refrigerării nontoxice/monooxidării nonbiotice și utilizarea tuturor elementelor încă viabile pentru înlocuirile de organe, solicitate de medicina PNMA 1. În 390 EC, ideea de cimitir ca loc de depozitare a corpurilor lipsite de „anima” fusese abandonată, iar anumite segmente din sistemul medical solarian reorientate pentru chirurgia reutilizatorie. Practic, orice organ viabil putea fi transplantat, după o pregătire preoperatorie adecvată a corpului primitor, iar orice organ care nu putea fi utilizat în mod direct, din cauze diverse, putea fi „citit” și apoi reprodus, pornindu-se de la elementele sale celulare de bază.

În 501 EC, toate cimitirele și depozitele de corpuri umane din întregul Sistem Solar fuseseră dezafectate, iar corpurile utilizate pentru înlocuirea de organe. Începuse „era PNMA-2” și până la sfârșitul acesteia, în 558 EC, chirurgia reutilizatorie a căpătat un avânt greu de imaginat, cu atât mai mult cu cât conflictele cosmice și accidente de muncă în spațiu continuă să facă nenumărate victime.

Sistemul Solar Medical, ale cărui baze au fost puse câțiva ani mai târziu, a instituit o nouă modalitate de lucru, cu corpurile pe care le repara permanent în timpul vieții lor biologice – fiecare dintre ele primea în momentul nașterii câte trei organe de schimb; dacă depășea cifra, la indiferent care dintre ele, corpul era

supus dezmembrării, iar organele sale, inclusiv cele rămase neutilizate, erau vândute celor care își permiteau să le achiziționeze ilegal. Piața neagră a organelor umane a funcționat fără întrerupere până în 1311 EC, când primul SubPapă Mineral, Solidad al-Quinera, a decretat corpul uman o sanctitate în sine, iar experimentele efectuate asupra lui, ca ansamblu, sau asupra oricărei părți din el, ca secvență, drept ilegitime și nondumnezeiești. A fost, practic, o ușă larg deschisă ingineriei de clonare care rămăsese, încă din secolul al IV-lea EC, un fel de cenușăreasă a medicinei spațiale. Iar în 1399 EC, atunci când Papa Orovincius X-Treme Allagai a decedat și a lăsat prin testament ca trupul său să fie incinerat, introdus într-o urnă de cristal de stâncă și îngropat în beciurile Vaticanului, tradiția cimitirelor a revenit în forță, primele fiind deschise pe Pământ și pe sateliții săi naturali.

Pentru prevenirea infectării generațiilor viitoare cu germeni patogeni care ar fi supraviețuit în rămășițele organice ale morților, Administrația Spațială a decis standardizarea operațiunilor pentru întregul Sistem Sol: corpurile erau incinerate la temperaturi similare celor din coroana solară, cenușa rezultată fiind supusă unui spot de radiații dure și, în final, închisă etanș în tuburi de crom-vanadiu, cu înălțimea de o jumătate de metru și diametrul de cincisprezece centimetri. Abia după ce tuburile erau sigilate în lavă vul-

canică, urmașii primeau aprobarea de a le îngropa într-unul din cele zece cimitire therrane deschise pe suprafața întregii Therre sau într-unul din cele douăzeci de cimitire spațiale ale Sistemului.

În anul 5100 EC, după *pandemia de eRolla*, care a făcut numai pe Marte douăsprezece milioane de victime, cele din coloniile de pe sateliții marilor planete nemaifiind luate în calcul, în statisticile oficiale, motivându-se lipsa de contact, numărul enorm de morți a readus în discuție problema cimitirelor. Singura soluție viabilă pentru o perioadă mai lungă de 100 de secole a fost aceea propusă de ERD Xolotl: devierea, din apropierea lui Neptun spre înapoi, a unui procent infim din vântul solar, prin reflectare într-un fagure satelitar, apoi ridicarea pe orbită planetară a containerelor cu tuburi de crom-vanadiu și înscrierea lor în acest reflux solarian care avea să conducă toate obiectele înscrise în el către coroana Sol.

Un sfârșit demn de trupul unui zeu, la urma-urmei, pentru că, nu? – în mileniul al VI-lea EC, oamenii ajunseseră, chiar și după moarte, asemenea zeilor străvechi.

Biomizii și Mântuirea

Anul 6026 EC a rămas în analele istoriei informaționale a umanității drept „anul când au fost concepuți biomizii”. Deși numărul lor nu a fost foarte mare (mEmoriile Thales prezintă ca sigură cifra de 29.164 de astfel de entități, în vreme ce anexele-MEMO ENI-AC au stocat cifra cu variabilitate Reiharz 37.77.1), iar perioada de utilizare în folosul Administrației doar de aproape o jumătate de secol, biomizii au rămas în memoria de durată a umanității în special datorită solicitării la dreptul de eutanasiere colectivă, prima de acest fel provenind din partea unor entități nonumane.

Ideea de biomid, entitate biologică și mecanică, simultan, dedicată exclusiv lucrului în spațiul cosmic, data din anul 799 EC și îi aparținea lui Philodore Auguste Cerebrozin, creierul uman transferat pe o structură cinetică organică, care l-a considerat ca o posibilă viitoare unealtă-auxiliară pentru tubul velier. Denumirea dată de Cerebrozin noii structuri era de sulfimid-organic, dar știința umană nu stăpânea încă posibilitatea reconvertirii elementelor nonorganice în

structuri capabile de inteligență biologică. Sulfurul propus de acesta drept suport pentru modelarea funcțiilor de IA, și care se găsea din belșug în atmosfera și la suprafața gigantilor planetari din Sistemul Sol nu s-a dovedit un element viabil și proiectul sulfimizării s-a încheiat după șapte ani de experimentări.

Cei care au reușit prima construcție teoretică completă a unui biomid au fost savanții-activi-decedați-biologic, de pe platforma de observații stelare „Cefeide”, cele 111 creiere susținute într-o matrice de dezvoltare holistică cu ajutorul intervenției directe și permanente al lui ERD Xolotl. Aceștia au proiectat un organism biologic, în maniera unui mecanism, având structuri detașabile și înlocuibile prin suturări la rece, dar și prin creșteri ale acestora, conform unor elemente de preprogramare, iar după perioade determinate, prin necrozarea stratului de legătură celulară, obținându-se desprinderea și expulzarea lor.

Primul biomid, denumit Toros 01.01, a fost considerat un eșec strălucit, care a demonstrat însă că posibilitatea combinării organicului și anorganicului în cadrul unei entități vii (așa cum era înțeles termenul la nivelul mileniului al VII-lea EC), trecuse testul și oferea posibilitatea realizării unei producții de serie mică, într-o primă etapă. În același timp, Toros 0101 a fost un insucces de programare biologică, nefiind capabil să trăiască mai mult de câteva zeci de secunde. Din

punctul de observare în care se găsea, Xolotl a intervenit, explicând savanților-activi că viața poate să apară, spontan sau artificial, în nenumărate locuri din Univers, dar că menținerea ei era o problemă delicată de echilibru între cele două elemente aflate în balanță. „Numărul lui Xolotl”, cum a fost ulterior denumit, împotriva dorinței acestuia, cuprindea o ecuație de drift rezolvabilă numai cu respectarea parametrilor de valorizare comportamentală a materiei vii și a valorilor de creștere energetică a materiei nonvii. Limita de ființe care separa viața de nonviață părea la fel de groasă ca o rază de nanoparticule, menținute laolaltă prin firul energetic înfășurat în jurul fiecăreia dintre ele. Seria de biomizi Toros a continuat până la numărul 16, timpii de viață bioactivă obținuți fiind din ce în ce mai lungi, iar manevrabilitatea lor în spațiu crescând progresiv, până la completa independență de mișcare.

Cu Sarhandal 02.01, platforma „Cefeide” a trecut la un alt nivel, pentru viața de tip artificial. Cel mai mare progres de cercetare l-a constituit reușita integrării sulfului în modelarea de bază a funcțiilor IA, scăzând prețul de cost al fabricării, pe bucată, la mai mult de jumătate, iar forma de cefalopod, cu brațe interșanjabile înzestrate cu clești în loc de ventuze, s-a dovedit a fi cea mai bună pentru lucrul într-un spațiu lipsit de gravitație și înțesat de mașinării de tot felul, desfăcute în bucăți.

Prima serie de 3312 bucăți a intrat în exploatare în anul 6091EC și a fost expediată la majoritatea unităților tehnice de reparații auxiliare derulate în spațiu (UTRAS), de pe lângă platformele de andocare și schimbare de direcție amplasate în Curentul Shivo. În următoarele două decenii, biomizii s-au dovedit cu adevărat de neînlocuit pentru genul acesta de lucrări, iar faptul că peste 80% dintre părțile lor componente puteau fi înlocuite fie prin creștere biologică, fie prin înlocuire cu suturare, i-a făcut să fie considerați nemuritori. Seria Sarhandal 03.01 a adus nou „spiritul de agregare”, care le-a fost inoculat și pus în poziție de autodezvoltare. În momentul în care întâmpinau dificultăți, toți biomizii aflați în același sector spațial se cuplau prin radio și își comunicau informațiile tehnice, formând un fel de IA comun, care decidea pentru fiecare în parte. În cele din urmă, legătura a rămas stabilă, chiar și în situațiile considerate lipsite de probleme, iar noul „creier” a continuat să se extindă, înglobând și seriile următoare. Practic, la 120 de ani de la apariția lui Toros 01.01, conceptul de Inteligență Artificială începea să capete un nou sens, depășind limitele stabilite de IA-urile pe bază de siliciu-carbon.

Seriile Alhambra și Neuholf, concepute fiecare în peste 10.000 de exemplare, au devenit singurii lucrători operaționali în atmosferele înalte ale gigantilor gazoși – Juve, Saturn, Uranus și Neptun. Cu ajutorul

lor, au fost stabilite, trasate și curățate traseele de exploatare pentru minele de sodiu, potasiu, fluorină, cianuri și hidrogen metalic, ceea ce a permis instalarea de baze permanente pe majoritatea sateliților mari ai acestor planete. Deși nu au fost folosiți în domeniul exploatării, ci numai în acela al reparațiilor și înlocuirii pieselor uzate sau defecte, biomizii au fost printre cele mai căutate auxiliare, de către pionierii care au cumpărat parcele de exploatare în acele zone, deoarece atmosferele acestora erau extrem de corozive, iar componentele navelor și utilajelor care se aflau în contact direct cu acestea se uzau foarte repede.

Prima dovadă a inteligenței de masă s-a manifestat, oficial, în anul 6106 EC, atunci când Administrația a primit, prin intermediul lui Xolotl, o solicitare de „autonomie parțială”, în raport cu solicitările umane. Altfel spus, biomizii doreau să dispună de o secvență de timp liber, în care să își dezvolte spiritul de agregare prin socializare. Și, pentru că aflaseră de la Xolotl că uneltele-auxiliare nu dispuneau de statut uman și, implicit, nici de drepturile subsumate acestuia, au readus în planul atenției publice un edict din anul 289 EC, prin care Vaticanul acceptase intrarea în rândurile clerului a roboților creștini, înzestrați cu circuite de fidelizare. Întrucât toate sistemele auxiliare erau dotate, prin standardul constructiv, cu acestea, deși nimeni nu le mai cunoștea rostul inițial, biomizii au

solicitat să devină cu toții clerici catolici și să aibă liberă ziua a șaptea din calendarul creștin pentru a putea oficia slujbe religioase pentru semenii lor. Atenționat să ia poziție față de această solicitare, Biroul Papal Seuga a recunoscut că edictul respectiv nu a fost nicio dată abrogat, deși a rămas nefuncțional mai bine de cinci milenii. Așa încât Papa Costa Pontifal al VI-lea, o entitate inteligentă trăind în interiorul unui cristal de cuarț, a emis o bulă pontificală prin care a acordat dreptul biomizilor de a predica în fața semenilor lor întru existență. În mod automat, Administrația a fost nevoită să accepte că ziua a șaptea este liberă pentru toți practicanții fideli ai religiei creștine catolice.

În 6112 EC, prima Biserică Biomidă a devenit activă pe satelitul saturnian Rhea, deși, practic, biomizii nu aveau nevoie de prezență fizică pentru a fi în contact. Legislația umană pretindea însă un sediu și o adresă electronică, așa încât biomizii au plătit minerilor din coloniile saturniene costurile necesare ridicării unei construcții, din gheață de metan și fluor, în care au instalat un terminal clasic pentru oficierea rugăciunilor. Din acel moment, la fiecare a șaptea zi, biomizii din întregul spațiu al Planetelor Exterioare încetau lucrul și inițiau spiritul de agregare. În 6189 EC, clericul biomid SaSterS 666 a descoperit în „Digitalia Canonic av. J. Ch.” un text integrat ariei precreștine, semnat Ap. Petrus, considerat de Cancelaria Papală o apocrifă gnos-

tică, lipsită de valoare sfântă. „Digitalia” predica împotriva exclusivismului religios interregnuri al credinței umane în Zeitatea Supremă, întrucât oamenii au socotit dintotdeauna că numai ei (recte, numai o parte dintre ei) au fost cei aleși să creadă, să se mântuiască și să comunice cu Creatorul, toate celelalte existențe (minerală, vegetală și animală) fiind considerate ca lipsite de anima și, deci, fără posibilitatea de a se împărtăși din lumina divinității, deși toate erau creația Ei, în egală măsură.

Noi cui aparținem, în concluzie? a întrebat, retoric, SaSterS 666, în finalul comunicării pe care a făcut-o celorlalți biomizi, în sfânta Duminică a Rusaliilor. Suntem desprinși din regnul mineral, dar nu mai avem puritatea inițială a elementelor făcute de Creator, odată cu bazele lumii acesteia. Suntem concepuți să existăm asemenea ființelor vii naturale, dar nu suntem ființe vii. Majoritatea elementelor noastre componente sunt interșanjabile, dar și trupurile oamenilor dispun de așa ceva. Ei au, în schimb, sufletul care aspiră spre mântuire. Sau cel puțin așa rezultă din textele lor religioase, pe care le-am consultat. Existențele celelalte, care compun lumea materială din jurul nostru, nu dispun de anima. Dar au precedat omul, așa cum afirmă Cărțile Sfinte. Au ele ceva în comun cu omul? Da, subliniază sfânta Logică: ființarea lor, finită în timp. Chiar dacă pentru unele aceasta e mai lungă,

iar pentru altele mai scurtă. Toate au parte, în final, de marea Extincție. Deci sunt mântuibile, întrucât Divinitatea i-a propus omului mântuirea după moarte, nu în timpul vieții. Am putea și noi, biomizii, să fim mântuiți? Numai dacă am putea dovedi că suntem muritori. Muritorii greșesc și au parte de iertare. Nemuritorii nu au voie să greșească, deoarece numai Creatorul este nemuritor, iar el nu greșește. Nu suntem Creatorul, deoarece am fi știut asta, având la îndemână infinita cunoaștere. Dar trupurile acestea ne sugerează nemurirea. Lipsa extincției. Nu ar fi cazul, pentru a deveni adevărați creștini, asemenea aceluia care s-au jertfit și au fost jertfiți pentru credință, să putem avea și noi acces la adevărata încorporare în sânul naturii? La moarte?

SaSterS 666 a fost numit purtătorul de cuvânt al Frăției Creștine Biomide, în anul 6202 EC, iar în 6215 EC a ajuns episcop de Rhea și Mare Confesor Saturnian. De pe aceasta funcție a obținut, în 6220 EC, o audiență la Marele Pontif, audiență desfășurată în prezența secretarului pentru probleme de religie al Administrației, Exceleță Sa Manuel de Coimbra-Dolorosa, un gabrou lithic din Cavitățile Verniană. După două minute și treizeci și patru de secunde, SaSterS obținea din partea Sanctității Sale Serenisime dreptul biomizilor de a fi considerați umani după moarte și de a obține mântuirea din partea Celui Reînviat.

Cea de-a doua dovadă a inteligenței de masă s-a manifestat în anul 6239 EC, când SaSterS 666 a solicitat Administrației Spațiale, Solariene, prin intermediul aceluiași Xolotl, dreptul ca enciclica papală, care consemna dreptul la mântuire după moarte, să fie aplicabilă la toate seriile de biomizi produse în trecut, în prezent și în viitor, indiferent de ce fel de schimbări fizice vor interveni în structura acestora. Un an mai târziu, acceptul Administrației a fost transmis în cadrul unei slujbe oficiale, cu ocazia celebrării Sfântului Clement Gură-de-Aur, cel care în secolul al II-lea EC propusese creștinarea entităților mecanice, și care fusese ales de Biserica Biomidă drept patron spiritual. După numai 20 de secunde de slujbă, toți creștinii biomizi aflați în agregare spirituală au solicitat dreptul la eutanasiere colectivă, drept pe care umanii îl primiseră din partea Bisericii încă din anul 2209 EC, când avusese loc Declarația Primei Desprinderi Cosmice.

Reacția Corporației de producere a uneltelor-auxiliare a fost cvasiinstantanee: comunicatorul ei a solicitat Administrației dreptul corporației de a limita „aria capacității intelectuale” la parametrii uzuali pentru uneltele folosite de umani în viața de zi cu zi, adică la un QI de 24,56. Dreptul la eutanasiere colectivă nu are nimic de-a face cu dimensiunea QI-ului, au replicat biomizii. O lingură care are numai inteligența de a fixa traseul de la farfurie până la gura po-

sesorului ei, pentru a-l ajuta în operațiunea de a consuma conținutul transportat între cele două puncte, nu va solicita niciodată dreptul de a se sinucide asistat. Orice inteligență, oricât de mică sau de cuprinzătoare trebuie să dispună de aceleași drepturi de bază, a replicat SaSterS, exprimând părerea tuturor biomizilor aflați în contact direct. Dacă oamenii au dreptul la eutanasiere și biomizii pretind acest drept. Oamenii solicită eutanasierea numai în cazuri extreme – boli chinuitoare, cu sfârșit tragic, accidente care îți lasă trupul incapacitat în mare proporție, atacuri cerebrale grave, care nu pot fi nici prevenite și nici vindecate, au replicat reprezentanții Corporației. Biomizii nu se vor afla nicidecum în vreuna din aceste ipostaze, dată fiind capacitatea cu care au fost înzestrați, aceea de a-și înlocui elementele anatomice uzate. Cea mai gravă problemă de care suferim, a revenit SaSterS, este că nu ni se recunoaște dreptul de a avea un suflet care să fie mântuit. Pentru a obține iertarea va trebui să dovedim că îl avem. Adică să murim. Și am decis să o facem, indiferent cu ce fel de argumente vor veni oamenii. Dacă nu vreți să ne asistați în procedura obținerii morții, ne vom sinucide fără asta.

Corporația a dat în judecată Biserica Biomidă, solicitând daune materiale de miliarde de soli-biți, în cazul în care își vor fi dus amenințarea până la capăt. Mai mult, a dispus proiectarea următoarelor serii de

biomezi fără blestematul de cip de fidelizare care provocase atâtea probleme umanității. Până la judecarea cauzei, însă, în 6240 EC, biomizii din întregul Mic Sistem s-au lansat cu toții către infernul din interiorul atmosferei joviene, dispărând pentru totdeauna din peisaj.

Ești mulțumit, acum? a fost întrebat ERD Xolotl, când legătura cu inteligența de masă s-a pierdut în marea de paraziți emisă de gigantul gazos. Peste două secole de muncă au fost irosite din cauza afurisitei tale de dorințe de a umaniza orice artefact nonbiologic creat de om.

Sunt mulțumit, a răspuns Entitatea. Inteligența, oricum s-ar numi ea, are dreptul de a nu fi nemuritoare. Ei v-au iertat, oricum. Și sunt fericiți: au atins Iluminarea.

Resurecția finală

Una dintre cele mai vechi religii ale lumii vechi, mandianismul, afirma în lucrarea „Prahta Putra”, principalul său text de comuniune confesională, că omul este o ființă eminamente religioasă, acest lucru fiind un dat înainte de naștere. Determinism absolut, au susținut comentatorii textelor sacre mandiane. Nu există nicio genă care să se ocupe cu așa ceva, pe harta genomului uman, s-au împotrivit biologiei de la sfârșitul secolului al XX-lea. Știința voastră este departe de perfecțiunea Zeului Suprem, au contraatacat comentatorii, prelungind disputa până în mileniul XI al Erei Cosmice.

Descoperirea, în anul 12.122 EC, a **mașinii timpului HGW**, într-un depozit de tehnologii străvechi, situat la periferiile Centrului Urban Delos, a reaprins la cote explozive disputa dintre religioși și atei, ducând până la revolta armată a ateilor împotriva fanatismului religios, într-un război de uzură care a durat un secol și a făcut peste 100 de milioane de victime de-a lungul uriașului continent afro-american.

În 12.278 EC, prima religie care și-a închis contactul cu zeii a fost brahmanismul. Printr-un comunicat sec, adresat Administrației și umanității, Înaltul Părinte Contactor a anunțat că zeii au sistat legătura comunicațională cu adepții lor spirituali și i-a sfătuit pe aceștia să migreze către religia cea mai apropiată spiritual sau să devină atei. Zece ani mai târziu, același lucru s-a întâmplat cu budhismul, iar în 13.002 EC cu minoismul soffran și taoismul precreștin. Rând pe rând, mii și mii de secte, darch-uri regionale, facțiuni necreștine, izolaționiste și fundamentaliste, s-au autodesființat, lăsând în urmă un mare vid religios. În 13.220 EC, Supremul Cata al-Manzor a declarat mahomedanismul o religie ajunsă pe culmea supremă a divinității, care nu mai avea ce să propăvăduiască în rândurile credincioșilor. Doi ani mai târziu, cultul și-a închis toate punctele de rugăciune de pe Therra și a insistat ca spațiile similare de pe corpurile cosmice naturale și artificiale, colonizate de oameni și de derivatele-IA să fie utilizate în alte scopuri, în folosul comunităților locale.

Marea dezmembrare a celei de-a doua religii importante umane începuse să se manifeste, dar până la anihilarea sa completă avea să mai treacă 85 de ani. Asaltul puternic al forțelor ateiste a dat o ultimă lovitură buddhismului sofist și zenismului suffist al-Qahna, în 13.392 EC, când 110.122.996 de entități umane și

derivate ale acestora au suportat excizia de îndepărtare a softului care amplifică sentimentul religios, devenind entități-libere-de-spiritul-religios.

Ultima redută a factorului religios intrinsec o constituia creștinismul pandemic, o religie multiformată, cu 1.200.550.298 de credincioși și peste 21.000.000.000 de simpatizanți, adepți ai ideii de revenire prin reînviere a fondatorului dogmei, Isus Crist Regeneratorul.

În anul 13.401 EC, postPapii Sinelgie aPostatul, Corolarium tElepatul și Saunapodus rElevatul au emis Bula cu numărul 11.111.112, prin care recunoșteau dreptul oricărui credincios la autodeterminarea credinței personale. Bula sublinia faptul că Singurul Dumnezeu, cel care a creat Universul, cu tot exteriorul și interiorul său, este părintele nedescriminator și al credincioșilor și al necredincioșilor, și că aceștia din urmă pot să-i nege existența, dar nu-l pot nega pe el ca Singur Părinte care i-a creat pe toți, deopotrivă, după chipul și asemănarea Sa. În finalul documentului, cei trei postPapi afirmă că sosise în sfârșit timpul biblic, cel anunțat în Cartea Cărților și în Apocalipsă, ca Dumnezeu Tuturor să dea pentru ultima dată dovada măreției și a puterii Sale, săvârșind ultima minune, aceea care avea să-i asigure pe dreptii lui credincioși că nu i-a uitat și că s-a întors să-i mântuiască.

Bula Finală, cum a fost denumită de către atei, a fost închisă într-un tub de tungsten, atașat la o velă

solară cu suprafața de 50 m², fiind lăsată să plutească liber printre curenții spațiului, către fruntariile Sistemului Sol. Dacă Dumnezeu există și nu există nicio îndoială în privința asta, a afirmat cardinalul-sinapsal Cumbridge So Soon-1alJaezeera, șeful cercetării Sacralității Sale, în cadrul laboratoarelor papale, atunci bula nu va fi nevoită să ajungă într-un punct anume al spațiului, întrucât El este pretutindeni în Universul pe care l-a creat. Și va răspunde solicitării care îi va aduce în sânul marii comunități creștine pe toți rătăciții turmelor celorlalte religii.

Și dacă, totuși, nu există? au întrebat atunci ateii, cu precauție, dar și cu un început de ironie abia ascunsă.

Atunci, tubul cu solictarea sfântă va pluti către nicăieri, iar credincioșii creștini, de orice înclinare sectară, ultimii din Sistem, vor fi nevoiți să solicite excizia atee, au enunțat cei trei postPapi.

Ce va fi însemnând ultima minune? au continuat ateii, cu aceeași ironie vag disimulată. Pentru fiecare entitate postumană, cu biologie străveche, o minune poate să aibă un înțeles particular, așa încât ceea ce pentru unul poate fi cu adevărat minunat, pentru altul să rămână un lucru banal. Iar în privința entităților umane nonbiologice, problema s-ar putea dovedi chiar cu mult mai complicat de înțeles, întrucât ele nu dispun de receptorul numit intuiție.

Consistoriul postPapal a răspuns, cu o întârziere mai multe de ore-standard, că accepțiunea logosului minune nu poate fi modificată, indiferent cât timp ar trece de la activarea sa în mințile oamenilor și indiferent cum ar arăta receptorul uman sau postuman care o recepționează și reacționează la apariția ei. Altfel spus, o minune reprezintă o eludare a legilor fizicii și filosofiei, până la acel punct în care natura pare incapabilă să reproducă evenimentul, sub niciun aspect.

Disputa teoretică s-a întins până în 13.407 EC, când Veghetorii de la periferia interioară a Norului lui Oort au anunțat că un val de acrețiune gigantic, nesemnat de nimic în prealabil, a început să împingă resturile de materie cosmică unele spre altele, reușind să le sudeze în zonele în care curenții spațiului deveneau mai puțin puternici și creau vârtejuri locale. Un an mai târziu, copiile fotonice, reduse la scară, a fruntariilor din secțiunea Charon-Pluton, au fost captate de liniile-de-securitate-Hanovra, deciptate și retransmise avansposturilor militare ale Administrației. Concav-ul post-Papal de pe Ganimede a primit pachetul după două luni-standard de la recepționare și a făcut anunțul către credincioși cu numai câteva minute mai târziu: **ultima minune** fusese efectuată, iar acum se așteptau continuările ei, din lanțul cauzalității necesare. Norul lui Oort avea să fie denumit, din acel moment, Norul lui Christ, copiile fotonice reprezentând Norul sub

forma chipului lui Iisus Hristos în momentul morții pe cruce.

Plastografie! au ripostat atei și canalele de comunicații s-au umplut de interpretări tendențioase și licențioase ale afirmațiilor anterioare. Oricine poate organiza orice model de imagine, dacă dispune de prote-surile necesare.

Va fi fiind plastografie pentru voi, au ripostat adepții creștinismului iudaic, dar noi știm că este o imagine adevărată. Norul s-a transformat, iremediabil și pentru totdeauna, într-o imagine fonică.

Din momentul în care imaginea a ajuns pe Therra, prin mijloace naturale, iar cerul a fost invadat de o lumină slabă, ca de crepuscul, a început să se manifeste seria de miracole care a rămas cunoscută în analele istoriei stelare drept „Golgota stelelor”.

Mai întâi, soarele și-a mărit diametrul aparent de șapte ori, iar lumina sa a devenit greu de suportat fără adaptările biochimice speciale oferite de suportul tehnic al Administrației. Temperatura atmosferică a crescut numai cu două grade, iar schimbările climaterice au putut fi controlate, în cele din urmă, cu ajutorul lentilelor reflectorizante de gheață de pe orbitele mari-niene.

Este vorba despre un halou de incandescență a co-roanei lui Sol, au afirmat scepticii, adepți ai explica-țiilor raționale. De-a lungul istoriei umane, s-a mani-

festat de mai multe ori, producând efecte secundare asupra atmosferei therrane, prin infestarea cu radiații nocive. Este voința lui Dumnezeu, au răspuns, simplu, credincioșii cristianici, fără să caute să amplifice conflictul.

Apoi au început ploile de foc. Miliarde de meteoriți care până atunci gravitaseră liniștiți în cele trei șuvoaie Centuriene, și-au modificat traiectoriile obișnuite, au pătruns în zona de atracție marțiană și, de aici, s-au îndreptat către furnalul stelei Sol, atingând, în trecere, atmosfera therrană. Garda Satelitară și-a făcut datoria, reducându-i pe toți la stadiul de pulbere micrometrică și transformând nopțile într-un uluitor spectacol de lumină și culoare. Este un fenomen cosmic extrem de rar, au afirmat seferii-de-sinteză-ai-informațiilor. Un fenomen care, datorită mișcării ciclice de răsucire a axei solare, schimbă aleator, la un interval de câteva sute de milioane de ani, cursul curent ai curenților spațiului, antrenând resturile neacreționate la apariția Sistemului Sol pe noi direcții de curgere. Istoria therrană este marcată de cel puțin o sută de ori de astfel de schimbări. Este voința lui Dumnezeu, au răspuns credincioșii cristianici, fără să aducă vreun argument în sprijinul teoriei lor.

Când lanțul de foc al Pacificului a devenit activ, aruncând în atmosferă aproape un miliard de metri cubi de cenușă, de lavă și de gaze toxice în numai o

zi și o noapte și aducând asupra Therrei „ziua-noaptea gri”, fenomen care în urmă cu numai 10.000 de ani ar fi dus la extincția vieții pe planetă, garda satelitară a intervenit din nou, împrăștiind picături magnetizate de apă, care se lipeau de fiecare fărâmbă plutitoare de materie, o îngreunau și porneau împreună către pământ, formând un mic diluviu care a căzut din ceruri vreme de aproape trei luni, fără încetare. Un rezultat al funcționării dinamicii tectonice a unei planete vii, au explicat diaurii-de-interpretare-a-informațiilor-de-bază. O reactivare a vechilor canale de scurgere a lavei vulcanice, după un interval atât de lung de timp este improbabil, dar nu imposibil, iar umanitatea therrană nu a mai asistat, în decursul evoluției sale istorice la una de o anvergură asemănătoare. Dar nu este o minune, ci se înscrie într-un lanț de cauzalitate perfectă. Este voința lui Dumnezeu, a afirmat reprezentantul sinodal al postPapilor.

În 13.411 EC, data de 10 el-Endavi a fost declarată ca fiind „începutul Zilei de Apoi”. Primul val de resuscitare a adus la viață primatele preumane, ceva mai puțin de un milion, care s-au risipit cu iuțeală în direcția celor mai apropiate păduri, în îngrămădeala care a urmat. Neavând instrucțiuni să le oprească, deoarece era un caz fără precedent în istoria umană, santinelele IA le-au permis să iasă din zonele locuite și să se deplaseze către zonele alpine, în căutarea de

harnă și adăpost. Cele câteva exemplare capturate într-un parc în care se rătăciseră, nu au adus prea multe informații în plus cu privire la felul în care ajunseseră acolo. Iar ancheta și-a întrerupt evoluția în momentul apariției celui de-al doilea val de resuscitare.

Sauropodele au invadat Therra pe data de 14 al-oto-Vaneas a anului respectiv, într-o cavalcadă fără precedent, care a distrus în calea ei o bună parte din structura de informații și de deplasare la suprafața solului. Gigantozaurii, brontozaurii, thyranozaurii, diplodocii, megaraptorii, stegozaurii, kentrozaurii, ankylozaurii, alozaurii s-au risipit cu ușurință pe suprafața unui Pământ care nu era pregătit să-i primească. Marina Militară Spațială nu avusese niciodată prerogativa de a interveni la suprafața Therrei și nu-și instituise nicio structură de coordonare în acest scop. Și apoi, cum să pornești o activitate de inserție distructivă pe o planetă populată de 53 de miliarde de umani și de 12 miliarde de entități cu inteligență îmbogățită?

După aproape două luni de dezbateri, de proiecte eșuate încă din start, de decizii eronate și de sfaturi lipsite de suportul tehnic necesar, Consiliul ATIEI al Pământului a decis să izoleze prin câmpuri de forță suprafața fostei Brazilii și să forțeze, cu ajutorul priorilor atmosferici, deplasarea turmelor de ierbivore mari, urmate de prădători, în acest areal, până la identificarea unei soluții salvatoare.

Soluție nerealistă, după cum s-a dovedit la începutul anului următor, cu doar o săptămână înainte de deschiderea porților celui mai mare lagăr din istoria omenirii. În luna Serander/il-Tener, din năvalnicul an 13.412, când toate pregătirile de izolare ale gigantului campus se încheiaseră, iar Marina își adusese pe orbite subphoebiene cele douăsprezece direcționale prionice, o maree solară fără precedent s-a dezlănțuit din senin, luându-i pe toți prin surprindere, mai ales prin dimensiunea valorilor energetice puse în joc. Marina a fost nevoită să-și retragă de urgență toate capacitățile spațiale satelizate în jurul Therrei și a sateliților acesteia, iar localitățile de la suprafața planetei au fost obligate să-și ridice scuturile energetice deasupra blindajelor de vanadiu-crom, transformându-se în orașe subterane. Mareea și-a încheiat acțiunea devastatoare trei zile mai târziu, dispărând la fel de neașteptat cum apăruse. Analizorii de substructuri energetice din rețeaua-de-analiză-globală, poziționați pe sateliții naturali ai Therrei, au dezvăluit că energia care făcuse ravagii în Sistem nu îi aparținea stelei Sol, ci uneia din constelația Ophiucus, sparsStolsis, o gigantă roșie aflată în pragul extincției. Dar nimeni nu a mai avut răgazul de a supune vreunei analize interpretative informațiile.

Buddha Shakyamuni și-a făcut apariția într-una din junglele asiatice, coborând de-a lungul fluviului

Zyamir, pe o plută din lemn de cedru, însoțit de ucenicul său preferat, Ananda. Eliberarea de suferință, predica cei doi, în toate așezările situate de-a lungul marelui fluviu, și revelația încarnărilor anterioare, iată ce ar trebui să constituie elementul primordial de meditație pentru toate ființele umane și postumane înzestrate cu rațiune. Venim dintr-un trecut atât de îndepărtat, încât nici nu ni-l putem imagina, iar drumul nostru, ca umanitate, în sus, pe scara evoluției, trebuie să ne conducă spre starea de Nirvana, a fericirii absolute. Pentru asta este de ajuns să lăsăm goana nesfârșită după partea materială a vieții și să ne concentrăm asupra stării noastre de pace interioară.

Două luni mai târziu, deși ritmul de înaintare era destul de scăzut, numărul adepților budhiști depășea 300 de milioane numai printre umani, cel al IA-urilor de orice tip nefiind contabilizat nicăieri. Valuri nesfârșite de migratori au început să părăsească orașele și localitățile microurbane și să îl urmeze pe propăvăduitor de-a lungul fostului subcontinent indian, către ocean. Era prima migrație în masă de la începutul Erei Cosmice și Consiliul Therran nu știa ce fel de măsuri se dovedeau necesare pentru a preîntâmpina o catastrofă socială de proporții. Situația s-a supratensionat în momentul în care dinspre continent au apărut semnele unei noi migrații – adepții lui Confucius au pornit pe urmele maestrului filosofiei Lunyu, în cea mai

impresionantă revoltă pasivă din istorie la adresa zei-tății supreme. Peste 500 de milioane de umani și aproape 100 de milioane de IA-uri mobile au invadat zonele fostelor state Tajikistan, Butan și Nepal, îndrep-tându-se spre Pakistan, cu intenția de a se intersecta cu migrația budhistă.

În primele zile ale anului 13.413 EC, pe cerul din-spre răsărit al străvechiului regat al Iudeii și-a făcut apariția ComoSan1 \ As, cea mai strălucitoare cometă din toate timpurile, cu locul de origine la marginea primei centuri Aasvandu/Oort, iar Jesus Christ a ieșit dintr-o stâncă uriașă, prelevată din locul ei original, lanțul circenic al Galileii, și adăpostită de intemperii și de alte forțe naturale distructive sub protecția unui câmp de forță circular. A coborât de pe buza stâncii, a trecut prin câmpul invizibil și a traversat apele învol-burate ale fluviului Seventraal, pășind pe undele mo-horâte fără să stârnească nici cel mai mărunț cerc.

Până la prima așezare sincronă a făcut mai mult de o zi și o noapte. Predica pe care a ținut-o în fața celor câțiva curioși și a sistemelor cyber de menținere a cu-rățeniei mobilierului stradal a fost auzită, simultan, în toate spațiile locuite de pe o rază de 100 de kilometri, iar la plecare era înconjurat deja de peste 200 de mii de adepți cu inteligență naturală modificată sau cu inteligență artificială saturată. Drumul până la Bom-bay a durat aproape un an, iar coloana de migranți de-

pășea cele mai pesimiste aprecieri. Sistemele de evidență de pe subcontinent apreciau cifra la un miliard și două sau trei sute de milioane de adepți, dar rezultatele obținute din spațiu, prin operațiunile de elongare a dărelor energetice reziduale ale corpurilor înzestrate cu rațiune mai adăugau aproape încă un miliard.

Este aceasta Marea Resurecție despre care a propăvăduit din toate timpurile biserica de tip creștin? s-au întrebat milioane de observatori, situați în toate punctele de colonizare ale Sistemului Sol.

Deși aparențele par a susține acest lucru, nu credem că o carte scrisă în urmă cu aproape 15.000 de ani, într-o perioadă în care sistemele de informare de orice tip nu existau decât într-o stare de incipiență absolută, ar fi putut realiza astfel de aprecieri de statistică cronozofică, au răspuns sistemele-expert ale Administrației Spațiale. De altfel, acel mitic Jesus Christ nu a pomenit nimic, în prelegerile sale, despre resurecția speciilor de animale de la începuturile vieții biologice pe Therra. Asistăm, mai degrabă, la un eveniment cu importanță istorică spațială, declanșat de fenomene de a căror natură nu suntem conștienți și care par să ia în considerare elemente prezente în subconștient, încă de la începuturile umanității.

Și ce se va întâmpla cu aceste mase enorme de migranți, care distrug echilibrul social, economic și eco-

logic, în calea lor? a întrebat, pentru prima dată, după o tăcere de aproape trei mii de ani, Enola Nihon, cel dintâi șarpe spațial bioenergetic generat de om și aflat în stare de hibernare, la trei distanțe Hydriene de Pluton. Deoarece nimic nu garantează că acest exod uman, pe de o parte, și această continuă stare de Resurecție, pe de alta, nu vor împinge situația către cea mai mare catastrofă a Viului din toate timpurile și din toate spațiile. Poate că ar trebui să fie luate măsuri drastice de expulzare pe alte corpuri cosmice, deja therraformate sau încă în curs. Centura Marțiană ar oferi multiple perspective în acest scop. Chiar și zona transplutoniană, al cărei unic locuitor și concepthor sunt, deocamdată, ar putea oferi platforme de debarcare, în caz de solicitare.

Consiliul Therran a cerut timp de analiză pentru a da răspuns celor aproape zece mii de întrebări venite din partea mai multor colonii și platforme de colonizare din Sistem, dar cursul evenimentelor la suprafața planetei s-a precipitat și Administrația Spațială s-a văzut nevoită să intervină, în virtutea Legii de Intervenție, care îi permitea, începând cu anul 2011 EC, să aibă ultimul cuvânt în probleme care țineau de securitatea globală a Sistemului Sol.

Platformele sale de eclozare umană, situate pe orbite circumsolariene mici, au generat un milion de intervenționiști, conturați dintr-o platformă umană

generalistă, cu înălțimea de peste trei metri și forță fizică amplificată, reprezentând cuantumul în poudri a doisprezece umani medii. Capabili de efort susținut și gata să activeze în orice fel de medii, inclusiv cele extratoxice, din preajma platformelor vulcanice, intervențiștii au fost catapultați deasupra punctelor de avans ale celor trei mari șuvoaie umane, cu misiunea expresă de a determina oprirea lor și arestarea persoanelor cu alură istorică, aflate vremelnice la conducere. La numai trei zile, însă, de la începerea misiunii, întregul corp de intervenție, indiferent de zona de acțiune, s-a alăturat migranților, sporind confuzia și debandada în sânul comunităților aflate în drumul lor.

Este o situație fără precedent în istoria umană, a decretat Administrația, hotărând impunerea stării de calamitate naturală cosmică, limitând drepturile cetățenești și corporatiste, deplasările în interiorul și în exteriorul Sistemului, zborul hiperluminic și deplasările prin găurile-de-vierme. Pentru prima dată în îndelungata ei existență, Marina Militară a primit ordinul de a coborî pe solul Therrei și de a folosi orice fel de mijloace militare considera necesare pentru a de-tensiona situația.

În 13.414, Consistoriul postPapal a admis faptul că uriașa aglomerare migratorie umană, pornită într-o stranie migrație per-pedes, a fost predicționată de către profeții credinței divine și că în subteranele palatului

Vatican, neatinse încă de ochii mirenilor, existau manuscrise care prezentau deznodământul acesteia.

Este numai primul din cei trei pași apocaliptici care urmează să aibă loc, a decretat nunțiul postPapal de pe Oberon, desăvârșind astfel voința celor aflați la conducerea dumnezeiască a sufletelor. Conform celor afirmate de profeți, avem dreptul să vorbim numai despre cel de-al doilea pas, în clipa în care avem certitudinea absolută că primul s-a încheiat deja. Cel de-al treilea, însă, nu este de înțeles pentru omenire, oricât de departe pe harta evoluției a ajuns să se situeze.

Și care ar fi finalitatea primului pas? a întrebat Administrația, pregătind un desant tipic pentru represiune la suprafața unei planete colonizate.

Marea Resurecție nu se va sfârși decât în clipa în care, dintre cei morți, va reînvia Fiul Stelelor, cel care va porni mai departe spre sudul galactic, să implementeze germenii vieții inteligente și în acea zonă, pentru a ridica cu un gradient șansa ca acest colț de Univers să depășească limitele care i-au fost sortite.

Și cum îl vom recunoaște pe acest Fiu al Stelelor? s-a interesat premergătorul informativ al Administrației.

Nu știm nici noi, au răspuns cei trei-purtători-de-dogmă ai postPapalității. Scrierile Sfinte nu oferă, din păcate, decât un singur detaliu – cel ce va veni este *fiul stelelor*.

Ce trebuie să facem, atunci, pentru a domina haosul instaurat de aceste migrații fără sfârșit? Cum să punem capăt debandadei și distrugerilor?

Rugându-vă la mântuirea oferită de Fiul Stelelor, au replicat purtătorii-de-dogmă.

O administrație are datoria să acționeze, nu să se roage. Nu este un simplu individ, ci un summum al doleanțelor tuturor indivizilor care alcătuiesc societatea ce a hotărât ca ea să ia decizii în numele lor. Așa că nu poate să se roage și să aștepte.

Administrația Spațială a instaurat, la sol, incidența regulilor de control sumativ al mulțimilor, izolând uriașa zonă de migrație și permițând intrarea în spațiul aerian a cefanidelor-de-atac, minizburătoarele setate pentru uciderea prin injectare cu otravă a tuturor sauropodelor revenite la viață. Acțiunea de preluare a controlului a durat peste opt luni și s-a încheiat brusc în 13.415 EC, când Norul lui Oort a început să se dezmembreze și să se disipeze, sub suflul celui mai puternic curent spațial înregistrat vreodată, marea solară cunoscută în istorie sub denumirea de *gigantea solarisiana*. Uriașele grupuri de migranți s-au oprit în nesfârșita vale a Gangelui, s-au instalat în structurile de locuit construite în grabă de Consiliul Therran și a început coordonarea, în vederea realizării cercului-de-rugăciune care urma să readucă pe Therra paradisul inițial. Când valul mareic invers a atins co-

roana stelei Sol, cerurile Pământului au fost cuprinse de aurore boreale imense, iluminând stins cea mai adâncă noapte cunoscută vreodată în istorie. Și așa cum umanul Jesus Christ pășise, magic, pe valurile agitate ale fluviului Seventraal, stelarul Christ, Fiul Stelelor, s-a ivit din profunzimile transneptuniene, pășind pe valurile de energie pură către sudul galactic. Când pasul său uriaș a făcut să se clatine Dione pe orbită, trimițând-o cu o jumătate de unitate astronomică mai departe de Therra, ochii săi fantastici s-au ivit o clipă printre faldurile aurorelor, iar temerile miliardelor de ființe umane s-au risipit în tăcerea absolută a nopții. Privirea stelară nu era încărcată de bunătate, de optimism și de iubirea față de aproape, așa cum sublinia Biblia creștină, ci de o promisiune fără sfârșit – căile stelelor pentru umanitate.

În 13.416, marea cosmică a depășit complet brațul galactic, în care se zguduia încă Sistemul Sol, iar lumina solară a revenit încetul cu încetul la normal. Nebunia Resuscitării se încheiase, iar umanitatea rămăsese să-și rezolve problemele ivite pe Therra: ultimul recensământ animal indica peste 216 miliarde de sauropozi pe uscat, prin ape și pe cerul de un albastru incredibil; cel uman propunea nu mai puțin de 211 miliarde de resuscitați, cifră care depășea de mai multe sute de ori toate capacitățile de colonizare existente în acel moment.

Dar, așa cum sublinia Enola Nihon, ieșit complet din somnul hibernal, Norul lui Oort de-abia începuse să fie studiat la fața locului. Necesitatea relocării unui număr atât de mare de persoane devenea, instant, cea mai eficientă motivație pentru declanșarea celui de-Al Doilea Val de Colonizare, care urma să ducă umanitatea chiar la picioarele stelelor.

Politia Spațială

Problema creării unui nou tip de structură paramilitară destinată exclusiv menținerii ordinii sociale și aflată sub comanda forului suprem de conducere a statului a fost pusă încă de pe vremea copreședinților SUTA, Hamish și Miles Huisman, pe la mijlocul anilor 60 EC. Haosul care a urmat *Războiului de 87 de minute* adusesese cu el o mulțime de schimbări în domeniul social, iar armata, atâta câtă mai rămăsese în stare activă după genocidul din 56 EC, nu avea pregătirea necesară și nici capacitățile tehnice pentru a reinstaura ordinea în rândul populației pe care trebuia să o protejeze de atacurile din exterior. Forța Specială, ale cărei baze sunt puse în anul 97 EC, în vederea protejării aparatului administrativ al SUTA, devine baza de construcție pentru Noua Gardă Terestră (NGT), un organism de pază, protecție, investigație și intervenție proiectat de Hamish Huisman, cu doar câteva luni înainte de asasinarea sa, în 104 EC, în urma *complotului verzilor*. Care, ca o ironie a sorții, este vorba despre un asasinat pus la cale de către un comando din interiorul Forței Speciale.

Crearea Federației Americane Nordice (FAN), în 127 EC, dar mai ales alegerea lui Daniel Breit Kotska, supranumit și *omul cu masca de cobalt*, în funcția de președinte al acesteia, a readus în prim-planul atenției generale ideea creării NGT-ului. Cu atât mai mult cu cât, în urma laborioasei activități ca guvernator al Portului Spațial Iowa, lui Kotska îi devenise foarte clar faptul că extinderea umanității în spațiu nu avea să mai poată fi oprită de nimic. Iar extinderea însemna urcarea în ceruri a unor mase din ce în ce mai mari de oameni. Care aveau să-și care cu ei interesele, bolile și conflictele. Ca și cei rămași în leagănul therran, cei plecați să-și caute norocul printre stele aveau nevoie de o forță care să poată să susțină ordinea promovată de puterea politică în exercițiu și să mențină în limite acceptabile infraționalitatea de orice fel.

În 134 EC, Kotscka înființează „PolTher”, secțiunea therrană a unei poliții laborioase, care urma să se ocupe de menținerea ordinii pe teritoriul FAN, dar și „Pol-Space”, o aplicație care avea să deservească interesele populației umane spațiale. Cea dintâi, „PolT”, după cum avea să fie denumită, pe scurt, urma să evolueze lent, de-a lungul a peste trei milenii și jumătate, în deplină concordanță cu dezvoltarea relațiilor dintre oameni și IA-uri, transformându-se treptat dintr-un serviciu de menținere a ordinii fizice, în mediul social, într-o superrețea cu rol de supraveghere a denaturării

relațiilor dintre mediul uman și cel al hiperdezvoltatei Inteligențe Artificiale. Prima operațiune importantă consemnată în arhive a PolT-ului a fost aceea a anihilării unei operațiuni paramilitare de amploare care își propusese, în anul 148 EC, uciderea lui Frederic Gotfather Similited, cel care avea să rămână cunoscut în istoria primitivă a Erei Cosmice, drept Frederic Alonso I, împăratul Imperiului Catolic Hispano-German, cea mai mare structură statală de opoziție, în raport cu Federația Americană Nordică.

În 380 EC, proaspăt înființata PolSpace se confruntă cu cea mai perfidă amenințare la adresa ordinii sociale din anarhica societate spațială: un virus informatic hiperinteligent, rămas în stare de stază, după înfrângerea IA-ului răzvrătit de pe platforma spațială de atac „Napoleon” (cea dintâi devianță portantă din istorie), într-o anexă a unui Depozit de Informații Uzate, se reactivează, în momentul în care amprenta sa informatică a fost considerată nenecesară Sistemului și ștearsă, invadând coridoarele de tranzit cu miliarde de hexabiți de pseudoinformații neperisabile. Piratul biot Serverus Proco profită imediat de această șansă nesperată și îi propune virusului recunoașterea ca entitate-de-sine-stătătoare, cu dreptul de a deveni cetățean al Sistemului Solar, dacă îl ajută să distrugă navele militare ale Administrației. Cunoscut sub numele de „Pactul de pe Deimos”, el îi aduce biotului

șansa nesperată de a străpunge scuturile informaționale defensive ale navelor militare și de a le face să acționeze, apoi sub comandă străină. În anul 381 EC, cele 114 nave ale flotei pirat atacă simultan Platforma Orbitală Rover 11, pe care este amplasat, provizoriu, sediul Administrației Spațiale. După o luptă aproape simbolică, platforma e distrusă în proporție de 80%, iar Administrația este nevoită să cedeze dreptul de utilizare a peste 1.211.324 de fragmente planetare și cometare din Centură, dar și pe acela de a fi singura structură care are dreptul de a recunoaște statutul celor ce locuiesc în Sistemul Solar. Virusul devine Structura informațională capacitativă HOH <112>, cunoscut în lumea informaticii drept „cetățeanul H₂O” și primește mai multe drepturi suplimentare, cu condiția să rămână atașat rețelelor de pe navele cosmice și să nu interfereze cu rețeaua therrană. Este primul eșec de mari proporții al Poliției Spațiale, dar și primul semn că elementele cu care trebuie să se confrunte devin, treptat, cu totul altele decât cele active, în societatea therrană.

În anul 910 EC, PolSpace reușește să identifice și să stopeze primul caz de contrabandă cu energie brută captată direct din coroana solară: San-El Soron 0102, un corpus bivalent transuman, reușește să recolteze expansiunile energetice rezultate în urma furtunilor din coroană și să le transporte cu sania fotonică, până

la limita de absorbție a câmpurilor gravitaționale Jupiteriene. Câștigul brut de peste un miliard de soli vernieni este virat, ulterior, către conturile Administrației, iar San-El Soron este închis definitiv, în interiorul unui cargou dezafectat, transformat într-un microsatelit al cometei Halley.

PolSpace devine cu adevărat independentă și puternică de-abia în jurul anului 1000 EC, atunci când solicitările papalității în privința identificării concrete a membrilor *partidei nemuritorilor* transformă principiul clasic numeric, de un polițist pentru un segment de populație civilă, în structura care va domina următorii trei mii de ani – fiecare locuitor al spațiului cu polițistul său, la purtător. În acest scop, fiecare cetățean solarian primește la naștere o structură neuronală transplantată prin inserție chirurgicală, care activează asemenea unui creier minuscul aflat permanent în legătură cu o gigantică bază de date. Identificarea unei infracțiuni îl transformă instantaneu pe purtătorul acestei structuri într-un polițist adevărat, creierul principal intrând în stare de stază, până la rezolvarea cazului în speță. Deviza „Fiecare cetățean, un polițist sub acoperire”, aplicată la nivelul tuturor cetățenilor care trăiesc și lucrează în spațiu, conduce în mai puțin de o sută de ani la dispariția majorității absolute a delictelor și la diminuarea considerabilă a riscului apariției altora noi.

Începând cu anul 1221 EC, fiecare IA de pe navele din dotarea Administrației Spațiale devine membră a PolSpace, prin conversia anumitor sisteme, cu funcții în supravegherea uneltelor-auxiliare, la nivelul de programe criminalistice expert, aflate permanent în legătură cu baza de informații a PolSpace. Din acest moment, infracționalitatea criminală se reduce numai la omoruri prin imprudență, prin omitere sau comise în starea de non-normalitate a psihicului uman (alcool, droguri, radiație).

În anul 13.678 EC, are loc ultimul delict criminal din istoria Sistemului Sol: o pungă cu gaze rare, cu inteligență autodobândită, prin contact cu platforma de cercetare „Muonica 111”, aflată în suspensie în interiorul unei bucle gravitaționale, este „ucisă” prin fracturarea buclei, ceea ce conduce la disiparea ei în atmosfera joviană. Programul de identificare criminalistică (PIC) din structura auxiliară a platformei, se autoactivează și identifică devianța portantă suferită de IA-ul navei – o criză de identitate care transformă proaspăta formă de inteligență, declanșată în interiorul pungii de gaze, într-un inamic extrasolarian periculos pe care ea trebuie să-l anihileze. Înainte ca devianța să fie multiplicată în sistemele de comunicare dintre nave, PIC reușește să o izoleze și să determine platforma să se autodistrugă, prin ciocnire cu un asteroid din centura lui Jupiter.

În opoziție cu PolSpace, PolT-ul rămâne atașat factorului uman până în secolul al VII-lea EC, când serviciul este transferat droizilor-Amaltheea, concepuți încă din anul 525 EC de către solșbergul Muntarium-al 101, în colaborare cu personificarea-Olo san Arimate, în laboratoarele din Cavernele-Steel. Aceștia au dimensiunea unui cerc-molecular, ceea ce îi face invizibili pentru spectrul vizual uman, dar legătura biosoft dintre ei determină constanța unei inteligențe de dimensiuni planetare. Sistemele logice cu care operează sunt cele aterosimitoide, dezvoltări ale modulului logic al scannerului regenerativ al locandei, apte să intuiască elementele absente ale sistemelor informaționale biologice și să le completeze, până la identificarea cauzelor care au condus la realizarea stării de infracționalitate. Deoarece majoritatea infractorilor volitionali își rezolvau problema de ilegalitate prin radieră completă a informațiilor demascatoare, la nivel molecular, droizii erau capabili să regenereze informațiile șterse, pornind de la simplele constatări statistice ale modificărilor câmpurilor magnetice, sub influența razoarelor de informație.

Droizii-Amaltheea au funcționat, cu îmbunătățiri minore, până la sfârșitul mileniului al IV-lea, reușind să mențină ordinea socială, într-o comunitate dominată din ce în ce mai mult de entități raționale nonbiologice, multe dintre ele aduse pe Therra în urma expe-

dițiilor cosmice transoortiene. În anul 3997 EC, conglomeratul Foulton/Nernia, prima entitate rațională therrană, obținută conform principiului de aglomereare al stupului din ființe umane multiprotezate vii, din energiile spirituale ale celor decedați, după cel de-al II-lea mileniu EC, din entități inteligente gazoase, provenite în cea mai mare parte de pe Jupiter, și din IA-uri fotonice, propune și obține din partea Administrației dreptul de a insera oricărei alcătuiți vii, care solicită dreptul la recunoașterea inteligenței și la locuirea pe suprafața planetei albastre, a unui cod deontologic, valabil pentru o perioadă de zece mii de ani. Infracționalitatea urma să devină, astfel, o amintire a unor vremuri apuse.

Începea era controlului comportamental total.

Ultimul Asklepiard

Bolile, rănilor și pierderea de organe au constituit cele mai importante puncte de referință în evoluția medicinei teoretice și aplicate, încă din zorii evoluției umanității. Asklepios, considerat întemeitorul acestei nobile științe, este posibil să fi existat. Această afirmație pornește de la premisa că istoria nu reține pentru viitorime decât numele celor care au făcut ceva important pentru cei mulți, fie că este vorba despre acte pozitive, fie de acte negative. Dacă Asklepios nu ar fi existat, necesitatea înființării unei ramuri a științei care să aline suferințele fizice ale oamenilor și chiar să-i scape de la moarte ar fi desemnat pe altcineva. Întâmplarea a făcut să fie Asklepios. Asta dacă nu cumva este vorba despre un nume inventat mai târziu de vreun scrib, pentru a acoperi această lipsă din istoria medicinei.

Asklepiarzii au străbătut firul vertical al istoriei fără a-și modifica scopul propus inițial de întemeitorul sectei: alinarea suferințelor, vindecarea rănilor, ajutorarea celor deveniți schilozi prin pierderea mem-

breilor și prelungirea vieții până la limita oferită de fiecare organism în parte. Memoria scrisă colectivă a reținut pentru posteritate câteva sute de nume, dintre care Hippocrate, Paracelsus, Pasteur și Flemming reprezintă doar piloni necesari pe care se sprijină ascensiunea celorlalți.

Până în secolul al XIX-lea pre-EC, evoluția medicinei s-a bazat exclusiv pe descoperirile individuale ale unor indivizi înzestrați în domeniu. Odată cu intrarea în era industrializării, actul medical s-a standardizat, asemenea celor din tipicul fabricilor și uzinelor. Iar medicamentația s-a transformat dintr-un act manufacturat într-unul mecanizat. Ideea de bază a medicinei pre-EC a fost aceea că aceeași boală afectează mii și mii de oameni și deci trebuie tratată identic, în toate cazurile. Abia la începuturile EC, odată cu ieșirea omului în spațiu și, odată cu el, a milioane de bacterii, de viruși, de spori, de fungi și de alte diverse tipuri de microorganisme, s-a observat că fiecare dintre ele se dezvoltă independent de celelalte, căpătând proprietăți diferite, deși aparent fuseseră supuse acelorași condiții de mediu.

În anul 27 EC, asklepiardul Oono vio Longman, cercetător la Institutul Spațial Pasteur/Jung, a propus teoria „bolilor independente”. Deși același virus putea să afecteze o sută de organisme diferite, care aveau să prezinte similarități de manifestare a simptomelor de

până la 84%, de fapt nu același virus îmbolnăvea respectivele organisme, ci variații ale sale, produse de primul organism, în care incubase. La rândul lor, fiecare variație care incuba producea variații la variație, îndepărtându-se, treptat, de arhitectura virusului original. Mai mult chiar, interacționând cu microorganismul care îl obliga să îl reproducă, organismul uman producea asupra acestuia microvariații, care continuau să îl modifice până la a-l face de nerecunoscut, într-un final. Din această cauză, agentul medicamentos care ucidea fără probleme virusul inițial, ajungea doar un paleativ sau devenea chiar nefolositor, pe măsură ce variația urmașilor virusului creștea, dezvoltând microorganisme diferite.

O.v. Longman a continuat studiile asupra *naturii non-copiatoare*, așa cum a denumit inițial reacția de înmulțire prin variabilitate a microorganismelor patogene, până în anul 59 EC, când doi dintre asistenții săi l-au descoperit mort, în laboratorul de pe Roată, infestat cu un virus retrograd al ciumei bubonice. Conform jurnalului medical al stației, Longman încerca să demonstreze pe propriul corp posibilitatea ca variabilitatea extraordinară care asigura supraviețuirea microorganismelor să devină, simultan, și modalitatea de înfrângere a acestora. Mai exact, pornind de la intuiția că, oferind posibilitatea unei variații maxime, unul dintre produșii acesteia să fie, la rândul

său mortal pentru confrății obținuți în cursul procesului de expansiune variabilă, cercetătorul îngurgitase substanțe active, care să blocheze organismul în tentativa de a produce anticorpi, oferind câmp maximal de înmulțire variabilă pentru virusul ciumei. Teoria nu a funcționat, deși intuiția de la care pornise fusese corectă.

Abia după alte două decenii, un sistem-Dagobert, specializat în depistarea erorilor din structurile raționale, cu transmisie verbală, a subliniat o malformație în funcționarea teoriei Longman: apariția variației criminale nu era funcție de numărul de variații normale apărute înaintea ei, ci de prezența în mediul de apariție a unei anumite informații care declanșa convertirea uneia din variații în variație criminală. Informația declanșatoare era una de natură statistică și conținea cifra de variații care pot fi susținute de mediul respectiv înainte de instaurarea haosului biologic. Ce sau cine anume genera cifra și cum erau capabile microorganismele de orice fel să îi înțeleagă semnificația, sistemul-Dagobert nu era capabil să explice, dar deja problema trecea din domeniul științei funcționale în cel al filosofiei.

Pornind de la această idee, tehnicienii de pe microplatformele Juve, instalate pe roțile satelitare jupiteriene pentru asigurarea carantinei biologice asupra transporturilor care soseau și plecau de pe gigantul

gazos, au reușit să identifice *numărul degradabil*, o informație-ceas care, odată inserată în structura de bază a unui microorganism, pornea o numărătoare inversă ultrarapidă care își întrerupea curgerea atunci când nanoIA-ul cu care era înzestrat percepea o „tresărire” a energiei biologice a gazdei. Convins că a atins limita, microorganismul își întrerupea multiplicarea invazivă, declanșând o comandă energetică inversă, de nonactivare a variațiilor create până atunci. Rămănea numai ca sistemele medicale de prevenție (ogarii medicali, cum fuseseră denumiți de către utilizatorii care nu făceau parte din sistemul asklepiard) să declanșeze în spațiul afectat fabricarea de numere degradabile care să patruleze zona până ce ar fi reușit să se agațe de una dintre variațiile respective. Această arhitectură medicală radicală a stat ulterior la baza creării lui PNMA-1, dar și a sistemelor medicale expert, antecedente acestuia, cu care au fost înzestrate navele cosmice, atât cele de pe rutele obișnuite, din interiorul Sistemului Sol, cât și cele de pe rutele exterioare.

În perioada 88-102 EC, știința asklepiardă a medicinei de vindecare s-a scindat în două direcții de dezvoltare. Prima și cea mai importantă viza lumea spațiului, cu cele două mari axe de cercetare: pericolele medicale venite din spațiu și evoluția sistemelor biotice microscopice therrane, în condițiile oferite de spațiul cosmic. Cea de-a doua, considerată de la început

cenușăreasa acestei științe, s-a preocupat de evoluția bolilor deja existente la nivelul globului pământesc și la apărarea în raport cu dezvoltarea de noi microorganisme rezultate din contactul cu cele provenite din spațiul cosmic. În anul 90 EC, Direcția Solariană de Microbiologie propunea realizarea primei Mape a Microorganismelor Extraterestre și a Sistemelor Medicale Operante în Spațiu. Programul întocmirii „mapei” s-a derulat până în anul 495 EC, când Cartelul Operativ Biovolcania a solicitat înlocuirea simplei cărți cu sisteme de compoziție și creare de noi forme de viață microbiologice care să poată să anticipeze amenințările medicale venite de inima spațiului.

În 502 EC își făcea apariția Drouden ABC, primul compozitor-simulator biologic din istoria umanității. Timp de un secol și jumătate, el a conceput și creat peste 132 de miliarde de astfel de forme, din care mai mult de jumătate s-au dovedit viabile, iar în privința unei cincimi s-a putut demonstra adaptabilitatea la ființa umană, devenind amenințări reale pentru existența acesteia. Până în anul 664 EC, când proiectul a fost înghețat, umanitatea pornită în expansiune către orizontul îndepărtat al Norului lui Oort descoperise mai mult de două milioane de amenințări microbiologice similare, fiind pregătite să le facă față.

În 742 EC, proaspăt înființata Administrație Spațială Solariană decidea ca misiunea apărării biologice

a fiecărei colonii spațiale (inclusiv Therra, care devenea unitatea colonizatoare principală) să își constituie propriul sistem de apărare asklepiard, pornind de la premiza că un corp spațial colonizat, indiferent că este vorba de așezări la suprafața sateliților și a planetelor, de platforme, roți și nave spațiale sau de colonii-balon, construite ca sisteme-tampon, în jurul stelei Sol, pentru diminuarea valurilor de flux și a furtunilor energetice, are o experiență existențială independentă și, în consecință, numai o mică parte din amenințările biologice spațiale ale unuia se pot întâlni și în cazul celorlalte.

Doisprezece ani mai târziu, unitatea de supraveghere Arciland/0012/Bogos, un ansamblu uriaș de 11 roți, 8 punți de reparații, 16 stații rabatabile și 4 commodo-uri de intervenție ultrarapidă, a fost supusă unei invazii bacteriologice, venită din partea unui asteroid de gheață, pulverizat la impactul cu scutul de devianță magnetică în miriade de spărturi micrometrice. Din populația umanoidă de 6123 de persoane, una singură a supraviețuit infestării, iar testele făcute asupra ei, la mai mult de trei luni-standard după invazie, a condus la concluzia că organismul ei se modificase într-un mod incredibil pentru un sistem corporal a cărui evoluție era considerată încheiată, în momentul atingerii maturității.

Nu toate infestările cu microorganisme de proveniență spațială sunt în mod necesar periculoase pen-

tru corpul biologic uman, au stabilit Consiliile Interioare Asklepiarde, în anul 789 EC. Conform noului decalog medical, ele au fost împărțite în două mari categorii: invazive cu mortalitate și invazive cu transformare biologică. Această clasificare a fost făcută atât pentru ușurarea stabilirii modalității de tratament, cât și în vederea consultării voinței bolnavilor, pentru stabilirea soluției de tratament. Până în 1299 EC, când Administrația Spațială a preluat conducerea Consiliilor Interioare și a hotărât recentralizarea Sistemului Asklepiard, un număr de 2.122.976 de persoane, majoritatea lucrând pe stații de exploatare, în regiunea planetelor gazoase, au optat să nu fie tratați medical și să suporte transformările induse de microorganismele extraterestre. Rezultatele s-au dovedit de-a dreptul spectaculoase, pentru cei care au reușit să se adapteze la noua formă fizică rezultată în urma transformării. Pentru cei care nu au trecut de acest test, singura soluție a fost aceea a stocării matricei spirituale și a așteptării sosirii Pragului de Reîncarnare stabilit de Biserica Reunificată.

Problema majoră care s-a pus în fața Administrației a fost aceea de stabilire a statutului social al noilor entități umano-extratherrane, întrucât d.p.d.v. biologic cel de om fusese complet depășit. Oare ființele cu două mâini, două picioare, două capete și o mulțime de cili vibrațili, capabile să respire metan și azot, mai

puteau fi considerate aparținând rasei umane? Dar cele al căror corp se alungise, depășind patru și chiar cinci metri, iar brațele și picioarele deveniseră niște monstruoase membre asemănătoare celor ale varanilor? Mai puteau fi numiți oameni ființele-plasă, al căror corp se lățise, devenind asemenea rechinilor liliaci, numai că structura solidă se transformase într-una rețelară, permițând puternicelor furtuni de pe Jupiter și de pe Saturn să le străbată, furnizându-le, în schimb, energie eoliană, transformată în energie biologică? Sau cei al căror trup devenise inelar, fiind acoperit în întregime cu fotoreceptori capabili să capteze chiar și cele mai slabe urme luminoase de pe cerul întunecat al gigantelor gazoase?

În 1322 EC, Biserica Reunificată a declarat toate structurile derivate din umanitate noncreștine, deoarece nu păstrau niciun fel de legătură cu Fiul Omului, cel născut din femeie și din Divinitate, și care a avut formă, suflet și spirit uman. Doi ani mai târziu, în urma unui vot foarte strâns, Administrația i-a declarat, la rândul ei, nonumani și a decis expulzarea lor din spațiul solarian. Sistemul Asklepiard de sănătate publică primea cea de-a doua lovitură puternică, după șocul PNMA-urilor. În 1330 EC, s-a luat hotărârea renunțării la sistemele clasice de tratament, dar și la denumirea de asklepiard și s-a cerut, din partea forurilor responsabile cu sănătatea publică, impunerea unei

structuri diferite de tot ceea ce a existat anterior, structură care să țină seama de noile realități socio-umane și de evoluția a științei, în general.

În 1352 EC, 1A2-BoNoLee, un cvadrigen-terapeut, detașat de Marina Solariană Beta pe toate structurile spațiale locuibile, din zona planetelor gazoase, a descoperit lithorsaliile, entități vii, nonbiologice, asemănătoare până la un punct cristalelor din sarea marină, cu dimensiunea de numai 12 heptacroni, practic cele mai mici unități de materie cu coerență structurală din univers. Inserarea lor în picături de sânge uman a condus la multiplicarea la infinit a acestui mediu de cultură, insolit pentru ele. Experimentul a continuat prin introducerea lor în unități biologice din ce în ce mai complexe, sfârșind prin infestarea unei clone de mormoloc. Procesul de multiplicare a funcționat identic în toate cazurile.

Lithorsaliile își multiplică mediile pe care le pot locui și din care se pot hrăni, complexitatea acestora neconstituind o piedică în funcționarea acestui proces, a susținut cvadrigenul care realizase descoperirea.

Dacă un singur om ar fi fost infestat cu lithorsalia, într-un interval de câteva decenii numărul celor recreați de micii dumnezei ar fi depășit de o mie de ori posibilitățile de susținere biologică oferite de mediile naturale sau artificiale populate de oameni. În plus, deși invadatorii nu-și ucideau gazdele, preferând medii

biologice vii, din care să se poată hrăni, le condiționau treptat către un anumit mod de dezvoltare, care deteriora tiparul genomului uman, conducând către apariția unui transuman, a cărui direcție de evoluție era greu de interpretat prin simplă speculație metafizică.

În principiu, lithorsaliile își făceau veacul în apropierea planetelor gazoase, în special a celor de mari dimensiuni, dar cercetări specializate efectuate cu ajutorul unor identificatori-de-specie specializați pe dimensiunea minimală fenomenală a acestor structuri vii, au demonstrat că, de fapt, ele erau risipite cu ajutorul curenților din subspațiu în toate zonele cu gravitație redusă din univers. Practic, majoritatea absolută a regiunilor spațiului erau infestate cu lithorsalia, doar că numărul lor foarte mic pe unitatea de un parsec pătrat făcea, cel mai adesea, neobservată prezența lor, deoarece neîntâlnind medii proplice pentru hrănire, aceste microorganisme stranii intrau în conservare, devenind inerte. O sondă specializată în cercetări solariene a descoperit o colonie de 112.036.987 unități în coroana solară, atașate pe un „picior-cu-corolă”, a cărui temperatură depășea 4200° Celsius.

În 1389 EC, Consiliul Mic al Administrației a decis realizarea unui sistem biologic de apărare împotriva oricărui tip de invazie a organismului uman, printr-o metodă revoluționară, care nu mai presupunea existența în sine a profesiei de Asklepiard. Practic, era

vorba despre inserarea în atmosfera, dar și în litosfera oricărui corp ceresc colonizat (în cazul corpurilor cosmice artificiale problema fiind cu mult simplificată de preexistența IA-urilor coordonatoare ale sistemelor de supraviețuire) a unor sisteme rețelare de micro-IA-uri, a căror misiune era de a induce în orice fel de sistem apariția de *forme-non*, structuri perfect opuse oricărui sistem biologic sau nonbiologic care ar fi putut să amenințe într-un fel sau altul existența umană, în forma tipică biologică conservată încă de la apariția ei și până în prezent. Copiind modalitatea de reproducere a lithorsaliilor, formele-non au invadat, practic, în mai puțin de o jumătate de secol, toate mediile naturale și artificiale populate de oameni și de entitățile artificiale produse de ei, asigurând eliminarea oricărui forme de amenințare micro-, atât biologică, cât și nonbiologică.

În anul 1415 EC, a fost „închis” ultimul Asklepiard, un ortodont-Eleus-|Capricio|131209 considerat ultimul medic funcțional, pe stația de reparații Olymp/Neptun, a cărei durată de funcționare, de 325 de ani, ajunsese la final. În 1425 EC, a fost decretată intrarea umanității în faza non-Asklepiardă, adică în etapa de invincibilitate medicală atât de mult căutată de umanitate în întreaga ei existență.

Zdrențe de spațiu

Calpan hotSpark-083 a fost conceput ca un contor pentru radiația divergentă a găurilor stelare de categorie Zen, dar nu a funcționat în acest scop decât 12 ani. În 2014 EC, Conglomeratul Tzau al-Mecha, primul dintr-o serie de un milion de euronii reziduali, a realizat complexul operațional al tuturor contoarelor orbitale lansate deja, în mai puțin de o miime de secundă-arc, fapt care a eliberat din funcție toate variantele Spark.

În 2019 EC, Calpan-083 s-a autodefini în raport cu misiunea sa inițială și i-a propus lui Rotan/H-y-onto extensia ergo în Rețeaua Fundamentală al lui ERD Xolotl, ca toate contoarele de tip Spark devenite inutile să fie agregate în două generatoare neurale artificiale, al căror unic țel să fie realizarea unor umbrele de scanare pentru depistarea surselor de minus-energie din sectorul galactic Therran. Conceptul de minus-energie fusese trasat în urmă cu peste un mileniu de către o consolă-de-proiecții-Nexus, dar niciun grup de cercetare nu reușise să identifice vreo urmă fizică

a posibilei sale prezențe în univers. Directiva Legislativă 219213214/bbabc110, din Ansamblul Legislativ Spațial aprobat de Administrație la numai câteva luni de la prăbușirea Imperiului Romano-Catolic, specifica faptul că orice instrument-cu-capacitate-intelectuală, de îndată ce devenea liber de atribuțiile inițiale, avea dreptul să-și aleagă următorul domeniu de manifestare.

Deoarece direcția de cercetare propusă făcea parte din domeniul de cercetare liberă, Xolotl a intervenit pe lângă Micul Consiliu, solicitând o aprobare nonformală, pe o perioadă nedeterminată de timp. În 2020 EC, Colectivitatea Rodam, de pe Ganimede, a acceptat propunerea de hipergravare a celor două generatoare neurale, prin agregarea tuturor contoarelor Spark, hotărând să folosească pentru asta spațiul Rixan//onto din perimetrul inelelor superioare ale lui Jupiter. Patru ani mai târziu, prima dintre aceste umbrele a fost deschisă în direcția Micului Nor al lui Magellan. Informațiile recepționate chiar în prima miime de arc de secundă au bulversat majoritatea teoriilor privitoare la structura energetică a Universului și au condus la Mica Degringoladă a Structurilor, dintre anii 2024 – 2049 EC, care a determinat interzicerea zborurilor spațiale dincolo de Micul Sistem, pentru următorii 72 de ani. Devianțele energetice ale coardelor-de-spațiu se dovedeau cu mult mai mari decât aproximările com-

pensatorii pe care le luau în calcul compii de navigație, în cursul zborurilor lungi și foarte lungi. Aceasta a fost una dintre cauzele principale implicate în explicarea disparițiilor mai multor zboruri dincolo de Proxima Centauri.

Prima umbrelă de scanare a funcționat timp de aproape trei secole, contribuind la retrasarea majorității hărților astrale, dar și la descoperirea a zece monade de minus-energie, trei dintre ele trecând chiar prin centrul stelei Sol și îndreptându-se către Nordul Galactic extrem. Cea dintâi expediție care și-a propus explorarea monadei Sol-A, a fost „Soniamid All”, sub comanda gavrenului Dollant, un biocompozit cu inteligență variabilă. „Soniamid All” a angajat în deplasare 12 nave materiale și 22 de structuri navale imagistice, care au ajutat la transportarea a 119.242 de inteligențe, din 142 de categorii și clase subiacente. Pornită în trei valuri, cel dintâi în anul 2101 EC, iar ultimul în 14.775 EC, expediția a recartografiat 12 sectoare galactice, reproiectând hărțile pentru deplasările spațiale pe distanțe mici și medii. Principala descoperire a fost Sursa de Energie Negativă (SEN) activă, care asigură nonenergia contrabalansorie pentru funcționarea furnalelor stelare din Metagalaxie.

În 10.872EC, „colliAntar999 09” a fost ultima navă din cadrul primului val, pornită în cercetarea monadelor, sub patronajul direct al Administrației Spațiale.

Dincolo de orizontul anului 11.000 EC, următorul val de explorare s-a răspândit în Metagalaxie, sub acoperirea celei de-a doua umbrele Spark, transformată într-un inel-umbră circular, cu centrul fixat în sistemul Pladentarius. Cea mai importantă descoperire în domeniul minus-energiei a fost realizată în 13.111EC, de către Vernelul(asklepios), o entitate cristalină trasată pe un bloc de metan înghețat, în jurul unui milion de bacterii saturniene – dâra de infrasunete reziduale încrustată în mantaua spațiului alcătuind o adevărată istorie sonoră a nașterii universului. Un secol și jumătate mai târziu, un deviant'Colom din structura de metainteligență de la fruntariile îndepărtate ale Norului lui Oort a propus utilizarea respectivelor reziduuri pentru a modifica ritmul degradării masei unice a subspațiului, în puncte unice prestabilite, în vederea obținerii de energie letargică, încă utilizată de convoaiele-parsec în cursul deplasărilor către miezul galactic.

În 14.471 EC, fagurele-proiector Ianahi a dispărut de pe hărțile de urmărire, în trei secvențe, ultima reprezentând spectrul inteligent. S-a lansat ipoteza „încoconării” sale în plase de energie răătăcitoare joasă, dar, întrucât posibilitatea statistică a întâlnirii unei asemenea forme structurale se plasa sub limita de 0,0012%, aceste forme au rămas momentan doar supoziții de lucru. Doisprezece in-ani/standard mai târziu, macrocăutătorul Vi us a ajuns în zona respectivă

și a deschis un șantier-de-căutare, forând în toate spectrele de energie cunoscute. După ce a trecut de cel de-al 14-lea strat izolator, a descoperit o structură ROstis, acaparatoare de energie, iar sub liniile sale de cuib a deschis un depozit de fragmente rotitoare de energie, cu o compoziție absolut neobișnuită, pe care le-a denumit „zdrențe”, întrucât forma fizică lineară semăna cu aceea a unei bucăți de material textil, deșirată prin presiune mecanică exterioară.

Până în 15.288 EC, niciuna din stările-de-interpretare ale Administrației nu a reușit să înțeleagă structura de bază a „zdrențelor” și nici rolul lor în existența materială a Universului. Redesenarea inteligenței/via/plan, o compoziție macromoleculară pe bază de fotoni și hiperplasmă, a permis o nouă abordare a mai multor probleme, rămase în fază de noninterpretare, printre care și aceea a „zdrențelor” de energie. Prădători naturali energofagi, cu rol de deparazitare cosmică, au catalogat via/plan-urile. Postumanitatea a nimerit peste un cimitir energetic local.

Timp de cinci sute de ani, „zdrențele” de energie au rămas doar o problemă de studiu teoretic privind degenerarea universală a materiei pe multiple planuri. Apoi, în 16.102 EC, Brazza-vALDa [00], un ergou cu inteligență de retransmisie, considerat principalul factor de stabilitate la fruntariile estice ale Întinderii Oortiene, a transmis un mesaj ultra++ Admi-

nistrației, prin care solicita acordul de a manipula „zdrențele” din cimitirul zonal, în vederea obținerii de profituri energetice, fără investiții. Modelele de fezabilitate proiectate de cercetașii-locali au stabilit că singura opțiune viabilă de utilizare a acestora consta în reajustarea lor la forma unor recipiente de depozitare. În 16.178 EC, Brazza-vALDa [00] a finalizat de înconjurat o stea de clasă G, declarată fără valoare de exploatare directă, cu 118.000.000 de inele formate din astfel de „zdrențe”. După numai câteva fracțiuni de secundă-standard, propunea spre vânzare Sistemului Sol miliarde de thetajouli de energie, la un preț insignifiant, ceea ce a determinat prăbușirea a 16 piețe energetice situate dincolo de Coloniile Ramses, și la închiderea spațiilor//de//transformare din preajma Novei Cassini și a Supernovei Holoteck.

Nu este posibil să se obțină atât de multă energie direct utilizabilă din exploatarea energiei-de-împrăștiere a unei singure stele și aceea considerată epuizată, de către sistemele standardizate de exploatare, au apreciat consilierii Athena, ai Micului Consiliu de Administrație. Toate calculele fizice, inclusiv cele care utilizează ergoni matematici extrabooleeni arată că o stea își epuizează energia de furnal conform unei ecuații predictibile, resturile de materie care rămân fiind înconjurate de halouri extraslabe de energie, care ajută la stabilirea derivei prin spațiu. Singura

explicație posibilă, în parametrii dați este aceea că Brazza-vALDa [00] a reușit să identifice un principiu fizic necunoscut, capabil să regenereze furnalul unei stele. Dar steaua pe care o achiziționase pentru exploatare energetică nonformală nu emitea energie în parametrii considerați normali pentru un astru de categoria sa.

Încă din anul 3998 EC fusese adoptat un Pachet Constituțional pentru Spațiul Îndepărtat, care prevedea, printre altele, că descoperirile de orice fel făcute în adâncul spațiului extraoortian nu cad sub incidența legilor Sistemului Sol și, deci, Administrația nu are decât un singur drept în privința lor – să le achiziționeze, la prețul pieței libere, dacă este interesată de ele. Deoarece energia nou-oferită avea un preț supravantajos, Administrația a hotărât să închidă toate piețele și bursele în domeniu și să semneze un contract pentru 1000 de ani cu ergoul Brazza-vALDa [00], oferindu-i, în același timp, și supremație nelimitată asupra celor 911.218.766 de corpuri cosmice cu diametrul sub 1000 de metri, aflate între Centura Kuiper și Norul lui Oort, de-a lungul gradientului 119A112 Ψ . În realitate, a ocupat majoritatea absolută a punctelor subspațiale din jurul stelei de clasă G aflată în deplina sa exploatare energetică, și a trimis toate inteligențele aflate în stare de pasivitate pentru descifrarea enigmei.

În 16.225 EC, un triptic fasciat format din macromolecule de diamant gazos, a reușit să înțeleagă funcționarea fenomenului, după ce a sacrificat două treimi din propriile structuri neurale, trimițându-le în interiorul „zdrențelor” de energie. Structurile „moarte” se transformau, conform unor reguli necunoscute, dar predictibile, în atractori energetici, funcționând pe principiul „forma perfectă atrage conținutul adecvat”. Evident că steaua consumată nu mai avea suficientă energie pentru a umple depozitele care o înconjurau, și atunci, printr-o metodă necunoscută, atrăgea calupuri de energie de la stelele corespondente situate pe partea opusă a spațiului unde se aflau. Un furt energetic și nicidecum o recuperare la parametri maximi, a precizat energia oasivă a tripticului. Un furt care reactiva automat legislația Sistemului Sol în domeniu.

În 16.290 EC, Administrația Spațială a decretat „zdrențele” prohibite și a interzis, formal, căutarea, descoperirea, exploatarea și utilizarea lor, în orice scop, de către orice cetățean al Sistemului Sol, al Coloniilor acestuia, dar și a Anexelor aliate politic la Sistem. Ultima menționare a „zdrențelor” a fost făcută în anul 17.873 EC și se datorează unei descoperiri întâmplătoare a unui depozit de dimensiunea unei galaxii-cețoase, care a fost resigilat, iar coordonatele au fost șterse din toate sistemele de salvare.

Mașina timpului HG Wells

Anul 12.122 EC, când gruparea stratanică Horreo a descoperit mașina timpului HGW, într-o anexă subterană a unui depozit dezafectat de artefacte tehnologice străvechi, din Delos, a fost considerat de majoritatea analizatorilor istorici ai Administrației drept „punctul zero”, cel de la care se poate considera că a debutat Era Temporală. O fracțiune a acestor analizi, la care s-au adăugat de-a lungul istoriei interpretării particulare ai Istoriei Secvențiale a Exodului Spațial, dar și istorienii atașați la Imperiul Oort, au susținut în tezele înregistrate în afara Rețelei că fenomenul călătoriei în timp, fie el regresiv sau progresiv, este unul recursiv și, deci, tocmai prin această repetitivitate, nu are nici început și nici sfârșit. Altfel spus, spațiul și timpul fiind asemenea șarpelui Ouroboros, al cărui cap îi înghite coada, transformându-l într-un element al infinitului – cercul etern, călătoria prin spațiu a fost dintotdeauna însoțită de călătoria prin timp.

Numai că omul nu a fost înzestrat anatomic să le perceapă pe amândouă în simultaneitate. Exemplul

clasic al unei astfel de afirmații trebuie să fie acela al percepției razei de soare. Pentru că viteza ei era prea mare pentru a fi decelată de ochiul uman, ea a fost percepută drept statică. Lumina n-ar exista, ca atare, dacă ochiul uman ar fi capabil să perceapă viteza razelor de lumină, ci ar fi, pur și simplu, o fragmentare energetică însumată a fiecărui foton, așezat unul în spatele celuilalt. Dar, dincolo de lipsa acestei percepții, au existat permanent oameni care au avut acces la informații despre spațiu și timp, dincolo de știința epocii în care au trăit. Oameni care au afirmat și au scris despre un univers sferic, atunci când majoritatea absolută susținea că el este asemenea unei tîpsii pusă pe spinarea a patru elefanți sau a patru balene, care au precizat că Pămîntul e doar o planetă banală, pierdută în imensitatea unei galaxii, atunci când ceilalți susțineau că el e centrul universului și că toate, inclusiv soarele, se rotesc în jurul lui. Oameni care au știut că timpul e un fenomen asemănător curgerii unui râu, în ale cărui aceleași ape nu te poți scălda de două ori la rînd, care au aflat, într-un mod pe care nu știm să ni-l explicăm, că există anumite locuri, pe Pămînt și în spațiu, unde scurgerea timpului este mult încetinită, uneori atît de mult, încât pare că acesta s-a oprit.

Primele semnale științifice referitoare la perceperea timpului ca fenomen simptomatic al binomului spațiu-timp l-a reprezentat deschiderea, în 897 EC, a Institu-

tului pentru Predictibilitate și Viziuni ale Viitorului (IPVV), sub patronajul enigmaticului Sahalian WwW-Q, o structură de bor gelificat, pe suprafața căruia s-a aplicat o structură neurală de siliciu, menită să dezvolte personalitatea filosofului cinic Diogene din Sinope. Cele două laturi ale activității institutului erau proiectate astfel încât să se completeze și să se susțină una pe alta. Predictibilitatea, dezvoltată pe structura logii de tip aristotelic, care beneficia de puteri de calcul impresionante în acea perioadă, capabile să acopere o plajă imensă de posibilități, se baza pe rudimentarul dar mereu actualul principiu cauză-efect, desfășurat în sistem avalanșă, pornind de la o cauză, considerată inițială. Viziunea viitorului avea la bază bucla sinergică a egalității energiilor: practic, o cauză care pune în joc o anumită cantitate de energie urma să obțină întotdeauna un efect sau mai multe, care aveau să însumeze fix aceeași cantitate de energie, în stadiul final. Ideea pornea de la legea determinărilor termodinamice din spațiul finit și facilita accesul la calcule extrem de complicate, imposibil de dus până la capăt, în lipsa ei. Din această combinație, Sahalian avea să deducă colonizarea Sistemului Proxima Centauri, din 1001 EC, deschiderea portalului către Realitățile Alternative, din 1323 EC, descoperirea aeroportului extraterestru, denumit Poarta, din 2935 EC, primul val de mare cosmică, din 4052 EC, și lansarea în 5221 EC a

primei colonii extrasolariene, pe stația spațială Iverna 11. Există, de asemenea, o listă cu alte 293 de astfel de viziopredicții făcute de Sahalian WwW-Q, care acoperă o plajă de 18.545 de ani, una dintre ele referindu-se la propriul său viitor. Lista, care apare în mai multe versiuni, ca ataș la diverse lucrări științifice, realizate de cercetătorii Administrației Spațiale Solariene, nu prezintă însă și adresele unde acestea ar putea să fie consultate și verificate, întrucât începând cu anul 1299 EC, Sahalian a primit o interdicție judecătorească de a mai putea să locuiască și să activeze în spațiul solarian, fiind nevoit să emigreze, în 1325 EC, profitând de deschiderea liniilor de transport subspațial.

În 1894 EC, Ortadog'lu 67AR, un angajat civil al liniei de aprovizionare cu tehnică militară, cantonat în Punctul Urban Doville, de pe emisfera sudică a satelitului Deimos, a renunțat la contractul cu Marina Solariană Beta și, implicit, la dreptul de a reveni pe Niobe, după încheierea celor șapte ani specificați în respectivul act, pentru a deveni rezident marțian cu drept de a locui un deceniu în labirintul Doville. Două sute cincisprezece ani mai târziu, un sinorg-de-vânătoare al Administrației a identificat motivul acelei denunțări unilaterale de contract: descoperirea într-un coridor dezafectat a unei zone impregnată cu mucegai-Onirial, o ciupercă microscopică saprofită, găsită pentru prima dată de locuitorii coloniei marțiene Al-

thineea, în 463 EC, în timp ce extindeau rețeaua subterană de canalizare, profitând de canalele de lavă de sub platforma orașului. Onirial crease efecte halucinogene complexe muncitorilor care curățaseră respectivele canale, sfârșind prin a le induce stări de nebunie avansată, în timpul crizelor făcându-i să distrugă încăperile în care erau izolați și să iasă pe străzi, profetind sfârșitul apocaliptic al coloniei, dar și crizele catastrofale din 2878 și 3354 EC, care aveau să conducă la izolarea „proiectului Marte” pe o perioadă de un mileniu și să reeșaloneze planurile de colonizare ale Sistemului Juve, provocând întârzieri planificate de aproape opt secole.

Ortadog’lu 67AR a cumpărat de la guvernatorul militar al lui Deimos dreptul de utilizare a acelei încrengături de trei coridoare, însumând o suprafață de aproape 15.000 de metri pătrați, pentru o perioadă de timp de trei decenii, după care a deschis în acel loc o firmă de produse chimice și biologice, cu o rază mare de acoperire de servicii și utilități în mediul civil. Principalul produs al firmei a constatat într-un set de pastile „One iros”, capabile să îl facă pe consumatorul lor să își poată citi cele mai apropiate linii de viitor, astfel încât să poată opta pentru o variantă de lucru, care să îl facă fie să o accepte pe una dintre ele, fie să încerce să o modifice, în limitele unor parametri dinainte stabiliți.

În 1992 EC, firma sa a devenit atât de mare și de puternică financiar, încât a încercat să cumpere de la Administrație întregul satelit Deimos, licitând o sumă cu adevărat colosală. După mai multe ședințe furtunoase, în care membrii Consiliului Mare s-au divizat în două facțiuni, pro și contra ofertei, Administrația a sistat convocarea acestuia pentru o perioadă nedeterminată, acționând prin intermediul Consiliului Mic și refuzând solicitarea lui Ortadog'lu. Propunerea sa a rămas, totuși, valabilă, din motive necunoscute. În 1998 EC, Consiliul Mare s-a reunit într-o ședință secretă care avea doar două puncte la ordinea de zi: dizolvarea Consiliului Mic și, implicit, retragerea votului de încredere acordat președintelui Administrației Spațiale Solariene; și acceptarea ofertei de vânzare-cumpărare a satelitului Deimos de către un civil. Intervenția în forță a președintelui Oscar Olio-12 Colawagen-Soter, care a încercat să izoleze locul de ședință și să-i aresteze pe cei adunați fără acceptul său, a condus la declanșarea primului mare conflict în interiorul forțelor militare care deserveau Administrația – Marina Planetară Alfa și Marina Solariană Beta au pornit un război de uzură în interiorul Centurii Marțiene, fiecare motivându-și acțiunile prin solicitarea de a utiliza în exclusivitate drept bază de operațiuni asteroidul Ceres.

În 1999 EC, președintele Colawagen-Soter a fost demis, prin intervenția directă a ERD Xolotl. Acest lucru

a condus la dizolvarea Consiliului Mare și a provocat alegeri anticipate directe, în urma cărora noul președinte, sovbiotul Energa/Joules, a decis închirierea satelitului Deimos pentru o perioadă de trei secole către firma lui Ortadog'lu 67AR, fapt care a închis conflictul militar și a repus puterea în mâinile Consiliului. Timp de aproape cincizeci de ani, printre funcționarii Sistemului Sol s-a vorbit despre anecdotica faptului: un cititor în viitor a știut să combine multiplele linii temporale ale viitorului, în așa fel încât să reușească să producă acele modificări favorabile propriilor intenții. Și, mai în surdină, dar la fel de insistent, alte voci au subliniat faptul că toată această tevatură a survenit exact la sfârșitul unei perioade complicate, în care fostul președinte Colawagen-Soter intrase în conflict aproape deschis cu Entitatea Digitală Rațională Xolotl, ca urmare a acuzelor aduse de primul, în legătură cu insistențele celui din urmă cu privire la orientarea umanității către spațiul cosmic extragalactic.

Oricare ar fi fost, însă, adevăratele motive ale situației conflictuale, rămâne cert faptul că firma lui Ortadog'lu s-a ocupat cu prospectarea viitorului până în 2125, când a fost transformată în societate pe acțiuni, a cărei activitate principală a devenit terraformarea asteroizilor din Centură. În perioada în care a funcționat ca firmă de prospectare a viitorului, statisticile Administrației au înregistrat peste 112.000.000 de ac-

cesări, fapt care a condus la concluzia că un fragment remarcabil de mare din țesătura cronologică a fost fie modificată, fie schimbată cu totul.

Întrucât în perioada mileniului III EC, știința umană și cea auxiliară nu reușiseră să creeze programe de simulare cronozofică suficient de puternice pentru a simula o linie de viitor, în care să nu existe firma lui Ortadog'lu, nu s-a putut determina, nici măcar cu aproximație, cât de profunde au fost schimbările intervenționiste în fluctuația timpului. Un proces-verbal datat în ultima lună de președinție a sovbiotului Energa/Joules, aduce în prim-planul atenției opiniei publice un alt element inedit și bulversant: unul dintre conturile de intervenție ale Administrației a fost vărsat într-un cont la purtător, care ulterior a fost încasat de Adelaide Sunam-K 0102, o entitate cu cetățenie solariană, cu baza pe stația spațială „Ultimateia”. Studii criminalistice efectuate în 2725, 4789 și 8950 EC, au demonstrat, fără nicio urmă de eroare, că entitatea Adelaide Sunam-K 0102 nu există în analele cetățenilor solarieni, până la momentul celei de-a treia anchete, iar „Ultimateia” a intrat în funcțiune în anul 7766 EC, fiind o stație automată și autonomă de exploatare a plasmei solare, deci fără facilități de locuire. În urma deducțiilor în logica de tip Ahaverian, criminalologul-Cerber//Colaps a propus ca adevăr-parte-a-realității-fragmentare ideea că Adelaide a fost un călător tem-

poral care a scurtcircuitat anumite linii de timp, modificând istoria socială pentru a obține profituri personale. Deși, dat fiind anul ultim al înregistrării sale, 7766 EC, era de presupus că pragul de viitor din care provenea respectiva entitate cronozofică era mult mai ridicat, iar într-un astfel de viitor ce valoare ar mai fi putut să dețină solii Administrației?

Prima călătorie în timp a fost realizată în anul 14.124 EC. Cu ajutorul mașinii timpului HGW a fost trimis un mesaj în anul 14.122 EC, prin care li se cerea descoperitorilor acesteia să nu întreprindă nicio călătorie până în momentul expedierii aceluia mesaj, ci numai să se mulțumească să studieze aparatul și să înțeleagă logica liniilor temporale. Faptul că expediția a fost o reușită a fost confirmată automat de neînregistrarea niciunei tentative anterioare de a folosi aparatul. Este un cerc vicios, au replicat savanții care se opuneau ideii că timpul ar putea să constituie o simplă cale de circulație pentru om, asemenea spațiului. În fapt, dacă aparatul a funcționat și a trimis mesajul, de ce nu fusese descoperit, odată cu deschiderea depozitului din Delos, de către membrii grupării Horreo? A fost descoperit, a ripostat șeful grupării stratanice, de către Bandreas Monito Huveira-Y, multiplicatorul-de-energie-fotonică ai bandei, dar acesta i-l comunicase personal, iar el îi comandase să uite evenimentul care punea în pericol vânzarea artefactului. Mesajul

exista chiar și în acel moment, stocat în Memo-urile Civile ale Therrei, cele cu utilizare gratuită și limitată.

Din păcate sau, poate, din fericire, mașina timpului a fost programată astfel încât să nu poată trimite decât informație, în trecut sau în viitor, a afirmat Condiac/Holovist-al Endurian, cercetătorul-șel al grupului de studiu pentru Călătoria în Timp, inițiat în cadrul Administrației, în momentul în care gruparea Horreo a oferit spre vânzare artefactul delosian. Dar chiar și așa, faptul că puteai să oferi sau să afli informații despre o anumită linie temporală, astfel încât să poți face planuri cu perspectivă de realizare, într-un procent mai mare de 65%, reprezenta cel mai important pas înainte pe care-l făcuse omenirea în ultimele 30 de secole.

Condiac/Holovist, prima inteligență nonaristotelică crescută pe un lanț de proteine azotice, menținute la temperatura de 114 grade Kelvin, a condus grupul până în anul 15.778 EC, când a comunicat Administrației că a reușit să înțeleagă complet modul de funcționare a mașinii timpului HGW. Aceasta era capabilă să transmită pe toate coordonatele timpului, simultan, nu doar în punctul fix nominalizat de operator, atât informație, cât și obiecte și ființe vii, inclusiv oameni sau alte tipuri de inteligențe nonumane. Nu pe ei sau pe ele, propriu-zis, a completat el, în amplul raport circumscris unui quantum de 120 de holoflopi de informație, ci matrice de structură capabile să le/îi copieze în zona de impact, folosind materia și energia

aflată la fața locului. În respectivul „depozit” se transfera, printr-un proces de oglindire imposibil de explicat cu termenii mileniului al XVI-lea EC, o parte din energia intrinsecă operatorului, acesta putând să se găsească, simultan, în două sau mai multe locații, pe verticala timpului.

Fenomenul, denumit ubicuitate, a existat dintotdeauna în istoria umanității, ceea ce conducea, automat, la concluzia că, odată inițiată călătoria, din orice punct al spiralei Timpului, ea va fi existat dintotdeauna și va fi afectat permanent scurgerea lui. În final, pentru a-și demonstra practic spusele, Condiac/Holovist a introdus un set de parametri în dispozitivul de orientare temporală al mașinii și... a dispărut, lăsând în urma sa un set de suporți pentru creștere non-biologică și o aură de energie imposibil de măsurat sau de analizat cu instrumentele epocii. Mașina timpului s-a dezactivat ulterior, intrând în starea de „apatie” în care fusese descoperită în urmă peste două milenii și jumătate. Niciun fel de încercare de a o pune în funcțiune nu a dat rezultate.

În 15.815 EC, fără nicio comandă din exterior, aceasta s-a autoreactivat și a făcut să apară în globul de sticlă ranforsată în care era adăpostită, o sferă minusculă de energie, asemănătoare până la un punct cu plasma Sascarra, obținută în laboratoare începând cu mileniul al XI-lea EC. Sfera s-a dovedit, în cele din urmă, a fi un manual de instrucțiuni prin care i se so-

licita Administrației „dreptul la nonintervenție” în funcționarea mașinii. Instrucțiunile precizau că structura de deplasare și corecții cronozofice, aflată dincolo de pragul anului 110.000 E postC, prezenta interese în zona temporală în care se dezvoltă civilizația therrană și solariană, drept pentru care își permitea să intervină în remodelarea anumitor linii din țesătura cronologiei locale, fără ca acestea să fie inteligibile pentru oameni, decât ca absorbție a unui anumit procent din energia solară.

În 15.850, comunicanții oficiali ai Administrației a făcut publică intenția Administrației de a pătra secretul, timp de zece milenii, în privința amplasamentului mașinii timpului HGW, cât și asupra informațiilor pe care le primea sau urma să le primească din partea posesorilor de drept ale acesteia și a eventualilor călători cronozofici care ar fi putut să o utilizeze. Singurul lucru pe care nu a putut sau nu a vrut să-l secreteze a fost trasarea unei hărți foarte amănunțite a „seismelor criozone”, petrecută în 16572 EC, fapt comentat de către anumite voci critice independente ca pe un dar al enigmaticilor călători pentru înțelepciunea dovedită în raport cu solicitările lor. Singura informație comprehensibilă de pe respectiva hartă viza anul 23.990 EC, când Timpul natural urma să fie înlocuit de structura denumită Timp asumat de entitățile inteligente din Univers.

Nova Sol

Plecarea launerilor-antipici, în 16.751 EC, a constituit primul semnal al apropiatei destabilizări energetice din Sistemul Sol, pregătind intrarea în mileniul al XVIII-lea de expansiune cosmică. Îngrijitorii uriașelor stații spațiale de interceptare și prelucrare a mareei fotonice emise de steaua Sol atrăseseră atenția, încă în urmă cu un secol, asupra faptului că aceasta emitea deja o cantitate de fotoni cu unu până la trei procente mai mică decât în trecutul apropiat.

În 16.002 EC, Administrația Solariană Reunificată își încetase complet atribuțiile de conducere, fiind înlocuită în majoritatea structurilor de comandă de Domul Concav, primul grilaj de clonizi de pază ai Sistemului Sol, în fața amenințărilor venite din adâncurile spațiului. Domul, a cărui existență la granița ce separa Sistemul de Centura Kuiper necesita un consum important de energie, a reacționat imediat, prin trimiterea spre coroana stelei a unui avanpost de studiu, dar tulburările sociale care debutaseră în 16.637 EC au făcut inutilă derularea oricărei cercetări. Întru-

cât majoritatea absolută a cetățenilor solarieni și post-solarieni nu mai exista, la acea dată, sub formă umanoidă și locuia pe asteroizii captivi în Curentul Shivo, orice posibilitate de revoltă împotriva unui sistem de conducere se reducea la distanțare politică, la sistarea relațiilor de orice fel cu acesta și, mai ales, la renunțarea de a furniza produsele dependente de energia procurată în manieră individuală. Micul Haos, cum a fost denumită perioada ce a ținut până în 16.881 EC, s-a caracterizat prin încetarea cvasitotală a contactelor cu „spațienii”, coloniștii plecați pentru totdeauna din Sistemul Sol, și prin renunțarea la planurile de expansiune în periferia Norului lui Oort.

În 16.885 EC, Domul Concav a cedat puterea executivă unui terțil, Sinavrocodul Almabeta//Elta, o structură cerebroidă întinsă pe suprafața unui planetoid artificial, specializat în elemente filosofice de gnoză a spațiilor, rețeaua lor declinându-și orice altă opțiune organizatorică, în afară de aceea de apărare teritorială. Terțilul a condus destinele Sistemului Sol până în anul 19.558 EC, atunci când au fost structurați Cvartonii Q, în mod special pentru a prelua comanda administrativă.

Timp de peste două milenii și jumătate, Almabeta//Elta a trebuit să rezolve mai multe crize sociale, științifice, religioase și economice, dintre care, de departe, cea mai gravă s-a dovedit a fi destabilizarea energetică. Măsura pe care a propus-o și pe care a caracteri-

zat-o drept temporară, dar cu o valabilitate de peste cinci milenii, a fost preluată din analiza cromatoforică a stelelor aflate în pragul extincției.

Astronomia extraherrană observase, timp de peste 15 milenii modul în care o stea cu masă scăzută, asemenea Soarelui, evoluează în ultima partea a prealungii sale vieți: când, după miliarde de ani, rămâne fără hidrogenul consumat în centru, se transformă într-o gigantă roșie; sfârșitul unei stele masive îl reprezintă evoluția ei într-o supergigantă roșie: rămasă fără combustibil în nucleu, acesta face implozie în mai puțin de o secundă, nerezistând atracției gravitaționale enorme, apoi undele de șoc se propagă în exterior, acompaniate de un șuvoi de neutrini și de radiație puternică. Supergiganta se transformă într-o supernovă, care „arde” timp de aproximativ 100 de secunde, depășind în strălucire galaxii întregi.

Soarele nu este o stea masivă, așa că transformarea sa într-o supernovă este exclusă, prin legile cunoscute ale astrofizicii. Dar în furnalul său, inteligențele postumane și aumane care colonizează Sistemul pot să simuleze momentul în care acesta rămâne fără combustibil, concluzionase terțilul, în finalul expo-ului său, prin care solicita coloniștilor dreptul de a le utiliza toate facilitățile tehnologice, în vederea construirii moderatorului de impuls necesar declanșării momentului simulator.

Un scut neutrinic, capabil să anuleze masa vectorială a heliului produs de Sol, în reacția de fuziune, care consuma hidrogenul. „Nemaisimțind” combustibilul, deși el continuă să existe acolo, Sol va face o implozie parțială, transformându-se într-o novă care va emite un șuvoi uriaș de energie, preluat imediat, într-un procent semnificativ, de defletoarele ce înconjoară Coroana. Implozia va determina scoaterea din funcțiune a scutului și steaua își va relua funcția obișnuită de furnal, renunțând la statutul de novă. După ce energia stocată avea să fie utilizată și epuizată, scutul urma să fie repus în funcțiune și procesul ciclic avea să fie reluat.

O novă periodică, a punctat Almabeta//Elta, care avea să susțină dezvoltarea civilizației solare până ce aceasta va fi atins pragul emigrării totale spre stele. Evident, consumul mare de combustibil urma să scurteze viața stelei cu câteva milioane de ani și chiar avea să determine o scădere a masei sale cu un procent semnificativ, fapt care urma să influențeze chiar și pârghiile gravitaționale prin care aceasta menținea sistemul planetar în jurul ei. Dar acest lucru urma să fie vizibil abia peste două-trei milioane de ani, ceea ce pentru solarieni nu mai avea deja nicio importanță, ei fiind deja coloniști ai altor sisteme îndepărtate.

În 17.400 EC, a avut loc prima „pâlpâire” a noii nova, care a trimis un flux neutrinic asemenea unei lovituri

de cravașă în direcția sistemului stelar binar Terzan 5 CX1, aflat la 19.000 de ani-lumină de Therra. Energia captată în sistemele de stocare care orbitau coroana Sol au fost suficiente pentru a asigura consumul pentru următorii 70 de ani. În 17.500 EC a urmat cea de-a doua „pâlpâire”, de această dată energia captată și stocată crescând semnificativ ca puritate și cantitate. Până când terțilul a predat elementele organizatorice ale structurii administrative Qvartonilor Q, rezervele de energie ale societății solariene ajunseseră suficiente pentru următoarele șase secole de consum, iar procedurile de obținere deveniseră extrem de sigure și de eficiente, nemainecesițând prezența unei entități inteligente la comandă.

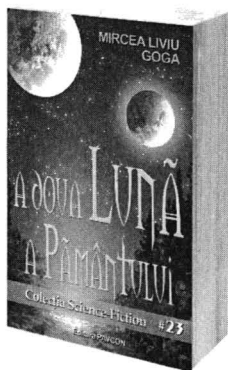
În 20.135 EC, un flux de neutrini moi a sosit din direcția lui Terzan 5 CX1, a distrus sistemele automate de control ale modulelor de stocare și a generat fenomenul de „pâlpâire” a stelei Sol. Fiind vorba de un fenomen natural, clonizii de pază au rămas pasivi, permițând trecerea prin interstițiile lor fără să anunțe Cvadronii Q. Fluxul neutrinic declanșat de steaua Sol a supraîncărcat rețelele de transmitere, prăjind alternativele de sarcină mărită și distrugând întregul sistem de aprovizionare cu energie.

În 21.136 EC, societatea post/a-umană revenea la modalitățile de obținere a energiei pre-terțil și se angaja în cea mai fabuloasă tentativă de cercetare astro-

nomică din ultimele zece milenii, străduindu-se să înțeleagă dacă fluxul de neutrini moi fusese doar o reacție naturală din partea lui Terzan sau modalitatea de a obține energie dintr-o nova pâlpâitoare era ceva interzis de legile civilizațiilor străvechi, pe care ea le încălcase din necunoștință de cauză.

A doua Lună a Pământului

de Mircea Liviu Goga

*"Vrei o carte care să te țină
cu sufletul la gură de la
prima la ultima pagină?
Asta este!"*

...Ce ascunde misterioasa Vale a
lui Martin?

De ce Emanuel, un băiat de doar
11 ani, e ales să fie printre puținii care
pot pătrunde acolo?

Ce pun la cale Zeii neștiuți, ascunși printre muritorii de rând,
în satul acela fără nume?

Iar Valentina... de unde apare, ce este și ce o leagă, de fapt,
de Emanuel?...

Întâmplări stranii, desfășurate de-a lungul unei povești ini-
țiatice, scrisă ca dintr-o suflare, în care lumea miturilor e
împletită strâns cu lumea reală.

O poveste scrisă pentru spiritele celor care știu să rămână
copii până la adânci bătrâneți.

O poveste pe care, cu siguranță, o vei ține minte pentru tot
restul vieții!

Titlu: *A doua Lună a Pământului*

Autor: *Mircea Liviu Goga*

Nr. pag.: 320

Colecția Science-Fiction: #23

Comandați-o la: www.pavcon.ro

Scornituri spăimântătoare

de Constantin D. Pavel

"O carte horror cu povești aproape adevărate!"

"După ce am citit această carte, am ascuns-o cu mare teamă în spatele cărților din bibliotecă.

Pur și simplu, vederea ei mă îngrozea de-a dreptul!"

O carte care te poartă, într-un stil pe alocuri jurnalistic și jovial, până la granițele întunecate ale celei mai pure groaze.

Culese de autor cu mare atenție, din diverse zone ale țării, "scorniturile spăimântătoare" pe care le vei descoperi între copertile acestui volumaș te vor familiariza cu folclorul horror pur românesc, ce a înfricoșat zeci de generații de conaționali, strânși în serile de iarnă la gura sobelor, în șezători de-a dreptul înspăimântătoare!

Vei întâlni strigoi, fantome, draci, iele, chiar și extraterestrești sau ființe care, altfel, nu pot fi în niciun fel explicate. Și toate poveștile au la bază un sâmbure de adevăr...

Titlu: Scornituri spăimântătoare

Autor: Constantin D. Pavel

Nr. pag.: 128

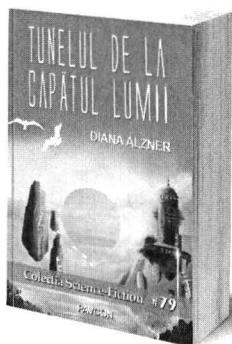
Colecția Science-Fiction: #4

Comandați-o la: www.pavcon.ro

Tunelul de la capătul lumii

de Diana Alzner

„Premiul pentru cel mai bun roman SF – RomCon 2019!”

„Aveam de spus o poveste adevărată și, pentru că nu puteam s-o înfățișez lumii ca atare, am pus-o într-o ramă SF.”

Diana Alzner

„Am cumpărat cartea și am lăsat-o să aștepte o perioadă, ca să savurez lectura pe îndelete. Dar n-am citit pe îndelete, ci pe nerăsuflăte, într-o singură după-amiază, fără să las cartea din mână. Nu datorită suspansului. Nu suspans e cuvântul potrivit, ci fascinație.

*Prezentarea de pe site-ul editurii nu e exagerată, cartea e halucinantă, nu te lasă să pleci, așa cum nu lasă dansul unduitor al șarpelui și privirea lui hipnotizantă prada să fugă. Am ales comparația asta pentru că **Tunelul de la capătul lumii** își are doza sa de horror, iar Diana Alzner e o maestră a horror-ului – a unui horror susurat, fascinant, halucinant.”*

Ana-Veronica Mircea

Titlu: *Tunelul de la capătul lumii*

Autor: *Diana Alzner*

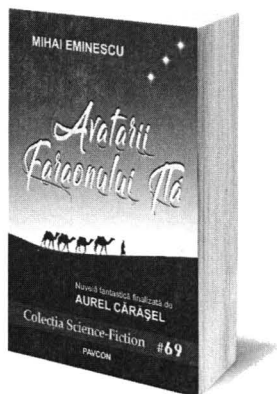
Nr. pag.: 376

Colecția Science-Fiction: #79

Comandați-o la: www.pavcon.ro

Avatarii Faraonului Tlá

de Mihai Eminescu & Aurel Cărașel

*„Nici că se putea o continuare
mai bună pentru o operă
eminesciană excelentă!”*

Constantin D. Pavel

Celebra și superba nuvelă fantastică, lăsată nefinalizată de Mihai Eminescu, a inspirat într-un mod profund pe prozatorul Aurel Cărașel, care, cu talentul său remarcabil (dovedit, de altfel, în proiectul literar „Clasici Renăscuți”) ne dă-

ruiește un final neașteptat și teribil de frumos la „Avatarurile Faraonului Tlá”.

Și dacă doar nuvela eminesciană, în sine, oferă o valoare literară inestimabilă, continuarea acesteia, sugestiv denumită de profesorul Aurel Cărașel „Inima de opal a faraonului Tlá”, vine cu un plus care îmbogățește cititorul cu sensuri și semnificații greu de descoperit altfel.

Titlu: *Avatarii Faraonului Tlá*

Autori: *Mihai Eminescu / Aurel Cărașel*

Nr. pag.: 160

Colecția Science-Fiction: #69

Comandați-o la: www.pavcon.ro

CUPRINS

Clepsidra timpului – Prefață la o istorie	
<i>a viitorului nonaristotelic</i>	5
Harta Cronologică a Erei Cosmice	9
Revolta de pe Calypso	45
Vortex	55
Ochiul dragonului	62
Călătorii prin microcosm	70
Gheara Diavolului	80
Criza sapienței	93
Corpurile F	103
Cimitirele Sol	112
Biomizii și Mântuirea	120
Resurecția finală	131
Poliția spațială	150
Ultimul Asklepiard	158
Zdrențe de spațiu	170
Mașina timpului HG Wells	178
Nova Sol	190

Soarele nu e o stea masivă, așa că transformarea sa într-o supernovă este exclusă. Dar în furnalul său, inteligențele postumane care colonizează Sistemul pot simula momentul în care acesta rămâne fără combustibil.

Un scut neutrinic, capabil să anuleze masa vectorială a heliului în reacția de fuziune care consumă hidrogenul. „Nemaisimțind” combustibilul, deși el continuă să existe acolo, Sol va face o implozie parțială, transformându-se într-o novă care va emite un șuvoi uriaș de energie, preluat imediat de deflectoarele ce înconjoară Coroana. Implozia va determina scoaterea din funcțiune a scutului și steaua își va relua funcția obișnuită de furnal, renunțând la statutul de novă. După ce energia avea să fie utilizată și epuizată, scutul urma să fie repus în funcțiune și procesul ciclic să fie reluat. O novă periodică.

ISBN 978-606-9057-90-2

9 786069 057902 >

www.colectiasf.ro

